JEAN S. MACLEOD

În inima zăpezilor

Traducerea și adaptarea în limba română de:
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În cabina ferită de zgomote și luminată discret, Valerie Fenwick se postă în fața uriașei oglinzi de pe perete și-și studie imaginea cu severitate. Cu acele de gămălie între dinți, fata de la retuș îi scurta rapid tivul, care clientei sale i se păruse prea lung. Valerie se răsuci în jurul ei ca un manechin și calculă efectul pe care era convinsă că-l va produce când va apărea în acea rochie de seară vaporoasă. Plină de tact, vânzătoarea considerase că e mai bine să-o șteargă din cameră, lăsând-o singură cu oglinda monumentală. Doamna învăluită în pânza fină o somă cu o voce poruncitoare pe directoarea magazinului să vină cu ea în salonul micuț în care domnea o căldură tropicală.

– Doamnă Renaud, vreau să aflu părerea dumneavoastră!

Arbitra eleganței își făcu apariția, îmbrăcată într-o rochie strâmtă cu bretele, simplă, dar foarte scumpă.

– Sunteți superbă! Absolut superbă! spuse ea încântată. Acest verde de culoarea mugurilor de bambus e de-a dreptul divin! Și croiala vă pune în valoare extrem de bine silueta.

– Silueta! oftă Valerie.

Cu o mutră plină de invidie, aruncă o privire spre vânzătoarea cu talie de viespe care se agita printre accesoriile luxoase create de numele cele mai faimoase ale modei pariziene de lux.

– Nu mai am douăzeci de ani! șopti ea cu tristețe.

– Doamnă Fenwick! protestă eleganta directoare. Sunteți atât de slabă! Puteți să vă permiteți orice! Nu doriți să probați acest taior? L-am primit chiar acum.

– Vreți cu tot dinadinsul să mă ruinați! spuse Valerie cu un zâmbet care o întinerea cu zece ani.

– Faceți-o de dragul meu, vă rog! continuă redutabila femeie de afaceri. Exact stilul dumneavoastră!

Prefăcându-se resemnată, Valerie se dădu bătută și-și puse cu mare plăcere taiorul din mohair moale.

– Parcă ar fi fost făcut pe comandă! exclamă doamna Renaud.

– Nu e cam închis la culoare?

– Absolut deloc! Se potrivește perfect cu părul dumneavoastră roșcat. Monique, ajustează tivul. E un pic cam lungă.

– Bine, doamnă, șuieră fata, tot cu gura plină de ace.

– Nu văd prețul, protestă doamna Fenwick răsucindu-se. Doamne sfinte! gemu ea când citi eticheta acelei creații exclusiviste. E o adevărată nebunie!

– Gândiți-vă numai la succesul pe care-l veți avea îmbrăcată în culoarea asta albastru-cobalt! o asigură doamna Renaud. Aveți de gând s-o purtați azi?

– Nu. Spuneți-i Monicăi să nu se grăbească. N-are rost să cheltuie bani pe haine pentru masa la care am fost invitată în dimineața asta.

Doamna Renaud o conduse pe clienta ei până la ușă, pășind cu pantofii ei scumpi pe mocheta groasă a magazinului de lux.

Când ajunse la marginea trotuarului, doamna Fenwick opri cu

un semn din deget un taxi care era în căutare de clienți.

– La Palatul de Justiție!

Stând comod pe bancheta din imitație de piele neagră, schiță o grimasă enervată. Mesele luate împreună cu Jameson deveniseră o adevărată corvoadă. Evident, cu excepția cazurilor în care simțea nevoia ca el să-i servească drept confident.

În ciuda cutei ușoare de pe frunte, era o femeie frumoasă căreia cu greu i s-ar fi dat vârsta pe care o ascundea de altfel cu o abilitate desăvârșită.

"Sărmanul Jameson!", își spuse ușor înduioșată, în timp ce mașina oprea în fața adresei indicate.

Dowson răspunse aproape imediat la sonerie.

– Bună ziua, doamnă, spuse el pe un ton mieros. Domnul vă roagă să aveți puțină răbdare. Luați loc în salon, vă rog.

Valerie se așeză grațios pe o canapea și-și plimbă privirea de jur-împrejurul încăperii. Totul îi era cunoscut în acel decor auster: mobilele în stil Tudor, rafturile înțesate cu cărți și uriașul fotoliu îmbrăcat în piele.

– Valerie! spuse brusc o voce plăcută. Ce fericit sunt să te văd!

Îi luă mâna cu fermitate și i-o sărută într-un mod care depășea simpla politețe.

– Ce mai faci, draga mea?

– Mă agit de colo-colo. Nu stau nicio clipă pe loc.

– Ți-am admirat mereu mobilitatea! Câtă energie! Timpul n-a reușit să te doboare. Dacă aș îndrăzni, te-aș întreba câți ani ai....

– După ce împlinește douăzeci și unu de ani, nicio femeie nu mai răspunde la o asemenea întrebare, se alintă Valerie. De obicei, recunoaște că are cam o treime din vârsta reală!

Tonul glumeț încerca să ascundă seriozitatea vorbelor ei, dar

Jameson nu se lăsa păcălit. El era conștient că prietena lui nu vedea trecea anilor cu toată seninătatea necesară. Ba dimpotrivă, ducea o luptă jalnică și disperată împotriva ravagiilor pe care le cauzase timpul frumuseții ei.

– Și Sybil? E tot la pension?

– Deocamdată.

– Curând împlinește optsprezece ani, nu-i așa?

– Da. Știi că moare chipurile de nerăbdare să vină să trăiască alături de mine?

– Compania ei îți va prinde foarte bine.

– Nici nu te gândi la așa ceva! explodă frumoasa Valerie. Nu pot să afișez în public o fată de optsprezece ani la Londra! Am intenția s-o trimit în Elveția. Știi foarte bine că a avut mereu probleme cu plămânii. Răcelile ei repetate mă sâcâie groaznic. Christopher Dennaby crede că aerul de munte o va mai întrema.

– Nu știam că Dennaby e specialist în boli de plămâni, observă sec Jameson dându-se la o parte pentru a o lăsa să treacă pe invitata sa.

Valerie se încruntă.

– Mă costă prea mult să fiu tentată să accept temeiul sfaturilor lui, spuse ea cu ironie în glas.

– Ciudat criteriu mai e și acela de a stabili reputația unui medic în funcție de onorariile pe care le percepe.... Și dacă această somitate a medicinei se înșală? Dacă aerul din Alpi nu-i prieste fiicei tale?

– Mai întâi facem o încercare, după aceea o să mai vedem. Sunt gata să fac acest sacrificiu financiar pentru sănătatea lui Sybil.

– Pentru sănătatea ei sau..... a ta?

Valerie fu descumpănită câteva clipe, după care îl privi drept în

ochi pe confidentul ei.

– Am intenția să mă recăsătoresc, spuse ea cu o voce înăbușită.

Jameson nici nu clipi. Își punea mănușile în mâini.

– Țin foarte mult la Peter Holland, preciză ea.

De data asta, sprâncenele stufoase ale avocatului se transformară într-un uriaș accent circumflex. Ca să-și ascundă uimirea, se aplecă și mângâie agitatul foxterier pe care Dawson îl ținea solemn de lesă.

– Haide Rokie! Vino la plimbare.

După care ieși și trânti ușa apartamentului în urma lui.

***

În timp ce ciugulea în silă din gustările servite sub formă de bufet suedez, Valerie încercă să descopere ce sentimente îi inspira cel care stătea dinaintea ei. Jameson Chator fusese vreme de optsprezece ani cel mai bun prieten al soțului ei. Înfruntase împreună cu el greutățile căsniciei sale furtunoase. Sfaturile lui pline de bun-simț salvaseră în mai multe rânduri de la dezastru acel cuplu agitat. Lui Valerie, Jameson i se păruse mereu prea conformist și demodat, dar îi ascultase întotdeauna sfaturile și ținuse cont de părerile lui puține, dar foarte pertinente.

– Oricum, spuse ea deodată: sunt sigură că aceasta va fi o experiență foarte educativă pentru Sybil.

– Acest sejur în Elveția?

– Da.

Jameson puse delicat pe masă furculița și cuțitul.

– Cui ai de gând să i-o dai în grijă? Eu am un prieten medic care

conduce o clinică în Oberland, lângă Berna. Vrei să vorbesc cu el?

Fața lui Valerie se lumină.

– Ce idee bună! Am găsit deja o domnișoară de companie pentru Sybil și acum tu îmi propui să-i găsești o gazdă! Acum m-am liniștit de tot!.

Un râs șuierat scăpă dintre buzele ei fardate cu mare artă:

– N-am caracteristicile unei mame posesive, dar nici nu sunt total lipsită de inimă!

Prudent, Jameson nu mai făcu niciun comentariu.

***

În timp ce mergeau pe Fleet Street sub soarele palid de ianuarie, avocatul continuă cu blândețe:

– Sunt de acord cu tine că Sybil nu trebuie să plece singură în Elveția. O însoțitoare de vârsta ei îi va mai înveseli ședereа acolo. Prietenul meu nu mai e atât de tânăr și munca la clinică îi ocupă tot timpul.

– Azi-dimineață i-am scris surorii mele. Sunt sigură că fata va profita de ocazie. Familia ei nu prea dispune de mijloace financiare și nepoata mea Elaine va fi încântată să-i servească drept supraveghetoare lui Sybil.

– Să sperăm că va accepta.

Jameson își drese glasul.

– Ai informat-o pe fiica ta despre planurile referitoare la ea?

Valerie se uită urât la el.

– Ea știe doar că un sejur la munte va fi benefic pentru plămânii

ei. În rest, e o problemă care mă privește numai pe mine. Nu dau socoteală de faptele mele în fața unui copil!

– Necazul e că nu mai este un copil. Ce-și va imagina în privința stării ei de sănătate?

– Păi..... nimic! Se va duce în Elveția ca să respire aerul curat al înălțimilor, atât și nimic mai mult. Ce altă explicație ai vrea să-i dau?

Avocatul chemă un taxi în care Valerie se urcă grăbită. El porni încet pe drumul spre casă, unde îl aștepta Rokie, plin de entuziasm și vioiciune.

– Hei, stai cuminte, cățel! Vezi doar că nu te-am părăsit. Ce temperament posesiv ai! Ia spune-mi, ți-ar plăcea ca doamna aceea drăguță cu care am luat masa să devină stăpâna ta?

Cățelușul începu să scheaune. Jameson Chator începu să-și umple tacticos pipa și Rokie sări imediat pe genunchii lui, după ce acesta se instală comod în fotoliul din piele.

– Ce ți-e și cu femeile astea, bătrânul meu Rokie!..... Misterul feminin.....

Tutunul răspândea vălătuci parfumați de fum în încăpere.

– Când mă gândesc că Valerie s-a măritat cu cel mai bun prieten al meu.... Pe vremea aceea avea doar optsprezece ani și nu era obsedată de gândul îmbătrânirii. Nu ca acum. La patruzeci de ani, se încăpățânează să arate de treizeci și toate astea din cauză că i s-au aprins călcâiele după un bărbat mai tânăr ca ea.... Câtă vanitate!.... Biata Sybil! Mama ei o expediază în Elveția ca pe un pachet oarecare! Păcat că treburile mă reține la Londra, altfel te-aș fi luat cu mine la schi!

Încă bombănind, avocatul se ridică din fotoliu și se așează la biroul lui de acaju. Cu un aer gânditor, deșurubă capacul stiloului, luă o coală de hârtie și începu să redacteze o scrisoare destinată

prietenului său, doctorul Hans Fiedler.

***

La Mull, Mary MacLaren primi scrisoarea lui Valerie cu poșta de dimineață. La început se hotărî să aștepte întoarcerea copiilor săi ca s-o citească, și o puse pe colțul unui bufet.

Își îndepărtă o șuviță revelă de pe frunte și se aplecă pentru a se uita în cuptor. Apoi, ceva mai liniștită, se răzgândi și deschise plicul de culoare gri.

– E chiar de la ea! exclamă Mary, cu sprâncenele încruntate. Când e vorba să-mi ceară să-i fac un serviciu, își face timp să ia condeiul în mână!

Scrâșnetul pietrișului de pe alee o determină să ascundă hârtia în buzunar.

– Am crezut că o să-mi pierd toată ziua acolo! se auzi o voce subțire. Sper că am luat tot: săpun, lumânări, ață pentru cârpit și hârtie de scris.

– Ce părere ai despre o călătorie în Elveția? o întrebă brusc mama pe Elaine.

– Mamă! Nici nu te gândi la așa ceva! Cu ce bani?

– De ce nu? Era gata-gata ca eu și tatăl tău să plecăm în Australia!

– Și v-ați stabilit la Kilmore! o completă Elaine zâmbind. Regreți?

– Nu, dar e bine să vezi câteva țări cât ești tânără. Nu mi-ai răspuns referitor la Elveția.

Elaine stătea în dreptul dulapului în care țineau vesela și alegea cuțite și furculițe ca să pună masa.

– Mătușa Valerie ar vrea s-o însoțești pe fiica ei, Sybil, în munții Alpi. O neliniștește sănătatea ei. Dar mai bine citește cu ochii tăi.

Mary MacLaren se uită cu un aer îngrijorat la fata care citea scrisoarea parfumată. Trăsăturile slăbite ale lui Elaine, paloarea ei anormală pentru o tânără de douăzeci și cinci de ani o îngrijorau, dar nu îndrăznea să-i vorbească fetei despre acest subiect. Aerul curat de munte poate va reuși să facă minuni.....

– Cum e mătușa Valerie? o întrebă Elaine. Eram mică atunci când am văzut-o ultima oară.....

– De când s-a stabilit la Londra, e adevărat că nu ne-a prea vizitat. Câte un bilet din când în când însoțit de niște ciocolată sau bunătăți de sezon. Nimic altceva.

– De ce nu se duce chiar ea cu fiica ei?

– Bănuiesc că are ea motivele ei.

– Și văd că insistă să ne întâlnim la Edinburgh, la mătușa Margaret, continuă Elaine mirată.

– Draga mea, te rog, să te gândești la propunerea ei și să-i trimiți un bilet.

– Mamă, ce ai să faci când Callum și Edith se vor căsători?

Mary MacLoren lăsă cu tristețe ochii în jos.

– Încă nu știu. Nu mă văd trăind în altă parte decât la Kilmore.

– De ce trebuie să te gândești că părăsești casa asta? spuse Elaine nervoasă.

Era conștientă de atașamentul mamei sale față de pământul acela, cultivat cu pasiune mai întâi de soțul ei, apoi de fiul cel mare și după moartea amândurora, de fiul mic, Callum. Acesta din urmă, după doi ani de absență, revenise pe proprietatea familiei împreună cu logodnica pe care și-o alesese.

Edith Hunter nu știa nimic despre viața unui fermier care trăiește

pe o insulă scoțiană. Simțea numai dispreț față de Kilmore și viitoarea ei familie. Elaine, care era infirmieră, înțelesese repede că ea trebuia să părăsească ferma atât de dragă în ziua în care Edith se va mărita cu fratele ei. Dar ce se va întâmpla cu mama ei?

– În ce stadiu mai sunt planurile lor?

– Habar n-am. Era vorba să se căsătorească în vara asta și acum zice că are de gând să facă o călătorie în Devon. Fratele tău ar vrea să se ocupe Angus MacAllister de pământ în lipsa lui.

– Angus are și așa destulă treabă pe cap, spuse Elaine încruntându-se. Ce păcat că fratele meu a uitat cât de mult o plăcea pe Mary MacAllister.

– S-ar putea răzgândi. Bărbații se răzgândesc destul de des.

– Nu cred, spuse Elaine cu tristețe în glas.

Mary MacLaren aruncă o privire piezișă spre fiica ei, dar nu spuse nimic.

După ce veni Callum acasă, se așezară la masă.

– Ar trebui să te duci acolo, îi spuse el brusc lui Elaine, care îi relată pe scurt propunerea făcută de mătușa lor. Să nu-mi spui că încă mai stai pe gânduri.

– Ba da, îi mărturisi Elaine aruncând o privire către mama ei.

– N-are niciun rost! Călătoria asta îți va prinde foarte bine. Mama o să rămână la Kilmore, ca s-o învețe pe Edith ce e aceea o exploatare agricolă.

***

Peste o săptămână, Elaine se îndrepta spre locuința spațioasă a

mătușii Margaret și a celui de-al doilea soț al ei. Atunci când intră, masa era pusă pentru servirea ceaiului.

– Mătușa ta, Valerie, trebuie să sosească împreună cu Sybil, îi explică Margaret Chishalm. Aerul de Edinburgh o va mai înviora puțin pe biata copilă. Probabil are fața albă ca varul după ce a stat închisă în pensioanele acelea.

Atunci când doamna Fenwick își făcu intrarea în încăperea imensă în care se simțea miros de ceară de parchet și plăcintă cu mere, Elaine se încordă în mod instinctiv. Eleganța gesturilor ei cam repezite totuși, impresia de permanentă nemulțumire care emana din întreaga ei ființă confirma imaginea pe care și-o făcuse despre mătușa ei prin intermediul scrisorilor.

– Așadar, tu ești fiica lui Mary, șopti Valerie cu o uimire ușor încântată. Nu mă așteptam să fii atât de..... drăguță, Elaine. Mama ta mi-a spus că ai făcut școala de infirmiere.

– Da, mătușă. O să încerc să găsesc un post într-un spital din zonă.

– Excelentă idee! spuse Valerie cu o evidentă lipsă de entuziasm. Ea este verișoara ta, Sybil. Sper să vă înțelegeți bine. Tot ce îți cer, Elaine, deoarece ești mai mare ca ea, este să veghezi asupra ei și să n-o lași să facă cine știe ce prostie.

Elaine observă aerul trist al verișoarei sale.

– Voi face tot ce depinde de mine, promise ea.

După ce-și bău ceaiul, Valerie o șterse, nu înainte de a o copleși pe Elaine cu o grămadă de sfaturi deplasate. Atunci, Sybil se apropie de noua ei însoțitoare cu o evidentă expresie de ușurare pe față.

Conversația începu să se însuflețească. Copiii familiei Chishalm râdeau cu gura până la urechi la glumele lui Sybil care, eliberată de prezența mamei sale, ieșise din cochilia ei și se dovedea a fi o fată

plină de un umor original și subtil.

– Vorbește-mi despre mama ta, o întrebă apoi pe Elaine. Seamănă cu mătușa Margaret?

– Parcă ar fi surori!

Sybil pufni în râs fără nicio reținere.

– Îți place la Kilmore, nu-i așa?

– Sunt sigură că o să mă întorc acolo într-o bună zi, spuse Elaine visătoare.

– Pe când eu mă întreb dacă o să mai revăd vreodată Anglia.....

Sybil vorbise pe un ton atât de serios, încât Elaine nu înțelese de prima dată la ce făcea aluzie. Dar imediat ce observă expresia speriată din ochii ei mari și catifelați, se indignă la culme.

– Nu vorbi așa, Sybil. Nu trebuie să te dai bătută din primul foc. De altfel, din câte știu, tu nu ești chiar atât de bolnavă.

– Tot timpul sunt extrem de obosită.... suspină adolescenta. Și mama zice că ăsta nu e un semn bun.

Revoltată, Elaine strânse din pumni. Cum putea o mamă să întrețină gânduri atât de nesănătoase și să strecoare în sufletul copilului său teama perfidă de moarte?

– E îngrijorată din cauza plămânilor mei, așa că e de înțeles. Dar în câteva săptămâni, aerul înviorător al Alpilor va rezolta toate aceste mici probleme.

Sybil îi aruncă verișoarei sale o privire uluită.

– Șederea noastră în Elveția va fi mai lungă decât crezi. Mama a obținut un certificat de medic și.....

Un zâmbet șters apăru pe buzele ei palide.

– .... nu vrea să mă mai întorc la Londra, dintr-un motiv care mie mi-e necunoscut.

Zâmbetul strâmb al verișoarei ei îngheță inima lui Elaine. Era

evident că Sybil știa că prezența ei deranjează și că.... e condamnată. Și acest dublu blestem îi încovoia umerii fragili, în ciuda eforturilor de a părea indiferentă.

Elaine îi luă brusc mâna ei extrem de slabă.

– Consideră această ședere pur și simplu o aventură, Sybil. Acum, după ce te-am cunoscut, mă bucur sincer că voi fi însoțitoarea ta.

Capitolul 2

Valerie Fenwick le conduse pe cele două fete la gara Victoria. Se ocupase ea de toate: pașapoarte, rezervare de locuri în vagonul de dormit, cecuri de călătorie....

Sybil se înroșise în obraji la gândul că va întreprinde acea călătorie și pășea pe peron cu pași vioi. Elaine se bucura văzând-o că-și recăpătase cheful de viață. Fața slăbită a verișoarei ei se întunecă puțin atunci când o sărută pe mama ei, dar acea expresie chinuită dispăru imediat. Doamna Fenwick, care nu era o persoană sentimentală, își luă curând rămas-bun de la fiica ei și dispăru cât se poate de repede.

Elaine aprecie totuși lipsa de ipocrizie pe care o dovedea în acea împrejurare. Era prea evident că Sybil era o povară de care se bucura că scăpa! Stând cu nasul lipit de geam, Sybil se uita cum se depărtează silueta subțire a mamei sale, cu ochii ușor aburiți de lacrimi.

– Unchiule Jameson! exclamă ea deodată, cu o emoție evidentă. Nu te-ai întâlnit cu mama? A plecat chiar acum.

Încotoșmănit într-un pardesiu cu o croială elegantă și simplă,

avocatul îi zâmbea adolescentei, cu brațele încărcate de reviste și dulciuri.

– Nu, dar s-ar putea să fi trecut pe lângă ea fără s-o observ. Am alergat până aici.

– Mama urăște despărțirile care au loc în gări, îi explică jenată Sybil. Și eu la fel. Cutia asta imensă de ciocolată este pentru mine?

– Ferească Dumnezeu, mâncăcioasă ce ești! O s-o împarți cu verișoara ta. Domnișoară MacLaren, te rog să-i înmânezi această scrisoare doctorului Fiedler. O să vă aștepte mâine dimineață în gară la Interlaken.

Elaine luă mesajul și-l puse cu grijă în geanta ei, alături de pașaport și cecurile de călătorie pe care i le dăduse mătușa ei. Cu acel permis de liberă trecere, nu putea să li se întâmple nimic rău.

În timp ce trenul se punea în mișcare, ele rămaseră la fereastră, fluturând din mână în semn de rămas-bun, până ce Jameson Chator deveni doar o pată mică de culoare gri pe asfaltul peronului.

La Folkestone, silueta vaporului "Canterbury" se profila pe cerul plumburiu. Un vânt puternic se abătuse asupra Mării Mânecii.

– Dumnezeule mare! gemu Sybil. E de-ajuns să văd vaporul legănându-se că mă și apucă răul de mare.

– Nu te speria! o sfătui Elaine. Aerul din largul mării îți va lua greața cu mâna!

Puntea se goli repede de pasagerii care se plimbau, deoarece vântul sufla în rafale. Cele două verișoare rămaseră s-o parcurgă singure. Sau aproape. Într-adevăr, se întâlneau din când în când cu un plimbăreț încotoșmănit într-un mundir militar și care, de câte ori se întâlneau, le adresa un zâmbet complice. Atunci când ajunseră aproape de Calais, Elaine și Sybil se sprijiniră cu coatele de balustradă și fură oarecum surprinse să constate că necunoscutul se

așezase în apropierea lor. Elaine îl privi pe furiș. Frumos modelate, trăsăturile bărbatului se profilau clar pe fondul cerului plumburiu. Surprinse în mai multe rânduri ocheadele pe care acesta i le arunca verișoarei sale.

Pasagerii începeau să se îmbulzească pe punte, cărând bagajele după ei.

Deodată, Elaine fu cuprinsă de veselie. Plăcerea de a călători, de a cunoaște lumea și alte chipuri de oameni, de a trăi noi aventuri o umpleau de bucurie.

Vaporul ajunse în dreptul cheiului Calais și cele două verișoare asistau la manevrele de acostare. Vocile pițigăiate ale francezilor le făceau să zâmbească precum niște eleve care abia scăpaseră de pension.

Fură instalate pasarelele și o mulțime de hamali îmbrăcați în cămăși albastre dădeau buzna pe vas strigând: "Hamali! Hamali!"

Înainte să mai apuce să se opună, Elaine văzu că-i este luată valiza și cea a lui Sybil avu aceeași soartă.

– N-am înțeles nimic din ce ne-a zis, se plânse Sybil.

– V-a dat un număr, interveni vocea groasă a plimbărețului singuratic. Numărul treizeci și unu. Așa, veți putea să-l regăsiți la vamă. Vă propun să pornim împreună pe urmele lui. Tot el mi-a luat și mie bagajele.

– E pentru prima oară când călătorim singure, îndrăzni să spună Sybil, îmbujorându-se la față. Acum ce urmează să se petreacă?

– Chestiuni de rutină, o asigură necunoscutul. Vom arăta pașapoartele bărbatului scund care tronează în spatele acelui ghișeu și el o să ne întrebe dacă nu avem nimic de declarat.

Când ajunseră pe uscat, așteptară împreună să îndeplinească formalitățile vamale, stând de vorbă ca niște prieteni vechi. Elaine

observă că el încerca să citească de pe eticheta fixată pe mânerul valizei lui Sybil localitatea de destinație. Un lucru era foarte clar. Tânărul acela era extrem de perseverent!

El constată încântat că urmau să împartă același compartiment și atunci când printr-o nouă lovitură a sorții se întâlniră la aceeași masă în vagonul-restaurant, făcură prezentările, ceea ce, date fiind împrejurările, era cât se poate de firesc.

Jack Brogan, căci așa se numea admiratorul lor, se întorcea la regimentul lui din Austria. Stătură la taifas multă vreme în atmosfera gălăgioasă din vagonul-restaurant.

– Am ajuns, spuse el oprindu-se în fața ușii compartimentului lor. Mâine dimineață veți lua micul dejun în Elveția. Bănuiesc că veți merge la schi....

Ochii lui Sybil se întristară și fața ei care fusese atât de vioaie în timpul cinei se crispă.

– Nu știu. O să fie zăpadă?

– La Grindelwald e mereu. Ce n-aș da să fiu în locul vostru! Vă invidiez foarte tare! glumi tânărul, după care plecă, urându-le noapte bună.

Sybil se dezbrăcă în tăcere, se cocoță în cușeta de sus și se întinse, cu ochii fixați în lumina slabă din tavan.

– Bănuiesc că nu-l vom mai revedea după ziua de mâine. De fapt, e preferabil așa. E mai bine ca oamenii să nu facă altceva decât să treacă pur și simplu prin viața mea, șopti ea cu o voce tremurândă.

– De ce spui așa ceva? exclamă imediat Elaine care, stând cocoțată pe mica scară, se uita la fața abătută a verișoarei sale. Ești de-a dreptul melodramatică! De ce n-ai avea și tu, ca toată lumea, dreptul de a avea prieteni și a duce o viață banală și normală?

Sybil o privi pe verișoara ei mai mare cu o tristețe sfâșietoare.

– Chiar crezi ce spui? Crezi într-adevăr că sunt ca toată lumea?

– Evident! se indignă Elaine. Îți spun eu că în curând o să te pui pe picioare!

– Mă întreb cum o fi acest doctor Fiedler, suspină Sybil.

– O să vedem mâine. Acum să dormim.

Fură trezite de razele soarelui care băteau în storurile de la geam și tinerele se apropiară de fereastră ca să admire peisajul de un alb-strălucitor, vrâstat cu pini ale căror crengi stăteau să se rupă din cauza greutății zăpezii. Atunci când trenul plecă din Berna, locotenentul Jack Brogan veni să se pună la dispoziția celor două verișoare, numindu-se din oficiu ghidul și traducătorul lor.

Când înălțimile impunătoare ale Alpilor bernezi se profilară la orizont, cele două călătoare vrăjite de frumusețea lor, le admirară în tăcere. Peisajul era pictat în tonuri fine de albastru. Munții uriași se întindeau cât vedeai cu ochii, înălțându-și vârfurile albe sub soarele de amiază.

Trenul se opri în cele din urmă la Interlaken. Își recuperară bagajele și se uitară prin fereastră la peronul alb. Nimeni nu semăna cu descrierea pe care Jameson Chator i-o făcuse doctorului Fiedler.

Locotenentul Brogan o ajută pe Sybil să coboare din vagon și se întoarse spre Elaine.

– Din păcate, a venit timpul să ne despărțim.

– Așa este, recunoscu Elaine cu părere de rău.

În jurul lor se crease un adevărat vacarm de voci care se strigau atunci când se recunoșteau sau pur și simplu se salutau, dar nimeni nu se apropia de micul lor grup.

Elaine se uită speriată la ghidul lor.

– S-ar părea că medicul a fost reținut undeva, observă el pe un ton vesel. Aveți adresa lui?

Elaine nu mai apucă să-i răspundă, pentru că o siluetă atletică tocmai se apropia de ei.

– Scuzați-mă, spuse el cu o voce fermă. Sunteți domnișoara Fenwick?

– Da, exclamă Sybil, iar ea e verișoara mea, domnișoara MacLaren. Începusem să ne pierdem speranța! Dar dumneavoastră nu sunteți doctorului Fiedler.... îngăimă ea deodată.

– Sunt asistentul lui, spuse nou-sositul aruncând o privire spre locotenentul Brogan, care făcuse discret un pas înapoi.

Pe fața lui Jack Brogan apăru un zâmbet lipsit de vesele.

– Din nefericire, eu trebuie să mă opresc aici!

Medicul preluă conducerea grupului, urmat îndeaproape de Elaine. Sybil și Jack rămaseră puțin în urmă.

– Sper că nu v-am supărat prea tare, spuse Elaine. Ar fi trebuit să ajungem mai devreme, dar am stat mai mult la trecerea frontierei.

Fu învăluită de privirea lui cenușie și intensă. Tânăra avu impresia că este evaluată și cântărită și se crispă ușor.

– Nu ne-ați deranjat deloc, spuse în cele din urmă însoțitorul ei. Noi ar trebui să ne cerem scuze față de voi. Ieri s-a declanșat un incendiu la clinică și acesta a produs pagube și vilei doctorului Fiedler. Așadar, nu poate să vă găzduiască în casa lui.

– Doamne sfinte! șopti Elaine. Sper că doctorul Fiedler n-a pățit nimic!

– Ba da, din nefericire. S-a năpustit în mijlocul flăcărilor ca să salveze niște documente importante și a suferit arsuri destul de grave.

– E îngrozitor! Se pare că am venit într-un moment nepotrivit și dumneata probabil ai pierdut timp prețios venind să ne iei de la gară.

– Oricum aveam treabă la Interlaken. Farmacia noastră a ars și trebuie să reînnoiesc stocurile cât mai urgent.

Un zâmbet lipsit de orice expresie apăru pe chipul lui viril.

– Ce tristă primire! Sper că n-aveți de gând să faceți cale-ntoarsă!

– Absolut deloc! exclamă Elaine, gândindu-se la graba cu care se debarasase mătușa sa de fiica ei.

– V-am reținut o cameră într-un hotel din Grindelwald până când vom evalua dimensiunea pagubelor cauzate de blestematul ăsta de incendiu.

– Mulțumesc! șopti Elaine mai ușurată. Ești foarte amabil.

– Uite! se auzi brusc vocea subțire a lui Sybil. Vom urca în acest tren în miniatură, domnule doctor....

– Nicholl, domnișoară. Robert Nicholl. Așa este, vom lua acest pitoresc mijloc de locomoție.

Se întorsese spre Sybil și o studia cu răceală și interes sub privirile bănuitoare ale lui Jack Brogan. Era clar că locotenentul considera că examinarea cam indiscretă. Elaine nu-și putu reține un zâmbet. Intuiția îi spunea însă că verișoara ei nu era o tânără care să se îndrăgostească de primul bărbat care-i ieșea în cale. Îi plăcuse compania tânărului ofițer și umorul acestuia, dar asta nu însemna neapărat că el devenise din cauza asta bărbatul viselor ei.

Doctorul Nicholl le luă bagajele și apoi se așezară cu toții într-un vagon de clasa a doua, cu geamul lăsat în jos, pentru ca Jack să-și poată lua rămas-bun de la ele.

– Ai de gând să petreci o săptămână sau două la Grindy? Mi-au mai rămas câteva zile de permisie de luat....

Sybil izbucni brusc în râs.

– O să le folosești ca să te duci să respiri aerul curat al Irlandei tale natale!

Jack Brogan afișă un aer abătut și vorbi aproape în șoaptă:

– Spune-mi că ți-ar plăcea să ne vedem la Grindy.

Sybil ocoli răspunsul.

– Nu știu cât o să rămânem aici, spuse ea evaziv. Cum aș putea să-ți spun că aș fi fericită să te întâlnesc din nou....

– Cât entuziasm! o ironiză cu tristețe irlandezul, privind-o drept în ochi. Oricum însă, n-o să scapi de mine așa de ușor! Una din însușirile de bază ale poporului meu e încăpățânarea. Voi, englezii, știți foarte bine ce vreau să spun! O să ne vedem precis!

– Băiatul ăsta e foarte drăguț, spuse Sybil fluturând mâna înmănușată.

Elaine stătea în picioare în fața geamului și admira peisajul din jurul ei. Amestecul acela uimitor de măreție și frumusețe simplă îi amintea de Scoția ei natală.

– Îți e dor de țară? o întrebă medicul.

Surprinsă de intuiția lui, Elaine tresări.

– Mă gândeam la faptul că munții aceștia seamănă ca două picături de apă cu Wester Ross de la nord de Mallaig. Ați fost în Scoția?

– Sunt scoțian, îi răspunse serios interlocutorul ei. Ne apropiem. O să intrăm în Valea Lauterbrunnen și curând în fața noastră vor apărea uriașii din piatră.

Trenul urca pufăind din greu. Curând, ajunseră la zona cu zăpadă. Stațiile cu nume ciudate și greu de pronunțat se perindau una după alta prin fața lor și primii schiori dădură năvală în vagoane. Fețele lor bronzate și roșii le dezvăluiau naționalitatea căreia aparțineau.

Robert Nicholl căpătase și el aspectul ușor bronzat al oamenilor care au legături strânse și nemijlocite cu natura. Elaine remarcă

siguranța mișcărilor lui și sinceritatea privirii. Mai observară și că, spre deosebire de elvețieni, zâmbea destul de rar. Avea fața obosită și fruntea încruntată. Probabil că incendiul îi pusese forțele la grea încercare.

– Când îl vom cunoaște pe doctorul Fiedler? întrebă brusc Sybil. Avem să-i dăm o scrisoare din partea domnului Chator.

– Imediat ce vom ajunge la Grindelwald, ceea ce se va petrece destul de curând.

– Ce fel de clinică e aceasta? îndrăzni să întrebe Sybil, îngrozită. E un.... sanatoriu?

– Ne-am specializat în boli pulmonare. De ce mă întrebi?

– O să locuim în clinică?

– În niciun caz, zâmbi medicul. Ar fi trebuit să stai acasă la doctorul Fiedler, în calitate de oaspeți plătitori. Nu e un om bogat și tot ce are donează pentru cercetare.

– Și dumneata faci cercetare?

El dădu din cap în sens afirmativ.

– Într-adevăr, este unul din aspectele muncii pe care o desfășor aici.

– Ai aerul că plesnești de sănătate, observă cu naivitate Sybil. Care e secretul dumitale?

– Calitatea aerului care e uscat și tonic, adică exact ceea ce trebuie pentru a vindeca tot soiul de maladii.

– Cum ar fi?.....

– Astmul și unele depresii cronice, printre altele, îi răspunse el indiferent.

Se ridică apoi în picioare, deoarece trenul începuse să încetinească. În sinea ei, Elaine admise falsa nepăsare cu care retezase scurt curiozitatea verișoarei sale. Era evident că era un

medic cu multă experiență și plin de tact.

Trenul opri scrâșnind din roți și însoțitorul lor sări pe peron cu bagajele lor în mâini. O sanie trasă de doi cai negri aștepta în fața gării. Robert Nicholl strigă spre ea și Sybil, emoționată, o luă pe Elaine de braț.

– Nemaipomenit! șopti ea încântată. O să ne urcăm în ea!

Vizitiul era un bărbat scund și rotofei, care ascundea sub mai multe pulovere din lână în dungi un început de burtică. Pe capul lui plesuv stătea cocoțată o pălărie caraghioasă de culoare verde intens și împodobită cu insigne. Își vârâse cracii largi ai pantalonilor în niște ghete mari. Le adresă clienților săi un surâs cordial.

– La "Alpina", Franz, îi spuse Robert.

Sania o luă din loc într-un clinchet vesel de clopoței, alunecând lin pe drumul plin de zăpadă care traversa satul. O luă de-a lungul pârtiei pe care evoluau turiști curajoși și apoi pe șoseaua principală mărginită de o parte și de alta de magazine ispititoare, după care opri în fața unei vile imense. Le ieși rapid înainte un portar încins cu un șorț. În hol, proprietarul clădirii era pregătit să-i întâmpine pe nou-sosiți.

– Dumneata ești domnișoara Fenwick? Iar dânsa bănuiesc că este domnișoara MacLaren, spuse el pe un ton plin de căldură. Ce păcat că trenul vostru a avut întârziere! Probabil că sunteți moarte de foame! Imediat ce vă veți întâlni cu doctorul Fiedler, vă voi servi o masă caldă.

– Vă mulțumim! spuse Elaine cu recunoștință. Probabil că a trecut de trei după-amiază și am o foame de lup!

– Veți avea plăcerea să descoperiți ospitalitatea elvețienilor, zâmbi Robert. Vreți să vi se arate camerele înainte să-l salutați pe doctorul Fiedler?

– Este aici? se miră Sybil.

– Da, Herr Rubi a insistat ca doctorul să se instaleze în hotelul său pe timpul convalescenței. Nu mai era niciun pat liber la clinică.

La ordinul medicului, portarul le conduse pe tinere la un ascensor rablagit, dar luxos, care le duse târâș-grăpiș până la etajul doi. Când ajunseră la capătul unui coridor lung, angajatul împinse o ușă și anunță:

– Aceasta este prima cameră!

Intră înaintea lor în încăpere și imediat mai făcu un anunț:

– Iar aceasta e a doua! Cum vedeți, ele comunică prin această ușă. Acum, vă las.

– Oh, Elaine, dar e splendid! exclamă Sybil cu o bucurie copilărească. Vino să vezi!

Se apropiau de ferestrele care dădeau spre un balcon din lemn, lucrat în stilul specific zonei. La picioarele lor se așternea un peisaj alb și tăcut, iar în față se înălța masivul Nettessberg, înconjurat de niște munți la fel de măreți. Soarele învăluia culmile acestora într-o lumină roz, delicată și subtilă. Fără să scoată niciun cuvânt, ele își umplură plămânii cu aerul acela înviorător care dădea vieții un alt gust. Elaine se bucura că se putea hrăni cu atâta frumusețe, în timp ce Sybil, simțind un nod în gât din cauza emoției, se întreba ce o va aștepta aici, în mijlocul acestei splendori.

Deodată se întoarse respirând cu greutate. Grandoarea naturii i se păru brusc insuportabilă. Intră în cameră. Elaine o urmă imediat. Simțise tristețea verișoarei sale în fața nedreptății destinului său și se hotărâse s-o combată prin toate mijloacele.

– Să ne facem repede toaleta înainte să coborâm, spuse cu greutate Sybil. Ce părere ai despre doctorul Nicholl?

Elaine, care își peria părul, se opri și se gândi puțin înainte să-i

răspundă.

– E un individ care cred că nu se lasă atât de ușor cunoscut, spuse ea bănuitoare. Dar sunt sigură că e un tip interesant.

– Tare mă bucur că nu suntem cazate în clinică! suspină mulțumită Sybil. Într-un hotel, ai ocazia să întâlnești tot felul de bărbați amuzanți și..... sănătoși. Chiar trebuie să mergem imediat să-l salutăm pe doctorul Fiedler? Mi-e foarte foame!

– E o nimica toată, Sybil, zâmbi Elaine.

– Bine! Atunci, să mergem. Bănuiesc că această scrisoare face o descriere amănunțită a cazului meu.

– Oricare ar fi conținutul acelei scrisori, i-o reteză cu fermitate Elaine, nu uita că a fost scrisă că să ne faciliteze contactul cu prietenul domnului Chator.

– Scuză-mă, spuse Sybil, spășită. Probabil las impresia că sunt o nerecunoscătoare, dar sunt momente când starea sănătății mele mă revoltă. Voi încerca să fiu rațională. Ești gata de plecare?

Coborâră pe scări și ajunseră în hol cu răsuflarea tăiată. Robert Nicholl stătea în fața recepției și-și fuma liniștit pipa. O luă înaintea lor pe un coridor și se opri în fața unei uși din pin masiv.

Herr Rubi îl instalase pe prietenul lui, medicul, într-un mic apartament situat la primul etaj al hotelului său, de unde se bucura de o superbă priveliște spre ghețari. În locul acela izolat, doctorul se odihnea în liniște. Îi fusese tras patul în fața ușii din sticlă, ca să-și poată admira munții lui dragi.

Robert Nicholl bătu ușor în ușă și intră, urmat de cele două verișoare.

– Vi le-am adus pe cele două invitate, domnule doctor, spuse el cu o voce fermă. Din păcate, trenul lor a stat mai mult la frontieră, așa că le e foarte foame. Herr Rubi le pregătește masa.

– În cazul acesta, o să vorbesc scurt, spuse doctorul Fiedler, aruncând o privire spre Sybil, pe care Elaine o împinsese să facă un pas înainte. Mă bucur că pot să-i fac un serviciu prietenului meu Chator primindu-le aici, dar îmi pare rău că mă prezint în fața voastră în starea asta jalnică!

– Sper că n-ați fost rănit grav, îngăimă Sybil, roșind ca o școlăriță. Noi suntem încântate că locuim la "Alpina".

– Mi s-au pârlit și sprâncenele în incendiu, glumi rănitul.

O sclipire poznașă trecu prin privirea lui de un albastru-intens.

– Cât despre bietele mele mâini, spuse el fluturându-și caraghios pansamentele, deocamdată sunt inutilizabile. Robert zice însă că mă voi vindeca repede.

Aruncă o privire complice și plină de afecțiune asistentului său, pe deasupra capului lui Sybil.

– Între noi fie vorba, continuă el zâmbind strengărește, bănuiesc că ar vrea să mă țină la pat mai mult decât e necesar. E convins că el conduce clinica mai bine decât mine, glumi el.

– Nu e adevărat! protestă doctorul. V-aș deranja atât de des dacă ar fi așa? Știți foarte bine că vă cer mereu sfatul.

– Nu insista, băiete. De fapt, m-am prins care ți-e jocul, îl ironiză vesel doctorul Fiedler. Vizitele tale dese au un cu totul alt scop. Vrei să te asiguri că misterioasa alifie cu care mi-ai uns arsurile dau rezultatul pe care-l aștepți. Îndrăznește să mă contrazici!

O fracțiune de secundă, un zâmbet dezveli dantura strălucitoare a doctorului Fiedler, care le făcea cu ochiul invitatelor lui.

– Îl cunosc de prea multă vreme. Tertipurile lui sunt cât se poate de evidente! Ghicesc întotdeauna exact ce va spune și ce va face chiar înainte să deschidă gura.

– În cazul acesta, ar trebui să știți că o să trag concluziile ca să vă

puteți odihni, spuse calm Robert. E ora siestei.

– Aș dori să-i înmânez doctorului Fiedler scrisoarea pe care mi-a dat-o domnul Chator, îndrăzni să spună Elaine, cu timiditate.

Medicul întinse mâna bandajată și luă plicul.

– Mai așteaptă puțin, dragul meu Robert. Doar cât să citesc acest bilet.

Ochii lui albaștri o fixară pe Elaine.

– Aveți zece minute, îl anunță cu fermitate Robert Nicholl, și după ceea trebuie să vă odihniți!

– Ești un tiran, dragă! N-am niciun mijloc prin care să-ți opun rezistență! Sunt pur și simplu la discreția ta!

Și tot zâmbind, începu să citească.

– Acum, poate ar fi mai bine să o ștergem, șopti Elaine la urechea verișoarei sale. Îmi ghiorăie mațele de foame!

Sybil o aprobă, dar era evident că nu la mâncare se gândea în timp ce cobora scările. Lipindu-se zgribulită de verișoara ei, fata lăsă capul în jos, hotărâtă să evite privirea ageră a doctorului Nicholl.

Ghidul lor le încredință proprietarului hotelului și plecă, părând grăbit să se întoarcă la treburile lui.

– Probabil că are de lucru până peste cap, observă Sybil. Sper că incendiul n-a făcut nicio victimă la clinică.

– Nu, toată lumea a putut fi evacuată la timp.

Cele două verișoare se instalară în sala de mese pustie.

– Dar au dispărut în timpul incendiului niște documente importante. Rezultatul mai multor luni de cercetări s-a transformat în cenușă.... spuse Elaine cu tristețe.

– Nu e chiar atât de grav, observă Sybil cu o amărăciune profundă. Are încă pacienții la dispoziție. Poate să reia cercetările de acolo de unde le-a lăsat.

Se juca nervoasă cu o bucată de pâine pe care o sfărâma în mii de firimituri.

– Nu lua în seamă ce spun, o rugă ea deodată, ridicând ochii aburiți de lacrimi spre însoțitoarea ei, care o privea uluită. Mă deprimă gândul că acești oameni care au venit să se vindece, poate își vor găsi doar moartea aici....

– Sybil! protestă cu blândețe Elaine, lovită în inimă de violența reacției fetei. Niciodată nu e ușor de suportat durerea celorlalți. S-a încercat în zadar, nu te poți obișnui cu așa ceva. Chiar și dacă ești infirmieră și ai grijă de bolnavi cât e ziua de lungă. Nu trebuie să te lași obsedată de problema ta de sănătate. Nu e bine să-ți pierzi speranța. În orice caz, nu dacă vrei să te vindeci.

Sybil se uita fix la argintăria așezată cu atenție pe fața de masă imaculată.

– La vârsta mea, trebuie să speri, nu-i așa?

– Bineînțeles, o încurajă Elaine. Ai observat că doctorul Fiedler nu ți-a pus nicio întrebare referitoare la starea ta de sănătate? Vezi? Nu are rost să te alarmezi.

Vorbele acestea avură efect asupra fetei, deoarece Sybil se relaxă în mod vizibil.

– Spune-mi și mie, ce sunt chestiile astea maronii care plutesc în supă? se interesă ea abia stăpânindu-și râsul.

– Habar n-am, dar e delicioasă! Mmm! Cred că o s-o înfulec pe toată! spuse Elaine în timp ce ducea lingura la gură.

Capitolul 3

– Herr Rubi mi-a spus că putem să închiriem niște încălțări și niște schiuri din sat, o anunță Sybil prin ușă, în timp ce se răsucea în toate felurile, încercând să-și îmbrace rochia, înainte să coboare la cină.

– O să închiriem bocanci fără nicio problemă, o aprobă Elaine.

– Nu vrei să înveți să schiezi?

Elaine ezită. Oare acel sport nu era prea greu pentru sănătatea șubredă a verișoarei sale?

– Toată lumea se dă în vânt după schiat, insistă Sybil trăgând furioasă de tivul fustei. Parcă aici copiii s-ar fi născut cu schiurile în picioare.

– S-ar putea, dar nu uita că noi două suntem niște începătoare.

– Din cauza mea ți-e teamă?

– Nu sunt atât de altruistă pe cât crezi tu! glumi Elaine. N-am niciun chef să mă trezesc cu un picior în gips! În privința asta, o să ne sfătuim cu doctorul Fiedler.

– Îl iubesc pe omul ăsta! spuse Sybil, entuziasmată. E un dulce. Mă întreb dacă clinica lui o fi departe de sat. În timp ce tu stăteai

întinsă în cadă, l-am zărit pe doctorul Nicholl avântându-se voinicește pe pârtii, ca și cum ar fi făcut asta toată viața lui. Avea un aer foarte hotărât! Pe mine mă intimidează....

Elaine se feri să-și spună vreo părere. Cu toate astea, atunci când împinse ușa sălii de mese plină de lume, regretă că el nu era acolo pentru a le croi drum prin mijlocul atâtor priviri curioase. Ea se îndreptă spre o masă liberă. Imediat ce luă loc în fața lui Sybil, o femeie dolofană între două vârste și foarte elegantă se năpusti spre ele și le spuse că masa aceea era a ei, dar că este de acord s-o împartă totuși cu ele.

– Veniți din Anglia? spuse ea din vârful buzelor, ca și cum ar fi vorbit cu niște verișoare din provincie.

Sybil contraatacă rapid.

– Avem niște prieteni la Grindenwald, spuse ea pe un ton suav. Sunt sigură că doctorul Fiedler ne-a pregătit un program distractiv.

Ochii verzi ai sclifositei doamne să făcură mari de uimire.

– Doctorul Fiedler? Păi, atunci înseamnă că sunteți cele două englezoaice despre care ne-a vorbit înainte de acest blestemat incendiu. Bietul om, a fost rănit grav. E o chestie foarte nostimă. Ne așteptam cu toții să vedem sosind două septuagenare plictisitoare care au dat în mintea copiilor.... Trebuie neapărat să-i anunț pe ceilalți.....

Plecă grăbită și Sybil schimbă cu verișoara ei o privire plină de antipatie.

– Persoanele de genul ăsta sunt ca râia. Nu scapi de ele niciodată. Hai să găsim o altă masă, până nu dă iar buzna peste noi.

Din nefericire, însă, rămaseră în apropierea zgomotoasă a exuberantei lor compatrioate, la o măsuță lipită de cea a mahalagioaicei. Astfel că masa fu presărată tot timpul de zâmbete

politicoase și de comentarii "amuzante" rostite cu voce tare de indiscreta lor vecină. După ce terminară de mâncat, cele două verișoare se refugiară într-un colț al salonului.

Dar nu se putea scăpa așa ușor de o femeie de teapa lui Alice Garret!

– Ah, aici erați! strigă ea. Credeați că ați scăpat? Vreau să vă întreb ceva. Atunci când bunul doctor Fiedler ne-a spus că o aștepta să sosească pe o oarecare domnișoară Fenwick, am devenit curioasă. Și când te-am văzut, am avut un șoc. Am impresia că te cunosc.... Nu e ciudat?

Întorcându-i cu nesimțire spatele lui Elaine, femeia se uita fără nicio rușine la Sybil.

– Fenwick.... Acest nume îmi sună cunoscut, insistă ea. Ești cumva rudă cu Valerie Fenwick, micuțo?

– E mama mea, spuse tânăra cu asprime în glas. Ar trebui să vă cunosc și eu, doamnă....

– Garret, se grăbi să completeze doamna aceea durdulie. Alicia Garret. Evident că nu, draga mea! Valerie nu ne-a prezentat-o niciodată pe fiica ei. Eu credeam că ești încă la pension. Toți credeam așa, de fapt.

Ochii ei verzi-albăstrui o fixară pe Sybil cu o satisfacție evidentă.

Un zâmbet răutăcios schimonosi buzele ei boite în mod excesiv.

– Dă-mi voie să te prezint prietenilor noștri, Gray Linton, soții Palmer și fratele meu. În seara asta va cânta orchestra și toți sunt în căutarea unor partenere de dans.

Într-adevăr, din sala alăturată se auzeau niște zgomote care dovedeau că muzicanții își acordau instrumentele. Ei începură să cânte un vals săltăreț care făcu să strălucească de plăcere ochii lui Elaine și ai lui Sybil. Cu un gest autoritar, Alicia opri o pereche care

trecea prin dreptul lor.

– Fratele meu, Clive! trâmbiță ea ca un crainic care anunță o victorie importantă. Și Vinnie Crawford. Winn, ea este fiica lui Valerie Fenwick. Nu e așa că e ceva surprinzător?

Femeia înaltă și blondă își aprinse încet o țigară și spuse pe un ton lipsit de orice inflexiune:

– Nu văd nimic surprinzător în asta. De fapt, știam cu toții că doamna Fenwick are o fiică.

– Așa este, dar nu se știa că e de fapt o tânără în adevăratul sens al cuvântului! Dar iată-i pe cei doi Palmeri. Am să le spun ceva referitor la ieșirea noastră de joi.

Cu buclele fluturându-i pe lângă urechi, ea se depărtă cu pași mari, lăsând mască micul lor grup. Clive Garret o părăsi pe partenera lui, spre evidenta ușurare a acesteia și o invită pe Sybil la dans.

Winnie oftă adânc și se prăbuși pe fotoliul vecin cu cel pe care stătea Elaine.

– Am "alintat-o" pe domnișoara Garret cu porecla duioasă de "Pisoiaș". Ghearele ei sunt extrem de ascuțite, ca și epigramele ei, de altfel.

– O cunoaște pe mama lui Sybil? se miră Elaine.

– Pisoiașul nostru pretinde că îi cunoaște pe toți cei al căror nume a fost rostit de cel puțin două ori în mediul simandicos pe care-l frecventează la Londra. Memoria ei e un adevărat registru al aristocrației mondene.

Elaine aruncă o privire rapidă spre celălalt capăt al sălii unde stătea agitată domnișoara Garret și observă că aceasta se uita cu un interes evident spre perechea formată de Sybil și fratele ei.

– Glezna mea scrântită mă ține deocamdată departe de pârtie,

spuse supărată Winnie Crawford. Schiezi, domnișoară MacLaren?

Elaine clătină din cap.

– Nu, dar Sybil arde de nerăbdare să învețe.

– Ți-e teamă?

– Pentru mine nu, dar pentru Sybil sunt răspunzătoare, și ea se află aici ca să se odihnească.

– După ce vei începe să practici acest sport, n-o să mai gândești așa, zâmbi Winnie.

Acum, muzica se auzea mai slab și tânăra pereche își făcu din nou apariția. Clive Garret avea multe puncte comune cu sora lui. Vorbea ca o moară stricată. Avea ochii înfundați în orbite, pielea de pe fața lui părea o bucată de carne suferindă și râdea tot timpul și cu o dezolantă lipsă de discernământ de fiecare dată când cineva rostea în prezența lui mai mult de două silabe consecutive. Lipsit de orice maniere, își apropie un scaun de ele și se așeză.

– Săracul Gray stă tot singur în colțul lui, miorlăi vocea agasantă a Aliciei la urechea fratelui ei mai mic.

Acesta se ridică brusc în picioare și se îndreptă spre personajul singuratic. Elaine văzu că își croia drum spre un tânăr care citea la lumina roșiatică a unei veioze. Stând pe vechiul fotoliu tapisat cu catifea spălăcită, necunoscutul părea lung și scheletic, cu niște trăsături mobile, dominate de niște imenși ochi căprui. Se ridică din fotoliu cu o neplăcere evidentă și-și abandonă cartea pentru a-l urma pe neobositul Clive. Se trânti pe un scaun de lângă Elaine. Conversația dezlânată continuă, dar el nu făcu nimic ca să se implice. Lui Elaine i se părea că individul semăna puțin cu Robert Nicholl. Se miră să observe în privirea lui un puternic sentiment de ostilitate.

– Ce viață mai e și asta! șopti el cu cinism. Venim aici în căutarea

zăpezilor veșnice și când colo participăm la petreceri zgomotoase, lucru pe care l-am putea face și într-un salon din Londra!

– Nu-ți place să dansezi?

– Nu prea. În orice caz, nu așa. Agitația asta mă obosește. Vrei să te invit la dans?

– Cu plăcere, zâmbi Elaine.

– Îți promit să fac tot ce depinde de mine. Te afli de mult aici? o întrebă el în timp ce făceau pentru a treia oară turul ringului de dans.

– Am sosit azi după-amiază.

– Ești în vacanță?

– Nu prea.

– Ai de gând să schiezi?

– Cred că verișoara mea arde de nerăbdare să învețe.

– Fetița aceea brunetă cu un aer timid? Dansează foarte bine.

Elaine nu-și putu reține un zâmbet.

– E înnebunită după dans și tot ceea ce înseamnă mișcare.

Se învârtiră pe ring în tăcere și Elaine se miră de simpatia pe care i-o inspirase dintr-o dată ciudatul ei partener de dans. Gray Linton nu făcea niciun efort să se facă plăcut și purtarea lui era reconfortantă. Poate cu atât mai mult cu cât aceasta contrasta atât de puternic cu manierele afectate ale fraților Garret....

– Pot să știu și eu de ce ai pe buze acest zâmbet de Giocondă? se interesă obiectul gândurilor ei.

Elaine se înroși la față, ca și cum ar fi fost prinsă cu mâța în sac.

– Mă gândeam la toți oamenii pe care i-am întâlnit de când am sosit aici. Încercam să-i "evaluez".

– Și la ce concluzii ai ajuns?

– Mai am nevoie de ceva timp ca să fac un clasament. Stai de

mult la hotel?

– La hotel nu, dar în zonă, da. Din păcate, am părăsit clinica doctorului Fiedler în urmă cu trei săptămâni. Am ratat palpitantul episod al Marelui Incendiu! Din nefericire pentru mine!

– De ce?

– Pentru că într-o comunitate mică în care trăiești brat la brat cu moartea, ocaziile de a te distra sunt foarte rare, spuse el cu cinism.

– Aceste "distracții" cum le spui, sunt atât de necesare în viață? Eu am avut întotdeauna o existență foarte organizată....

– Da, dar știi că ai mereu posibilitatea s-o "dezorganizezi", dacă ai avea chef. Din acest motiv ai venit să cauți aerul euforic al înălțimilor?

– Absolut deloc! protestă Elaine. O însoțesc doar pe verișoara mea.

Gray Linton nu mai făcu niciun comentariu și o conduse la locul ei pe partenera lui imediat ce se termină valsul.

– L-am găsit pe doctorul Nicholl în hol înainte de cină, spuse vioi Clive Garret. Ce om ciudat!

Remarca lui fu întâmpinată cu o tăcere de gheață și Elaine observă că Winnie se înroșise în obraji.

– Totul depinde de sensul pe care-l dai cuvântului "ciudat", spuse el cu asprime în glas.

Inepuizabilul Garret scoase unul din mugetele lui plicticoase.

– Mi se pare ciudat, pentru că muncește tot timpul. Munca e o adevărată obsesie pentru el. Se poartă ca un urs. Abia dacă binevoiește să salute....

– Să fim serioși, Clive! O persoană aflată în situația lui are alte preocupări decât aceea de a se dovedi sociabil, observă domnișoara Garret.

Pe fețele membrilor micului grup apărură zâmbete și Alicia Garret, convinsă că spusese o vorbă de duh, se năpusti spre masa de alături ca să le-o comunice și celorlalți.

Elaine se uită pe furiș la ceas.

– Știi cât e ceasul? Dacă vrem să vorbim cu doctorul Fiedler înainte să mergem în camerele noastre....

– Dar Elaine, e prea devreme să mergem la culcare! scânci Sybil. Oricum n-o să putem dormi, pentru că orchestra face un zgomot infernal!

– Un ultim vals? îi propuse Gray Linton înclinându-se în fața lui Sybil. Și o să te predau apoi verișoarei tale.

– Ia spune-mi, o atacă Winnie după plecarea perechii, o să te lansezi pe pârtie mâine?

– Ezit încă. Sybil pare să țină foarte mult la asta.

– Chiar și acum când a făcut cunoștință cu Gray? o ironiză Winnie.

– Mereu este atât de cinic? se interesă Elaine, tulburată.

– Nu-l cunosc decât de puțin timp, dar are motive întemeiate să fie. Bietul băiat, mai are de trăit numai un an de zile.

– Îmi pare tare rău pentru el. N-ar fi trebuit niciodată să spun despre el că e cinic, șopti Elaine, întristată brusc.

– Eu cred că e doar o fațadă. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, s-a hotărât să nu urmeze sfaturile care i-au fost date la clinică. "Să terminăm repede și în mod cât mai vesel" pare să fie dorința lui.

– Așadar, doctorul Nicholl nu poate face nimic ca să-l oblige să revină asupra hotărârii lui? o întrebă Elaine, uluită.

– Metoda convingerii nu face parte din armele folosite de doctorul Nicholl. El își spune părerea și consideră că oamenii sunt suficient de maturi ca să țină cont de ele sau nu. Atunci când îi sunt

respinse recomandările, e foarte posibil să nu se mai intereseze de tine.

– Nu-mi pot imagina că face așa ceva!

– E un om greu de evaluat, decretă Winnie cu arțag.

– Nu-l simpatizezi?

– Sunt zile în care sunt convinsă că-l urăsc!

Violența tonului ei o făcu să tresară pe Elaine.

– Probabil că are foarte mult de lucru. Doctorul Fiedler pare să aibă deplină încredere în el.

– Oh, Robert se pricepe să inspire încredere, dar greșește dacă-și face din meseria lui unica preocupare a vieții sale!

Elaine nu spuse nimic.

– Grăbește-te să înveți să schiezi, spuse Winnie ridicându-se, o să facem plimbări lungi împreună.

– Ah, da, să învățăm să schiem! se auzi vocea puternică a lui Sybil care se întorcea la brațul lui Gray. Sunt sigură că o să știi să-l convingi pe doctorul Fiedler!

Era prea târziu să-i ceară părerea doctorului, hotărî Elaine în timp ce bătea ușor în ușa lui. Îi vor ura doar noapte bună.

– Intră!

Doctorul citea trântit pe un maldăr de perne.

– Așadar, vă duceți la culcare? le spuse el. Așa, o să vă puteți trezi devreme. Zăpada e numai bună. Va trebui să învățați repede să schiați înainte să se topească!

Fața lui Sybil se lumină.

– Ne dați voie să.... schiem?

– Bineînțeles! E un sport excelent. E important să începeți cu un instructor, ca să dobândiți cunoștințele esențiale.

Sybil se aplecă fulgerător și sărută obrazul aspru al bătrânului.

– Vă mulțumesc! șopti ea luând-o la fugă. Sunt extrem de fericită!

***

– Ai dormit bine? o întrebă Elaine prin crăpătura ușii dintre cele două camere.

– N-am închis ochii toată noaptea! bombăni Sybil. Dar stai liniștită, nu sunt deloc obosită, așa că nu mă bate la cap pe tema nopții mele de insomnie!

– Nici nu-mi trece prin cap să fac așa ceva! protestă Elaine cu o indiferență prefăcută. Uneori e nevoie de un anumit timp până te obișnuiești cu noul pat.

Zgomotul produs de jetul de apă care curgea în chiuvetă acoperi răspunsul lui Sybil.

– Ascultă! spuse brusc Elaine.

În depărtare se auzeau clinchete de clopoței și voci de copii care cântau pe străduțele din jur. O sanie alunecă în tăcere, întoarse și dispăru ca o fantomă. Elaine simți o ușoară părere de rău. Șederea la hotel nu era cu siguranță cel mai bun mijloc prin care să cunoști modul de viață al locuitorilor din zonă.

– Mă întreb cum ar fi arătat traiul nostru în cazul în care am fi stat acasă la doctorul Fiedler, șopti ea visătoare.

– Sunt sigură că ne-ar fi plăcut mai mult la el, spuse Sybil. Poate n-am fi avut libertate de mișcare, dar doctorul este atât de drăguț....

În timp ce savurau ciocolata fierbinte la micul dejun, hotărâră programul pentru ziua aceea. Se sculaseră târziu și hotelul era

pustiu. Toată lumea plecase să schieze, cu câte o gustare în rucsac. Herr Rubi le explică în ce fel puteau ajunge la Bodmi, unde acționau monitorii de schi.

– Astăzi veți lua masa aici, spuse el hotărât, dar în curând vă veți întâlni cu compatrioții dumneavoastră și veți merge la Scheidegg sau Wengen!

Închiriară fără nicio problemă bocanci și schiuri și cele două verișoare, echipate până-n dinți, porniră în direcția teleschiului. Sybil insistase să cumpere un hanorac roșu-intens care-i scotea în evidență pielea oacheșă. Elaine cedase și, cu o strângere de inimă, își luase unul de culoare maro-auriu mai sobru, care lui Sybil îi plăcu la nebunie.

Curând ajunseră în mijlocul unui peisaj de un alb-strălucitor în pantă lină, care era perfect pentru începători. Instructorii cu fesuri ascuțite urmăreau primele încercări ale elevilor lor cu un zel încurajator. Toată valea răsuna de râsete și chiote de veselie.

Elaine se molipsi imediat de entuziasmul lui Sybil și după ce căzu de câteva ori, putu să cunoască beția de a spinteca aerul rece și uscat.

Vreme de două ore urmară cursurile pentru începători de toate vârstele, apoi luară o pauză binemeritată. Atunci când ajunseră la cabana în care se serveau băuturi răcoritoare, îl zăriră pe Gray Linton, care venise pe jos de la hotel pe poteca de munte.

– Vă distrați bine?

– Ar trebui să vii și tu cu noi! exclamă Sybil, scuturându-și fesul plin de zăpadă. Sau ți-e teamă că acest efort fizic îți va leza demnitatea?

– Demnitatea? Am pierdut-o de multă vreme! îi răspunse vesel Gray. Dacă m-ați fi văzut cât de jalnic arătam când am căzut cu

patinele pe gheață!

Se aplecă rapid și o ajută pe Sybil să-și scoată schiurile din picioare. Să fie oare cinic acest Gray Linton? se întrebă Elaine, care își dădu un răspuns negativ în sinea ei. Nu știa din ce motiv plecase acesta de la clinică. Oare Sybil era pe cale să cedeze farmecului acelui tânăr? Fără să știe de ce, acea eventualitate o îngheță pe Elaine, așa că, atunci când luară loc pe terasa însorită a cafenelei, făcu în așa fel încât să se așeze între cei doi tineri. Linton comandă zâmbind cafea, cornuri și dulceață de cireșe. Elaine înțelese că el ghicise motivul stratagemei sale și râdea de ea. Simți că i se face rușine.

– Dacă vremea o ține tot așa, trebuie să mergeți la First, le sugeră Gray ,care stătea cu ochii închiși și-și oferea fața enigmatică razelor fierbinți ale soarelui. Atunci când e senin, de acolo se vede o priveliște superbă.

– Trebuie să luăm teleschiul ca să ajungem acolo? îl întrebă nerăbdătoare Sybil.

Gray clătină înțelegător din cap când îi văzu entuziasmul.

– Vii și tu cu noi? îl întrebă pe neașteptate. Ce ne-am face fără un ghid ca tine!

– Dacă vreți, pot să vă însoțesc. Apoi puteți să coborâți cu săniuța până la Bort, care e la jumătatea drumului.

Sybil se îndreptă spre balustradă, privind de jur-împrejurul ei.

– Ce-ar fi să mergem cu toții? spuse ea cu o sclipire vioaie în ochi. O să-i rugăm pe Winnie Crawford și pe Clive Garret, și poate chiar pe doctorul Nicholl să se alăture trioului nostru.

– Și pisoiașul nu va participa la eveniment? se interesă ironic Gray.

– Aș putea totuși să-i propun, spuse Sybil cu părere de rău, dar

mă îndoiesc că va vrea. Știi că preferă să facă plajă pe terasa hotelului.

– Mare atenție! o preveni Gray cu o mutră zeflemitoare. Dacă o să aibă o cât de mică bănuială că încerci s-o imiți, va trece imediat la represalii!

– Cum adică?

– Ea e cea care organizează expedițiile de coborâre cu sania, care sunt foarte agitate și foarte agreate de toți. O să uite să te invite la ele....

– Când au loc aceste expediții? șopti Sybil, foarte tentată de idee.

– Atunci când e liberă sania, adică după-amiaza. Sper însă că n-ai de gând să le faci pe toate în aceeași zi.

– De ce nu? spuse Sybil, ridicând provocator capul. Sunt hotărâtă să mă bucur la maximum de fiecare zi petrecută aici!

Linton o privi curios și Elaine se ridică repede în picioare.

– Cred că a venit timpul să ne întoarcem. Masa de prânz se servește la ora unu.

În timp ce coborau, se întâlniră cu Clive Garret care zăcea într-un fel de groapă, printre bețe și schiuri.

– A trecut mai bine de o oră de când stau în cazemata asta, se plânse el. Mi-a fost imposibil să ies de aici!

– Ar fi trebuit să iei lecții cu un instructor, îi sugeră cu răceală Gray. Uneori, puțină tehnică nu strică deloc!

– Nu e adevărat! exclamă nefericitul Clive. Aceștia nu se gândesc decât la cum să-ți îngrădească orice inițiativă personală! Eu vreau să-mi păstrez stilul și spontaneitatea!

– Ești pur și simplu regele proștilor! îi spuse Gray bine dispus.

După ce-l ajutară pe sărmanul schior să iasă afară, cei trei se depărtară și pufniră în râs fără nicio jenă.

– E un tip dezarmant, reuși să spună Gray peste câteva minute. Nerozia lui e uriașă, dar absolut inofensivă. Slavă Domnului că e așa.

– Locuiesc la Londra? se interesă Sybil. Cu ce se ocupă?

– Habar n-am. Au sosit aici în urmă cu zece zile, cu avionul. Asta e tot ce știu despre ei. De fapt, nici nu mă prea dau în vânt după genul acesta de oameni.

Sybil o invită deci pe Winnie să-i însoțească la First, atunci când se întâlniră, după alte două ore de antrenament la vilă, ca să bea un ceai. Elaine și verișoara sa se avântară acum cu mai multă siguranță pe covorul de nea și ușor înclinat. Obrajii lui Sybil se colorară ușor în roz și Elaine se bucură.

În seara aceea, atmosfera din vilă era calmă. În sala de jocuri, Sybil și Clive jucau o partidă de ping-pong. Elaine se hotărî să scrie câteva cuvinte familiei sale. Atunci când se întoarse să caute un plic, văzu că Sybil venise după ea. Se cocoțase pe brațul unui fotoliu și se uita la ea cu un aer gânditor.

– Îi scrii mamei tale?

– Ar trebui să faci și tu la fel. Îți las liber biroul. Mă duc să-i comunic doctorului Fiedler planurile noastre pentru mâine.

– Bine, capitulă Sybil. Să facem o încercare.... Dar n-o să fie prea ușor să-i ascund mamei ce tare mă distrez aici.

– Explică-i de ce stăm la hotel, o sfătui Elaine.

Se duse apoi și bătu la ușa medicului. Observând aerul preocupat al tinerei, el puse deoparte tratatul pe care-l studia.

– Nu știu cum să vă spun ce simt, începu stângace Elaine. Am impresia că am acceptat prea ușor o misiune pe care nu sunt sigură că o pot duce la bun sfârșit.

– Te referi la domnișoara Fenwick? De ce ai brusc îndoieli?

– N-a închis un ochi toată noaptea, mărturisi Elaine cu tristețe.

– E din cauza altitudinii! exclamă doctorul Fiedler. Las-o o vreme să se obișnuiască! În curând, va dormi ca un prunc.

– Aveți dreptate, șopti Elaine. Îmi pare rău că v-am deranjat cu asemenea fleacuri. Ce vă mai fac mâinile?

– Mă simt atât de bine, încât o să-mi scot pansamentele înainte ca doctorul Nicholl să mai apuce să mă oprească! Trebuie neapărat să-l silesc să se odihnească puțin. Nu stă nicio clipă locului. Pur și simplu se spetește muncind!

O privi îndelung pe tânără.

– Atunci când o să poți să te ții mai bine pe schiuri, roagă-l să te ducă până la Alpiglen. E una din plimbările mele preferate.

Această sugestie o făcu să tresară pe Elaine. Inima i se umplu de o bucurie nebunească.

– Da, șopti ea, probabil că doctorul Nicholl muncește pe brânci. Uneori mă simt vinovată că-mi pierd timpul distrându-mă ca un copil.

Bătrânul îi zâmbi. Era evident că vorbele lui Elaine nu i se păruseră o cerere disimulată de a obține un post. În timp ce se vâra în așternuturi, se gândi la reacția doctorului Nicholl în cazul în care ar fi îndrăznit să-i propună să-l ajute.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, când se repeziră la fereastră, scoaseră amândouă o exclamație de dezamăgire. Faulhorn era învăluit într-o pătură groasă de ceață. În aceste condiții, era imposibil să facă excursia pe care o plănuiseră. Seara, micul grup se odihnea la vilă, ca să danseze. În mod ciudat, Winnie Crawford fu de acord să vină cu ele a doua zi, dacă se va însenina.

– O să cobor pe schiuri. Trebuie neapărat să mă antrenez dacă vreau să câștig argintul la proba de slalom!

Tinerii se întoarseră la hotel cu cerul înstelat deasupra lor. Deși fața lui Winnie era parțial acoperită de o uriașă căciulă din lână, Elaine observă expresia posomorâtă din privirea ei.

– Te sfătuiesc să comanzi masa pentru mâine, bombăni tânăra către Elaine, după care îi ură noapte bună. Am impresia că o să fie frumos.

Elaine se grăbi să-i asculte sfatul și se hotărî s-o aștepte pe Sybil în salonul slab luminat. Ca și cum ar fi fost împinsă de o mână invizibilă, traversă încăperea uriașă, se îndreptă spre perdelele trase și ieși afară.

La capătul celălalt al terasei zări capătul incandescent al unei țigări și inspiră mirosul de tutun. Inima îi tresări în piept. Acea siluetă atletică ce se apropia agale era a doctorului Nicholl. După bucuria pe care o cuprinse, își dădu seama cât de mult îi lipsise prezența lui.

– "Noaptea cu ochi fără număr", spuse el încet.

– N-am mai văzut niciodată niște stele atât de strălucitoare. Așa sunt mereu?

– Numai atunci când e senin și ger. Ce planuri ai pentru mâine?

– Dacă nu se înnorează, o să mergem până la First. Bănuiesc că ați mers de multe ori acolo.

– Pe orice vreme! Uriașii munților au și ei capriciile lor. Uneori sunt calmi, iar alteori sunt morocănoși și învăluiți în ceață.

– Se pare că mâine vor fi foarte bine dispuși. E periculos să ne cățărăm până sus atunci când vremea e proastă?

– Nu prea. Când vârfurile lor ies din ceață, ai senzația că ești total rupt de lume.

– Așa îi preferați dumneavoastră?

– Da. Uneori e sănătos să evadezi din viața cotidiană.

– Veți fi acolo la întoarcerea noastră din excursie?

– Trebuie să văd un pacient și am treabă aici până seara. Doctorul Fiedler insistă totuși să iau o pauză.

– Crede că vă surmenați. Cunoașteți Alpiglen? îl întrebă brusc Elaine, cu inima bătându-i puternic în piept.

– Ți-a vorbit despre locul lui preferat? zâmbi Robert Nicholl.

– M-a sfătuit să mă duc acolo și să mă întorc prin pădure.

– E o plimbare foarte frumoasă, pe care e bine s-o faci de una singură.

– Mi se pare mie, sau chiar ții cu tot dinadinsul să eviți oamenii

din jurul tău? îl întrebă Elaine cu un aer provocator.

– Da. Prefer singurătatea, atunci când sunt pe munte.

– În cazul acesta, cred că e inutil să te rog să vii cu noi mâine, în cazul în care mergem la First.

– De ce nu? spuse el pe un ton indiferent. Sunt sigur că acest program va căpăta aprobarea deplină a doctorului Fiedler.

– Mă bucur că accepți! Cred că niciunul din noi nu cunoaște drumul de întoarcere! Ne așteaptă o adevărată aventură!

Cineva răsuci comutatorul în hol și se auzi vocea lui Sybil.

– Trebuie să mă duc în camera mea, spuse Elaine cam fără tragere de inimă.

Proțăpiți în mijlocul holului, Sybil și Gray Linton o așteptau pe Elaine.

– Doctorul Nicholl va veni cu noi mâine dimineață. A promis să ne servească drept ghid.

– Forța ta de convingere mă umple de admirație, glumi Linton. Ai făcut un lucru extraordinar!

– O să ne întoarcem de la First cu săniuța? întrebă Sybil, cu ochii strălucind de entuziasm.

– De ce nu? spuse Elaine vesel. Nu m-am mai urcat de ani de zile pe o săniuță!

Fură trezite din somn de un soare strălucitor. Cerul de un albastru-cobalt era imaculat. Vântul nici măcar nu adia și aerul avea o puritate de cristal.

– Să ne bucurăm de toate astea, le sfătui Winnie. Condițiile atmosferice sunt ideale.

– O să vină și doctorul Nicholl cu noi, spuse cu naivitate Sybil.

Figura lui Winnie se întunecă brusc.

– O să coborâți pe schiuri? îl întrebă ea pe Robert, care își făcuse

apariția cu bețele pe umăr. Aș vrea să-mi cronometrez timpul la coborâre.

– Bineînțeles, dar numai până la Bort.

Și Winnie se înroși la față de ciudă, deoarece chiar începând de la Bort micul grup avea intenția să-și continue drumul cu săniuța.

Elaine se duse să-și ia rămas-bun de la doctorul Fiedler. Îl găsi având pe față un aer fericit și tronând într-un fotoliu plin de puișori de pernă, pe care-l trăsese aproape de fereastră.

– Păreți în plină formă! exclamă ea plină de entuziasm.

– Mă simt atât de bine, încât aproape l-am convins pe Robert să mă lase să mă duc acasă! exclamă el vesel.

– Doctorul Nicholl se descurcă foarte bine și fără dumneavoastră, glumi Elaine. Atât de bine încât s-a hotărât să facă o mică pauză. Merge cu noi la First.

– Știu. Mi-a spus adineauri. Asta mă eliberează de o grea povară. Robert e un băiat remarcabil, dar stă prea mult la serviciu. Mie mi-e indiferent acest aspect. Sunt bătrân, nu mă interesează altceva în afară de meserie, dar el e atât de tânăr..... Nu apucă deloc să-și trăiască viața....

Elaine nu spuse nimic, dar înțelese brusc îndârjirea doctorului, pe care Winnie Crawford o punea pe seama ambiției lui de a avea succes.

– În curând o să mă întorc la clinică, spuse doctorul Fiedler și o să puteți să vă mutați la mine acasă, așa cum stabilisem cu doamna Fenwick. Sper că veți petrece un sejur plăcut la noi.

– Sunt convinsă de asta! exclamă Elaine cu înfocare.

Viața leneșă pe care o ducea la hotel începea deja s-o plictisească. Toată lumea o aștepta pe ea ca să poată să plece. Pisoiașul înfășurat în blănuri le trimitea bezele cu mâna.

– Sunteți niște monștri! se fandosi ea cu vocea ei pițigăiată. Cum îndrăzniți să mă lăsați singură aici?

În timp ce se fâțâia în șuba ei din blană, privea pe furiș la curtezanul ei austriac, un bărbat înalt și palid, cu maniere țepene, despre care Alicia spunea că era vlăstarul mai multor familii nobile.

– Ați fi putut măcar să mă anunțați!

Winnie își aruncă schiurile pe umăr cu un gest nervos și dădu semnalul de plecare, urmată de Sybil și Gray. Elaine, Clive Garret și Robert Nicholl încheiau șirul indian.

Când ajunseră la stație, Clive Garret profită de faptul că Gray se ocupa de schiurile lui Sybil și se așeză pe scaunul de lângă ea. Linton, căruia acea manevră nu-i scăpase, nu-și putu reține un zâmbet ironic și luă loc lângă Winnie. Foarte repede, fură săltați în văzduh.

– Vrei o pelerină din plastic ca să te apere de frig? o întrebă Robert pe Elaine.

– Eu nu, poate Sybil....

Dar tânăra refuză să fie ambalată ca un pachet.

Teleschiul îi ducea din ce în ce mai sus. Lăsară încet în urma lor vilele și zăriră munții care se înălțau în spatele lanțului Mettenberg. Elaine trăia o experiență unică. Parcă s-ar fi ridicat treptat spre acoperișul lumii. Nu bătea deloc vântul și se simțeau închiși într-o carcasă de liniște.

Îi reveniră în minte vorbele lui Robert Nicholl: "Uneori, e bine să te ocupi de viața cotidiană".

Nu era deloc vorbăreț și ea îi respecta tăcerea. La un moment dat însă, își dădu seama că el o privea cu un aer gânditor.

– De ce ai venit aici? o întrebă el pe neașteptate, în clipa în care coborau din teleschi.

– Am încercat să mă fac utilă.

Cum putea să-i vorbească despre agitația ei interioară și suferința morală provocată de iubirea nefericită care o determinase să fugă din Kilmore?

– Nu pari a fi cineva care dorește să se amețească sub efectul unor senzații de toate genurile....

– Bărbații încearcă mai mult să se amestece decât femeile, șopti Elaine, care pălise la față.

– Se confundă adesea viața trăită intens cu cea trăită din plin, spuse medicul. Nu-mi închipui că tu te poți confrunta cu genul acesta de probleme.

– În mod indirect, îngăimă Elaine gândindu-se la mama ei și la Callum. Nu trebuie să privim lucrurile din punct de vedere egoist.

– Și cu toate astea, așa face majoritatea oamenilor și poate chiar această metodă îi ajută să fie fericiți.

– Nu crezi cu adevărat ceea ce spui, zise Elaine cu un aer provocator.

– Ai dreptate, zâmbi medicul. A vedea viața prin prisma egoismului înseamnă după părerea mea să trăiești ca un cadavru viu. Nu se poate stabili niciun contact uman și totuși îmi imaginez că o viață dedicată unei cauze poate să ducă la singurătatea totală a acelui individ.

– De ce ai venit să muncești în Elveția?

– În principal, ca să mă specializez, dar cercetarea mă pasionează mult mai tare și de șase luni m-am dedicat trup și suflet acesteia, cu imensul sprijin al doctorului Fiedler.

– Ai intenția să-ți continui activitatea de cercetare?

– Mi-ar plăcea tare mult, dar în Anglia sunt multe de făcut. Acolo, trebuie aplicate metode revoluționare.

– Acesta este scopul pe care ți l-ai fixat?

– Da, dacă aș avea suficienți bani și timp.

Continuară să urce mai sus de a doua stație și din ce în ce mai încet, doarece panta devenise mai înclinată.

– Parcă am fi în vârful unui brad de Crăciun, observă Elaine. M-am întrebat adesea cum m-aș simți dacă aș sta agățată în vârful unui brad plin de ghirlande.

– Singură, probabil te-ai simți singură.

– Deci ți-a păsat vreodată de singurătatea steluței care împodobea vârful copacului? glumi Elaine.

– Da, i-am simpatizat întotdeauna pe singuratici.

De data asta se apropiau de sfârșitul ascensiunii. Sybil le făcea entuziasmată cu mâinile, stând în balconul micuței cabane pe care flutura steagul elvețian.

– E cald azi! exclamă tânăra când ajunseră la ea. Am putea să facem și plajă.

Clive Garret comandase cafea și Linton o ajuta pe chelneriță să ducă tăvile la mesele așezate la marginea balustradei din lemn frumos cioplit care străjuia valea. Sybil studie cu o curiozitate copilărească straiele tradiționale pe care le purta tânăra blondă. Se minună fără rezerve în fața fustelor suprapuse și a bluzei brodate, ale cărei mâneci ieșeau din corsetul strâns pe trup. Bătu din palme ca un copil văzând fețele de masă în carouri care acopereau mesele.

– Iei masa de prânz acolo sau la Bort? se interesă Winnie.

Părea nerăbdătoare să-și pună schiurile în picioare, dar era hotărâtă să-l aștepte pe Robert. Acesta nu se grăbea, ci-i arăta pe îndelete vârfurile munților.

În timp ce cobora, se așeză împreună cu Gray, lângă Clive și Sybil. Când se aplecară, putură să admire pe pârtia imaculată

evoluțiile lui Winnie și Robert.

Elaine nu prea era atentă la ce spunea vecinul ei. Excursia aceea părea să-și fi pierdut orice interes pentru ea. Când ajunse la Bort, se surprinse uitându-se de jur-împrejur, în căutarea lui Robert. El se afla deja acolo cu Winnie, a cărei privire triumfătoare dădea de înțeles că parcursese traseul într-un timp mai mult decât onorabil.

În vreme ce luau masa, Winnie vorbi cu medicul despre performanțele ei și Elaine asculta cu atenție. Ceva mai departe de ei, Clive și Linton înălțau un om de zăpadă caraghios. După ce-l terminară, îi înfipseră în dreptul gurii pipa lui Gray.

De la Bort se putea ajunge din nou în vale pe jos sau cu săniuța. Evident, Sybil optă pentru a doua variantă.

– Sper că reușesc s-o conduc, spuse ea râzând, în timp ce Clive lua loc în spatele ei. A trecut multă vreme de când n-am mai practicat acest sport! În Anglia, nu e niciodată suficientă zăpadă pentru așa ceva!

– Atenție! strigă Clive. Pornim!

O luară din loc cu o viteză care lui Elaine i se păru prea mare și în curând nu mai auziră decât ecoul râsetelor lor voioase.

– Sybil se distrează grozav, îi spuse Elaine lui Gray. Cred că e amețitor să schiezi.

– E o experiență unică, recunoscu acesta. Ești gata, Nicholl? Cred că Winnie a devenit nerăbdătoare.

– Ți-o dau în grijă pe domnișoara MacLaren! Duceți-vă la baza pistei.

Elaine se uită cum medicul pornește pe schiuri, admiră curbele pe care le descria pe zăpadă, ca și evoluția grațioasă a lui Winnie.

– Parcă ar fi o pasăre care plutește pe deasupra valurilor, gândi ea cu voce tare.

– Îți place marea? se interesă Gray.

– Cu pasiune. Toată viața am trăit pe țărmul mării.

Merseră amândoi în tăcere, inspirând adânc în plămâni aerul rece și înviorător.

Când zări o pată roșie în josul pârtiei, Elaine încremeni. Clive cobora panta cu viteza fulgerului. Cuprinsă de panică, se năpusti pe urmele lui, urmată de Linton. Tânărul zăcea pe zăpadă, după ce se răsturnase la o curbă periculoasă.

– Aceste vehicule nu sunt prevăzute cu centuri de siguranță, bombăni el frecându-și energic coapsele.

Abia stăpânindu-și râsul în fața mutrei lui abătute, Elaine îl ajută să se ridice în picioare. Își continuară drumul împreună și, la o nouă cotitură în ac de păr, o zăriră pe Sybil, care încerca să se ridice cu greu de jos, deoarece sania ei se izbise de un nămete de zăpadă.

– Brr, spuse ea scuturându-se de omăt. Ce căzătură! Dacă n-am avut însoțitor, am pierdut controlul acestei mașinării infernale! Există vreun amator de săniuș? Eu o iau din nou din loc.

– Nu, mulțumesc, refuză Gray politicos, cu un zâmbet ușor pe buze.

– Dat fiind că tu ai refuzat-o, o să mă sacrific eu, glumi Clive. Dar de data asta o să conduc eu, copilă dragă.

Își dădură din nou drumul în jos, fără să mai aibă incidente neplăcute, deoarece panta nu mai era atât de abruptă. Atunci când Elaine și Gray ajunseră la vilă, Sybil și Clive erau deja acolo. Dar nici Winnie și nici medicul nu veniră să stea cu ei.

Sybil alesese o masă din colțul sălii, așa că nu observară ceața care învăluia silueta cenușie a masivului Mettenberg de pe partea cealaltă a văii. În lumina slabă a după-amiezii, ceața părea compactă, aproape tangibilă, și când porniră la drum începuse să ningă.

– Winnie va fi încântată! spuse Garret. Ninge atât de abundent, încât s-ar putea transforma în viscol. Ce vânt puternic! spuse Gray.

Un geamăt înăbușit părea să se audă dinspre ghețari și fulgii de nea le biciuiau fețele pe tot parcursul drumului până la hotel.

Când veni vremea cinei, Elaine zări în hol silueta de-acum cunoscută a lui Robert Nicholl.

– E o adevărată pacoste, viscolul ăsta! bombăni el în timp ce se îndrepta cu pași vioi spre camera doctorului Fiedler.

În această încăpere liniștită îl găsise atunci când veni să-i ureze noapte bună bătrânului. Se uita fix la peisajul posomorât cu un aer trufaș, încruntat și supărat.

– Robert își face griji din cauza viscolului, îi explică doctorul, dar se înșală. Primăvara e prea aproape pentru ca aceasta să dureze prea multă vreme.

– Nu-mi place să mă simt prizonier și să depind de capriciile elementelor naturii, mormăi aprigul doctor Nicholl în timp ce se plimba de colo-colo prin cameră precum un pușcăriaș în celula lui. În plus, trebuie să recunoașteți că e un moment extrem de nepotrivit! Sunt forțat să rămân aici în timp ce mă așteaptă șapte oameni cu arsuri la clinică. Copac peste pupăză, nu există decât o singură infirmieră care să se ocupe de ei.

– Dacă aș avea mai mult curaj, v-aș propune să vă ajut eu, îndrăzni să spună Elaine, înroșindu-se în obraji.

El ridică brusc ochii spre ea, surprins și ușurat.

– Într-adevăr, avem mare nevoie de ajutor, dar dacă rafalele de vânt nu se opresc, n-o să poți să ajungi la vile decât pe schiuri.

– Viscolul n-o să dureze prea mult, anticipă doctorul Fiedler. Mâine va fi frumos.

În liftul care îi ducea la apartamentele lor, Sybil spuse brusc, cu

un aer misterios:

– Crezi că Winnie Crawford îl iubește pe doctorul Nicholl?

Luată prin surprindere, Elaine nu știu că să-i răspundă la început.

– Nu știu, spuse ea în cele din urmă, foarte reticentă. Winnie e o persoană ciudată. Nu prea reușesc s-o înțeleg.

– Tu ai fost îndrăgostită vreodată? continuă Sybil.

Elaine se apropie de fereastră și privi afară, cu fruntea lipită de geam.

– O dată, îi mărturisi ea aproape în șoaptă. Am crezut de fapt că sunt.

A doua zi dimineață, se trezi mai târziu decât de obicei.

Sybil stătea pe marginea patului atunci când intră ea în încăperea micuță.

– Cred că am un început de răceală, o anunță ea supărată. O să trebuiască să stau în cameră câteva zile.

– Nu și dacă o să te tratăm așa cum trebuie! protestă cu o voioșie de adevărat profesionist verișoara ei. O să-ți trimit sus micul dejun și va trebui să rămâi la căldură. Oricum, afară ninge. Nici n-am fi putut să ieșim din casă.

– Ce ghinion! se văită Sybil. Totuși, n-am făcut nicio imprudență.

Dar Elaine se gândi brusc la căderea lui Sybil în zăpada moale și înghețată. Avea fruntea încruntată de îngrijorare când cobora în fugă scările spre bucătărie. La baza scărilor, se ciocni de doctorul Robert Nicholl.

– De ce ești tristă? se interesă el binevoitor.

– Scuză-mă, îngăimă Elaine. Sybil a răcit. Eu sunt de vină. Ar fi trebuit să fiu cu ochii pe ea după ce a căzut. Trecerea asta bruscă de la frig la căldură îi face rău. Mai ales că are și plămâni cam slabi. Am

fost de o neglijență de neiertat.

– Vrei să mă duc s-o consult?

– M-aș simți mai liniștită dacă ai face asta, șopti ea cu recunoștință.

El îi aruncă o privire scurtă și nemulțumită.

– Nu face din țânțar armăsar! O răceală n-a omorât niciodată pe nimeni.

Atunci când intră cu o tavă în mâini, doctorul Nicholl deja o consultase pe bolnavă și vorbea cu ea despre plimbările pe munte.

– Mmm! exclamă el politicos. Herr Rubi ți-a pregătit o ciocolată caldă. Bea-o cât e fierbinte. O să-ți dau să înghiți niște pastile din patru în patru ore, și mâine o să fii sănătoasă.

Sybil făcu ochii mari de uimire.

– De obicei, răceala mă ține la pat zile în șir....

– Pentru că o lași să se instaleze. Să știi însă că n-ai nimic la plămâni. Ai făcut degeaba drumul până în Elveția, cel puțin din punct de vedere medical....

Sybil suspină ușurată și mirată în același timp și se trânti pe maldărul de perne de la spatele ei. Se uita cu ochi strălucitori la silueta medicului care se îndrepta spre ușă.

– Oh, Elaine! exclamă ea fericită. Nu-i așa că e minunat?

– Mănâncă-ți micul dejun. O să fac și eu la fel, spuse ea luând-o pe urmele medicului.

Când ajunseră pe coridor, el o întrebă pe Elaine:

– Cine i-a băgat în cap ideea că suferă de plămâni?

– Răcelile repetate care nu se mai sfârșeau și specialistul consultat de doamna Fenwick. Nici nu știi ce ușurată mă simt! Sybil era foarte îngrijorată.

– E o ființă foarte sensibilă. Mai are frați și surori?

– Nu, e singură la părinți.

– Și mama ei nu și-a făcut timp s-o însoțească?

– Ea duce o viață... agitată.

– Am înțeles, spuse medicul pe un ton aspru.

Și Elaine avu impresia clară că acesta își formase o imagine exactă asupra caracterului Valeriei.

– N-are rost să te mai stresezi în legătură cu sănătatea verișoarei tale. Ești în stare să te ocupi de ea și singură. De altfel, poate o să trec pe la hotel mâine dimineață. Doctorul Fiedler arde de nerăbdare în camera lui liniștită, așa că o să încerc să pun totul la punct pentru întoarcerea lui la vilă.

– Speram să accepți ajutorul meu. De exemplu, atunci când Sybil se va putea descurca singură. Lipsa de activitate mă scoate din sărite.

Doctorul Nicholl schiță un zâmbet enigmatic.

– S-ar putea să regreți hotărârea pe care ai luat-o. Eu muncesc pe brânci și cer foarte mult de la colaboratorii mei!

Elaine nu-i răspunse. La gândul că va face în sfârșit ceva util, fu cuprinsă de un imens sentiment de ușurare.

În timp ce se îndrepta în pași de dans spre apartamentul doctorului Fiedler, Herr Rubi o opri din drum. Pe fața lui jovială și bucălată se citea o ușoară neliniște.

– O telegramă pentru dumneata, domnișoară MacLaren. Vine din Anglia.

Inima lui Elaine îi tresări în piept. Oare erau vești rele din Scoția? Deschise plicul cu mâinile tremurânde.

Mesajul era de la Valerie Fenwick. Era aspru, ba chiar amenințător.

"Telegrafiază imediat motivul schimbării programului. Ar fi

trebuit să stați la doctorul Fiedler".

Acele cuvinte exprimau mai mult enervarea decât îngrijorarea expeditoarei. Ele reflectau exact ce fel de om era Valerie. Elaine intră în camera bătrânului medic cu telegrama în mână.

– Aveți ceva împotrivă să trimit un mesaj doamnei Fenwick în numele dumneavoastră? spuse ea fără nicio altă introducere, în timp ce-i întindea doctorului Fiedler hârtia albăstruie.

– O să telegrafiem imediat ce veți ajunge acasă la mine. Astfel, doamna Fenwick se va liniști.

Elaine citi cu jenă în ochii lui albaștri ce gândea doctorul despre purtarea acelei mame ciudate. Se grăbi să redacteze texul telegramei.

Când ajunse înapoi în apartament, constată că Sybil înfulecase deja micul dejun copios pregătit de Herr Rubi.

– Mă simt binișor, spuse Sybil. Ai primit o telegramă?

– Da, de la mama ta. Se pare că nu primise încă scrisoarea de la tine, atunci când a trimis-o.

Sybil citi telegrama.

– Crezi că e îngrijorată? întrebă ea cu o voce tremurândă.

– Bineînțeles! exclamă Elaine cu milă. Altfel de ce crezi că s-ar mai fi obosit să trimită o telegramă?

– Da, șopti Sybil, decisă să se lase convinsă. Altfel s-ar fi mulțumit doar să scrie.

Capitolul 5

Toată ziua ninse continuu și chiar o bună parte din noapte, dar când cele două verișoare se repeziră la fereastră, a doua zi dimineață, cerul era perfect senin.

Sybil, a cărei stare se ameliorase văzând cu ochii, își petrecu dimineața stând pe balcon, răsfoind niște reviste și ronțăind tablete de ciocolată, activități indispensabile unei convalescențe.

În hol, domnea o agitație neobișnuită. Cei doi frați Garret se pregăteau să părăsească hotelul. Clive achita nota de plată și Pisoiașul împărțea în mod teatral bezele locatarilor hotelului care treceau pe lângă ea.

La masa de prânz se năpusti pur și simplu asupra lui Sybil.

– Mă bucur atât de mult că ți-ai revenit! exclamă ea. Ești un pic palidă, e adevărat, dar soarele acesta divin o să corecteze acest neajuns. Ce păcat că scumpa ta mamă n-a putut să te însoțească! Poate o să ne întâlnim cândva, la vreo recepție londoneză.

– Poate.... reuși să rostească Sybil.

– Aș putea chiar să-i fac o vizită..... spuse Alicia cu o privire lacomă.

– N-are rost, o refuză politicoasă Sybil. Am primit de curând vești de la ea.

În ochii Pisoiașului se citea o curiozitate abia stăpânită.

– Cum vrei, draga mea, dar dacă soarta mi-o va scoate întâmplător în cale pe mama ta, o să-i povestesc despre progresele făcute de tine la schi.

Elaine dădu ușor din umeri. Alicia Garret făcea parte din categoria aceea de creaturi care mai mult din prostie decât din răutate vorbea vrute și nevrute, fără să-i pese de urmările nocive pe care le-ar fi produs asupra celorlalți.

Nici în ziua aceea și nici în cea următoare doctorul Nicholl nu fu văzut la hotel și Elaine observă că doctorul Fiedler părea îngrijorat.

– Sunt extrem de nerăbdător, îi mărturisi lui Elaine când aceasta venise să-l salute.

Acum, se instala deja pe balcon.

– Acum, sunt în măsură să-l ajut pe mai tânărul meu confrate.

– Și eu, îl aprobă ea. Viața asta trândavă mă face să am mustrări de conștiință.

– Dar nu te afli aici ca să te odihnești? Să știi că repaosul e absolut necesar. Asta încerc să-l fac să înțeleagă pe Robert, dar e încăpățânat ca un catâr. Susține că el nu are nevoie de vacanță.

– Îl pasionează munca pe care o face, comentă Elaine.

– Cândva, va dobândi o faimă mondială pe deplin meritată în domeniul lui de cercetare. Sunt sigur că numele lui va exploda și în țara lui de origine.

– Intenționează să se mai întoarcă în Scoția?

– Cu siguranță.

Elaine plecă în căutarea verișoarei sale, având pe figură un aer gânditor.

– Se organizează o partidă de săniuțe combinată cu sania trasă de cai, îi spuse Sybil entuziasmată. Vine toată lumea. O să vii și tu!

Micul grup se adună în hol după masa de prânz. Winnie Crawford îi aruncă Elainei o privire ezitantă înainte s-o întrebe:

– Credeam că o să meargă și doctorul Nicholl....

– Încă nu și-a făcut apariția. Doctorul Fiedler e foarte îngrijorat.

– Își închipuie cumva că Robert s-ar fi putut rătăci printre nămeții de zăpadă? glumi Winnie.

– Nu e vorba despre asta, continuă Elaine. E neliniștit în legătură cu sănătatea pacienților săi. Munca e cea care-l reține pe doctorul Nicholl.

În ochii lui Winnie apăru o licărire ciudată.

– Munca lui.... sau vedeta lui bolnavă. Tu încă n-ai cunoscut-o, dar o să-ți dai seama imediat ce o s-o vezi. E farmecul personificat, deși e mult mai în vârstă decât Robert.

Elaine înțelese brusc latura întunecată a caracterului Winniei. Gelozia era cea care-i dădea aerul acela înverșunat și replicile sarcastice.

– Sunteți gata? întrebă nerăbdătoare Sybil, care se legăna de pe un picior pe altul, ca un copil care se duce la prima lui petrecere. Gray, tu o să cobori cu săniuța?

– Da, cu riscul de a-mi pierde demnitatea! glumi el.

– Și tu, Elaine, o să stai în sanie?

– Poate că nu! Am chef de senzații tari!

În tăcerea deplină răsunară atunci râsetele lor vesele și toți se întoarseră să facă semne cu mâinile doctorului Fiedler care urmărea înaintarea grupului mic și pestriț. Robert rezumase perfect situația, își spuse bătrânul doctor. În lipsa mamei ei, fragila Sybil se deschidea ca o floare la soare. Se încruntă atunci când își aminti ce

scria în scrisoarea de la prietenul lui Chator. Valerie Fenwick era o personalitate foarte puternică pe care trebuie să știi cum s-o iei.

Condus de Sybil, grupul ajunse repede la locul unde era parcată sania. Doamnele se așezară în ea, învelindu-se cu pături groase din blană, în timp ce domnii urmau să facă drumul pe jos.

– Ce mai așteptăm de nu plecăm? se interesă Sybil.

– Un întârziat, îi replică una din pasagerele din sanie. Se grăbește să-și ia micul dejun. Ah, iată-l!

Sybil se răsuci și scoase un strigăt înăbușit de surpriză.

– Jack Brogan!

– Credeam că se întoarce în Austria, șopti Elaine.

– Pomenise parcă de o permisie.

Jack Brogan veni să le salute pe cele două verișoare, cu un zâmbet liniștit pe buze.

– Eram sigur că o să dau de tine în sania asta. Am un noroc proverbial! Întâmplarea de acum confirmă acest lucru. Această permisie mi-a fost acordată în mod nesperat, n-am putut rezista tentației și m-am grăbit să ajung la Grindy.

– Dar poate familia te așteaptă în Irlanda....

– O să le telegrafiez și o să-i anunț că mi-am schimbat programul.

– O să stăm la taifas mai târziu, spuse Sybil. Suntem așteptate.

Brogan făcu un pas înapoi, ca vizitiul să poată porni.

– Sunt surprins să te văd stând sub tonele astea de blănuri! glumi el.

– Coborârea mea cu săniuța o să te mire și mai mult, îi spuse Sybil în timp ce individul scund și burtos pocnea din bici.

Caii își fluturară coama lungă, clopoțeii începură să clincăne vioi și sania se puse în mișcare, alunecând ușor pe covorul de nea.

Pe măsură ce se depărtau de sat și de cartierele rezidențiale,

peisajul se schimba vizibil. Apărură o grămadă de locuințe modeste pe coșurile cărora ieșea un fum gros.

Atunci când caii începură să se opintească pe drumul în pantă, Sybil coborî. Curând, fu auzită râzând în hohote la glumele lui Brogan. Gray Linton rămăsese puțin mai în urmă, iar Winnie se avântase deja pe pârtie. În sanie, doamnele schimbau banalități politicoase.

La o cotitură a drumului, putură să vadă o vilă veche luminată din plin de soare. Vizitiul se grăbi să oprească și le-o luă înainte zâmbind, conducându-i în interiorul clădirii, care era de fapt un hotel.

Elaine îl urmă pe Gray și intră într-o sală cu pereții lambrisați, încălzită de un foc din bușteni de pin făcut într-un șemineu imens. Gray comandă pateuri tradiționale și dulceață de cireșe, dar Sybil insistă să mănânce cârnați, trâmbițând că avea o foame de lup. După aceea înfulecă, la fel ca Brogan, o farfurie plină cu căpșuni cu frișcă și biscuiți cu unt.

– Am mâncat prea mult, se plânse Elaine. N-o să reușesc în veci să ajung la ghețar.

Se ridicară apoi de la masă, discutând veseli ca să-și ia rămas-bun de la gazda lor. Pe când se pregăteau să iasă afară, auziră un zgomot de pași pe scara din lemn și Elaine recunoscu surprinsă vocea plăcută și caldă a doctorului Nicholl. Când îl zări, i se puse un nod în gât. Avea un aer extrem de obosit.

– Ați pornit la plimbare? Mergeți la ghețar?

– Da, spuse ea în șoaptă.

– Pot să mă lipesc și eu de grupul vostru? Îmi place foarte mult acest drum prin pădure.

Pe când mergeau împreună pe panta îngustă, el o anunță pe

Elaine că îl putea aduce înapoi acasă pe doctorul Fiedler.

– Nu uita că eu mi-am oferit serviciile, îi aminti Elaine.

– Mai e valabilă oferta? Mă bucur.

– Atunci, pot să vin odată cu doctorul Fiedler?

– Da, dacă ești gata mâine dimineață.

– Vom fi, poate. Sunt sigură că aveți ceva de lucru și pentru Sybil.

Mergeau acum printr-o pădure deasă de brazi. Niciun zgomot nu tulbura liniștea de catedrală care domnea sub bolta copacilor.

În fața lor strălucea ghețarul. Cu răsuflarea tăiată datorită frumuseții grandioase a acestuia, Elaine admira în tăcere spectacolul.

– Mergem mai departe? spuse ea înfiorându-se ușor.

– Cum să nu....

Ea își înfășură mai strâns eșarfa din mătase în jurul gâtului.

– Ți-e frig?

– Nu, șopti Elaine. Mă tulbură măreția peisajului.

– Acesta e un sentiment frecvent atunci când te afli la munte.

– Din acest motiv îți place să trăiești aici? îndrăzni ea să-l întrebe.

– Da, s-ar putea. Acești uriași din piatră te readuc la dimensiunile noastre reale, care sunt extrem de mici.... Cred că oamenii care trăiesc în mijlocul naturii, în special în cazul în care aceasta e neprietenoasă, au o viață bogată, care în orice caz nu e artificială.

– Dar e o viață aspră, oftă Elaine. O cunosc destul de bine pe cea a țăranilor scoțieni și....

– Orașul îți oferă multe avantaje, dar după părerea mea nu e deloc interesantă.

– Îți place să fii un învingător, să te autodepășești?

Pe fața lui obosită apăru un zâmbet.

– Într-un anumit sens, da. Bănuiesc că acesta e un punct de

vedere științific. Să fii hotărât tot timpul să restitui cu forța elementelor naturii și să le smulgi secretele cele mai adânci.

– După ce te întorci în Scoția îți vei continua munca de cercetare?

– Cine ți-a spus că intenționez să mă întorc?

Elaine se înroși la față.

– Păi.... chiar tu, mi se pare.

– Așa e, se îmblânzi el. Aș vrea însă să revin în țara mea în cele mai bune condiții posibile, pentru a pune în practică tot ce am învățat aici și pentru asta am nevoie de fonduri. Fără bani, planurile mele nu sunt decât un fel de castele în Spania clădite pe nisip.

– Sunt sigură că ai putea obține niște credite, îi spuse Elaine cu înflăcărare în glas. Lucrările doctorului Fiedler încep să fie cunoscute, nu-i așa?

– Aici da, dar dânsul e un om căruia nu-i place să iasă în față și se teme de notorietate. În Anglia, ar trebui s-o iau de la zero.

– O aventură palpitantă! exclamă fără să vrea Elaine, roșie la față de entuziasm. Ar fi ca și cum ai porni într-o nouă cruciadă. Aceasta e o sarcină pe care mi-ar plăcea s-o îndeplinesc, chiar dacă ar urma să se soldeze cu un eșec și aș rămâne săracă lipită pământului.

– Sărăcia, spuse Robert pe un ton sarcastic, nu e un lucru despre care poți să vorbești cu ușurință.

La început, Elaine avu impresia că fusese pălmuită, apoi însă înțelese că tristețea cu care fusese făcută remarca n-avea nicio legătură cu ea. Se întrebă în ce împrejurări dureroase cunoscuse interlocutorul său sărăcia lucie. Ar fi dorit să mai stea la taifas cu el, dar ajunseseră deja la intrarea în grotă. Afundat în zăpadă până la brâu, Jack Brogan aduna niște crengi pentru Sybil, care bătea din palme ca un copil sub privirile melancolice ale lui Gray. Expresia de

tristețe profundă care se citea pe trăsăturile slăbite ale lui Linton o emoționă puternic pe Elaine, care fu cuprinsă de un puternic sentiment de compasiune pentru el.

– Ar trebui să ne cam întoarcem, spuse Robert. Explorează repede grota, Sybil.

– Vii și tu? îl întrebă fata pe Gray, în timp ce întindea mâna spre Jack.

– Data viitoare.... Vreau să-i spun ceva doctorului Nicholl.

Când ajunseră la sania trasă de cai, săniuțele erau în spatele acesteia.

Sybil și Jack Brogan împărțeau aceeași săniuță, iar Elaine făcu echipă împreună cu Gray.

Robert se aplecă pentru a-și fixa schiurile și Elaine își aminti brusc de Winnie.

– Domnișoara Crawford ne-a părăsit pe drum. Ar trebui să dăm de ea la hotel, la servirea ceaiului.

– Nu-ți face griji pentru ea. O să mă întâlnesc cu ea pe una din pârtii. Distracție plăcută! Te aștept la "Alpina".

Sybil pufni în râs, ușor exaltată.

– Probabil că doctorul Nicholl își închipuie că suntem nebuni dacă ne dedăm unor distracții atât de copilărești! Eu ard de nerăbdare să începem!

– Dă-i bice, vizitiu! strigă Gray pe un ton solemn în timp ce lua loc în spatele lui Elaine.

Bondocul plesni din bici și turiștii mergeau din ce în ce mai repede pe măsură ce prindeau viteză. Râsetele lor ascuțite răsunau în pădurile de brazi și la trecerea lor, copiii atrași de zgomot își fluturau brațele micuțe în semn de salut. Se loveau de copaci și erau gata să se răstoarne, dar se auzeau ca niște elevi de liceu.

La jumătatea drumului se întâlniră cu Winnie. În locul plimbării până la gheţar, aceasta prefera pârtiile cu zăpadă proaspătă şi antrenamentul sportiv.

– Săraca Winnie! se înduioşă Gray. Niciodată nu va reuşi să-l convingă pe doctorul Nicholl că o pereche de schiuri reprezintă tot ce e mai sfânt pe lume.

Sania îi lăsă în faţa hotelului, zgribuliţi, dar fericiţi. Elaine îl auzi pe Jack Brogan promiţându-i lui Sybil că va veni la petrecerea dansantă.

– Acum că te-am regăsit, îi şopti el cu pasiune, n-o să te mai părăsesc.

În timp ce cele două verişoare se schimbau de haine, Elaine strigă prin uşa întredeschisă dintre camerele lor:

– Doctorul Fiedler se întoarce mâine acasă. Robert Nicholl îşi va petrece noaptea aici, ca să poată pleca devreme.

– Cred că mergem şi noi cu el, nu-i aşa? spuse Sybil cu o voce plângăreaţă. De câte ori mă distrez şi eu şi încep să cunosc nişte oameni, trebuie să plec....

– N-o să fim prea departe de "Alpina", sublinie Elaine. Vilele sunt foarte aproape de pârtii.

– Fără un mijloc de transport, un kilometru poate fi un obstacol serios, se plânse Sybil cu o mutră de bebeluş îmbufnat. Ce păcat că trebuie să plecăm acum! Începusem să mă distrez atât de bine... La doctorul Fiedler n-o să putem dansa.

– Poate o să muncim. Acolo e nevoie de o mână de ajutor.

– Nu refuz să-l ajut, bombăni Sybil, numai că mi-ar fi plăcut să petrec câteva zile aici.

– Şi să-l laşi pe doctorul Nicholl să se spetească muncind?

– Nu, ţi-am spus că voiam să-i fim de folos, dar....

"Dar Jack Brogan e la Grindy", o completă Elaine în gând.

Robert fu cel care găsi o soluție pentru rezolvarea acelei probleme complicate. Pe la ora unsprezece, își făcu apariția în hol ca s-o pună în temă pe Elaine referitor la programul pe care-l stabilise pentru a doua zi.

– Pe la prânz, va veni o sanie ca să-l ia pe doctorul Fiedler. Dacă sunteți gata până atunci, veți urca și voi în ea. E loc pentru trei persoane și bagajele de mână. O să vă aduc mai târziu valizele.

Îi aruncă o privire cercetătoare.

– Ești sigură că n-o să-ți pară rău?

– De ce să-mi pară rău? Nu sunt niciodată mai fericită ca atunci când muncesc.

– Dar nu pentru acest motiv ai venit în Elveția, glumi doctorul.

– Așa este, recunoscu Elaine, căreia îi trecu pentru o clipă prin fața ochilor imaginea supărată a mătușii Valerie. Dar trebuie să recunosc că nu fac nimic rău.

– Sybil ar putea să-l roage pe Brogan să-i dea lecții de schi. În spatele vilelor se află niște pârtii pentru începători. Mi-a propus și el să mă ajute atunci când ne-am întâlnit pe strada principală. În felul acesta, îi va ține de urât verișoarei tale.

Elaine părăsi repede salonul, ca să înceapă pregătitul de plecare. O sfătuise pe verișoara ei să se bucure de ultimele clipe de singurătate cu Jack. Atunci când ieși pe balcon să respire puțin aer curat înainte de culcare, zări pe terasa imensă de la parter două umbre foarte apropiate una de alta, ținându-se de mână în lumina lăptoasă a lunii.

Elaine avu atunci impresia că se afla la distanță de ani lumină de cele două siluete nemișcate. Inima îi fu cuprinsă din nou de chinurile iubirii, deoarece rănile prea recente nu avuseseră timp să

se cicatrizeze. Fusese de-ajuns să le vadă pe cele două ființe indiferente la tot ce se petrecea în jurul lor ca să i se redeschidă rănile vechi. Se închise în camera ei, dorindu-și din tot sufletul ca prima iubire a lui Sybil să nu se termine cu tristețe și dezamăgire. Îl întâlnise pe Stephen Crane pe când era foarte tânără și cunoscuseră amândoi torturile unei pasiuni înflăcărate. Îi venea să plângă, i se puse un nod în gât și în timp ce se dezbrăca, fu cuprinsă de un sentiment de singurătate care o impresionă puternic.

"Mâine, tulburările acestea sufletești vor dispărea. Slavă Domnului că voi putea să mă fac utilă, pentru că eu nu sunt făcută pentru trândăveală", își spuse ea, încercând să-și revină. Se vârî apoi sub așternuturile proaspete.

Atunci când Sybil se întoarse cu ochii strălucind de fericire, Elaine îi șopti din fundul patului:

– Doctorul Nicholl o să-l roage pe Jack Brogan să se mute la noi la vilă, așa că o să-l vezi și de acum înainte.

Sybil scoase o exclamație de uimire.

– Doctorul Nicholl e minunat! E atât de bun! Crezi că o să vorbească mâine dimineață cu Jack înainte de plecare?

– Sunt sigură, șopti Elaine înainte s-o ia somnul.

***

Sania se opri în fața hotelului "Alpina" fix la ora douăsprezece. Robert își petrecuse dimineața făcând pregătiri, în timp ce Elaine îl ajuta pe doctorul Fiedler să-și facă bagajele.

Sybil, care plecase să se plimbe, se întoarse la hotel împreună cu

Jack Brogan și cu Robert, care avea brațele încărcate de pachete.

– Aș vrea să plec cât se poate de repede, spuse doctorul Nicholl în timp ce înghesuia cumpărăturile în sanie. Doamna Villard a promis că ne va servi ceaiul în momentul în care vom sosi la vilă.

Oare era vorba despre "bolnava cea bogată" la care făcuse aluzie Winnie pe un ton atât de ironic? "O să vedem", își spuse Elaine.

Robert intră în holul hotelului și ieși apoi, ajutându-l să meargă pe doctorul Fiedler. Bătrânul era sprijinit și de Winnie, care avea cearcăne vinete sub ochi și fața palidă de parcă n-ar fi dormit toată noaptea aceea. Robert nu-i acorda nicio atenție. Se concentra asupra pacientului său, încercând să-l urce în sanie. Emoționată, Elaine întinse mâna spre Winnie, care i-o prinse imediat.

– Sper că o să ne mai vedem, domnișoară Crawford, spuse Elaine. Rămâi la Grindy până la sfârșitul lunii, nu-i așa?

– S-ar putea să mă răzgândesc, șopti cu greutate Winnie. Dacă se strică timpul, o să-mi fac bagajele.

– În afară de schi nu te tentează să faci și cățărări pe munte? se interesă Robert pe un ton nepăsător.

– Cățărări? întrebă Winnie pe un ton de ironie amară. Mi-am pierdut speranța să mai ajung la înălțimile amețitoare pe care aveam de gând să urc.

Dacă acea remarcă avea un sens dublu, Robert se prefăcu că nu observă.

– Speram că o să vii să ne vizitezi la vilă. Există un refugiu pentru alpiniști chiar lângă noi. E adevărat că e mic, dar e suficient pentru a adăposti o schioare aflată în trecere.

– Dragul meu Robert, îi spuse Winnie, mă îndoiesc că programul îți permite să te mai ocupi și de o "schioare aflată în trecere".

– Cum dorești.

Elaine, pe care decepțiile sentimentale o înzestraseră cu o sensibilitate acută, bănui cât de dureros fusese pentru Winnie acel răspuns indiferent. Înțelese că tânăra, convinsă că iubirea ei pentru doctor nu va fi reciprocă niciodată, încerca să se vindece de ea și în acest scop adopta clasica stratagemă a fugii.

– Dacă mai treci vreodată prin Grindy, rosti Winnie cu o voce căreia încerca să-i dea o tonalitate mai fermă, vino să mă vezi. O să mergem să luăm ceaiul împreună.

– Mulțumesc, o voi face negreșit, o asigură Elaine, întrebându-se însă dacă împrejurările îi vor mai permite să se țină de promisiune.

Sania se urni din loc într-un clinchet vesel de clopoței. Alunecă de-a lungul drumului pe care o luaseră cu o zi înainte pentru a ajunge la ghețar, apoi sania coti și începu să urce. Pe măsură ce mergeau, aerul devenea mai uscat și mai curat. Pentru plămâni, acesta era o adevărată binecuvântare.

Fără să încerce să afle de ce, Elaine se simțea în culmea fericirii. În sfârșit, viața aceea de trântor care o deranja atât de mult urma să ia sfârșit. Oftă ușurată și mulțumită. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, doctorul Fiedler spuse pe neașteptate:

– Robert apreciază ajutorul pe care te-ai oferit să-l dai. Și unde mai pui că este vorba despre un ajutor calificat. E tot ce-ți poți dori mai mult! Îmi fac multe griji pentru el. Se surmenează fără milă. Pare sleit de puteri.

– Cred că e bucuros că vă întoarceți, șopti Elaine uitându-se drept în ochii doctorului. Să știți însă că v-am propus să vă ajut pe amândoi din egoism. Atunci când nu muncesc, mor de plictiseală!

Bătrânul o bătu ușor pe mână cu o privire plină de admirație și se uită în jurul lui mulțumit. Era clar că revenise la viață. Își regăsise în sfârșit mediul familiar și dragii lui munți.

Drumul șerpuit dură vreo două ore. Zăpada se depunea acoperind tot ce era verde, în afară de brazi. Sybil și doctorul Fiedler discutau înfocat despre diverse subiecte, din când în când izbucnind amândoi în râs. Deodată, doctorul îi arătă cu degetul un promontoriu care se vedea în depărtare.

– Aproape am ajuns. Mai avem doar doi kilometri.

Erau încă prea departe ca să observe pagubele provocate de incendiu și pe măsură ce se apropiau, Elaine constată că ninsoarea acoperise urmele dezastrului cu o mantie albă.

Sania opri în fața clădirii, care provocă tinerei o exclamație înăbușită. Ca într-o carte cu poze, în fața ei se înălța exact genul de vilă montană care, prin grinzile și balcoanele ei măiestrit lucrate, întruchipează în general locuința tipică elvețiană. Un șir de trepte din lemn ducea la intrare și în pragul ușii, în plin soare, stătea o femeie scundă îmbrăcată într-o fustă creață și o bluză cu mâneci largi.

– Casa lui Robert, o anunță doctorul Fiedler cu mândrie.

Elaine fu cuprinsă de o ciudată neliniște când o văzu pe necunoscuta proțăpită în pragul ușii. Era convinsă că acea femeie nu era o servitoare, în ciuda costumului ei tradițional. Atunci când străina coborî scara și se repezi să-i întâmpine, Elaine înțelese după picioarele ei fine încălțate elegant care era adevărata identitate a gazdei lor.

– Cât de mult mă bucur că vă văd, exclamă cu un delicios accent franțuzesc Marie Villard. Bietul meu prieten, probabil că ești epuizat după drumul acesta lung!

Mâinile ei mici și agile luară cu căldură degetele noduroase ale medicului. Elaine nu reușea să ghicească vârsta parizienei scunde care sporovăia veselă. Ca majoritatea franțuzoaicelor, era vioaie și

extrem de elegantă. Fără să fie de o frumusețe deosebită, era extrem de atrăgătoare și plină de farmec. Elaine primi în dar un zâmbet mai mult decât politicos și-i zâmbi și ea, cucerită de primirea care i se făcea.

– V-am pregătit o gustare, spuse Marie în timp ce-l ajuta pe bătrân să urce scările abrupte.

Intrară apoi într-un hol îngust, cu pereții îmbrăcați în lemn de pin. Din hol trecură în camera de zi, o încăpere imensă plină de soare, datorită ușilor din sticlă care ofereau o priveliște superbă. Elaine privi cu admirație culmile maiestuoase care se înălțau în fața ferestrelor. Doamna Villard îl instală pe convalescent într-un fotoliu confortabil.

– Ia loc, o invită gazda lor, o să bem ceaiul. Cred că o să vină și Robert la cină.

Într-adevăr, doctorul Nicholl își făcu apariția câteva ore mai târziu, în timp ce Marie Villard îi explica lui Elaine secretele gătitului la focul de lemne.

– Asta e una din maniile lui Marie! spuse el sprijinindu-se cu spatele de hota șemineului uriaș. Pentru ea, curentul electric încă nu s-a inventat!

– Îmi place să trăiesc ca odinioară, zâmbi inculpata. Pentru mine, Breithorn e.... cum obișnuiți voi să spuneți..... un coșmar pentru ochi.

– Vilele care adăpostesc bolnavii noștri au o construcție de tip vechi, îi explică Robert. Doctorul Fiedler s-a străduit să le păstreze autenticitatea. Vila "Breithorn" e mai nouă, dar cred că totuși îți va plăcea. În orice caz, merită vizitată.

– Acolo locuiesc eu, spuse Marie. Sper că o să-mi faci plăcerea să vii s-o vizitezi împreună cu sora ta.

– Sybil e verișoara mea, o corectă Elaine. O să mergem neapărat.

Se întoarseră în șir indian în camera de zi, unde doctorul Fiedler și Sybil glumeau ca de obicei.

– Vino cu mine, Sybil, îi ceru cu blândețe doamna Villard. Îți voi arăta care a camera ta.

În timp ce o lua de braț pe Sybil ca s-o conducă la primul etaj, pe fața ei apăru o expresie extrem de melancolică. Robert și doctorul Fiedler, cărora nu le scăpase acea schimbare de dispoziție, se uitară unul la altul și zâmbiră.

– S-o lăsăm pe Marie să se ocupe de Sybil, spuse doctorul Nicholl. Și acum, domnule pacient, vă rog să vă duceți în pat! Ziua aceasta a fost bogată în evenimente, ați fost zgâlțâit din toate mădularele pe drumul de munte și a sosit timpul să vă odihniți. Marie vă va aduce sus o tavă cu masa de seară. Atunci, veți putea să-i mulțumiți pentru treaba pe care a făcut-o în lipsa dumneavoastră.

– Asta și am de gând! spuse convalescentul cu o voce fermă. Cu ocazia asta, îmi dai voie să-mi exprim și recunoștința față de tine?

– Nu fiți ridicol! exclamă tânărul medic. Cum ar putea fi vorba de recunoștință între noi?

– Mâine vom studia actele împreună, îi promise doctorul Fiedler.

– Și pe mine când mă angajați? spuse repede Elaine.

– Imediat, dacă dorești, îi răspunse Robert. Trei din infirmierele noastre au suferit arsuri în incendiu și portarul are o fractură de tibie. Dacă ai putea să te ocupi de răniți, ar fi o povară în minus pentru mine. Marie a făcut și ea ce a putut, dar ea nu e infirmieră profesionistă ca tine.

– Unde aș putea să găsesc o bluză?

– Cere-le pacientelor tale. Vor fi încântate să-ți sară în ajutor. Toate trei sunt elvețiene, dar se descurcă binișor în engleză. După cină, o să te duc la infirmeria noastră improvizată.

Apoi se întoarse spre colegul său, și-i spuse pe un ton profesional:

– Și acum, domnule, a venit vremea să vă duceți în pat.

Hans Fiedler scoase un suspin prefăcut de resemnare, dar era evident că avea nevoie de odihnă.

– Vezi ce urât se poartă cu mine, se maimuțări el. Încearcă să mă convingă că sunt un individ inutil care nu mai e bun de nimic...

– Vă înșelați! contraatacă medicul mai tânăr. Procedez astfel pentru că vreau să vă văd vindecat cât mai repede cu putință. Nu mai pot să fac față singur, încheie el pe un ton devenit brusc serios.

– O să reușești, spuse cu fermitate doctorul Fiedler în timp ce se ridica din fotoliu. Domnișoara MacLaren va urca împreună cu noi să-și vadă camera, care e chiar lângă a mea.

Urcară apoi încet scara din lemn și Robert îl instală pe colegul lui, după care o ajunse din urmă pe Elaine pe palier.

– Acestea sunt apartamentele tale, fluieră el împingând ușa grea din brad. Sper că te vei simți bine aici.

Elaine zări prin ușa întredeschisă o încăpere imensă, în mijlocul căreia trona un pat înalt. Prin fața ferestrei plutea parcă o perdea subțire din bumbac. Îi cedase oare camera lui? În mod ciudat, avu senzația totuși că locul acela era predestinat să fie al ei.

– Mă simt prost, șopti ea înroșindu-se la față. V-am alungat din camera dumneavoastră..... Eu și Sybil am fi putut să dormim în același pat....

– Nu știam că sunteți verișoare și, în plus, mă simt mai liniștit știindu-vă aici, aproape de doctorul Fiedler.

Indiferența cu care el îi dădu acea explicație o dezamăgi pe Elaine, deși nu îndrăznea să recunoască acest lucru.

După masa de seară, se duseră să-i viziteze pe răniți, lăsând-o pe doamna Villard cu Sybil.

Pe drum, Robert îi spuse pe neașteptate:

– Gray Linton s-a hotărât să se întoarcă aici.

Elaine tresări brusc.

– Nu te stresa din cauza lui Sybil, spuse Robert ca și cum ar fi citit într-o carte deschisă. E evident că nu e interesat de ea.

– Boala lui e fără scăpare? îndrăzni ea să spună, simțind că i se pune un nod în gât.

– Aproape. Dacă m-ar fi lăsat să-l operez atunci când l-am consultat prima oară, poate ar mai fi avut vreo șansă de supraviețuire. Dar acum....

– Dar nu încerci totuși să-l operezi?

– Eu sunt medic, îi răspunse serios Robert Nicholl. Datoria mea e să încerc să fac lucruri ce par imposibile. Intră, o să te prezint pacientelor tale.

Trei mutrișoare bucălate se întoarseră spre nou-sosiți și trei zâmbete identice luminară fețele lor albe.

– Sunt niște bolnave model! le ironiză vesel doctorul. De fapt, asta nu e mare lucru! Ele trebuie să dea exemplu altora! Nu e așa, domnișoarelor?

Cele trei rănite pufniră în râs și Elaine se bucură când văzu buna înțelegere care era evident că domnește între infirmiere și doctor.

Când se întoarseră la vilă, le găsiră pe Sybil și pe doamna Villard făcând sandvișuri cu șuncă, pe care le mâncară împreună, stând în picioare în fața focului din bușteni incandescenți. Apoi, Robert le însoți pe invitalele lui până la baza scărilor.

– Nu stați treze până târziu! le sfătui Marie în șoaptă. Și voi ați avut o zi grea.

– Elaine, exclamă vocea pițigăiată a lui Sybil. Vino să vezi! Am o uriașă plapumă din puf! Mă bucur grozav! Simt că șederea noastră aici va fi și mai plăcută decât la hotel. În plus, doamna Villard are ceva de lucru pentru mine. O să sortez lucrările scăpate de la incendiu.

Elaine stătea în pragul ușii și-i zâmbea. Sybil era de nerecunoscut. Renunțase la aerul ei de persoană suferindă și părea însetată de viață, bucurându-se de fiecare minut al acesteia. De ce oare Valerie Fenwick nu se ocupa mai mult de educația și viitorul fiicei sale? Ca să nu mai vorbim de nevoile ei afective.... Elaine își înăbuși un suspin.

– Doamna Villard e minunată, spuse Sybil cu înfocare în glas.

– Așa este, spuse Elaine, sărutând-o cu duioșie pe obraz. E bine că am avut ocazia s-o cunoaștem. Somn ușor, pisicuța mea!

Capitolul 6

În timp ce-și vedea de treburile ei, Elaine observă că Sybil se apropia din ce în ce mai mult de Marie Villard. Într-o zi, când îi pomeni despre acest lucru doctorului Fiedler, acesta îi relată pe scurt drama pe care o trăise franțuzoaica. Fetița ei, Virginia, fusese răpusă de tuberculoză la un an după sosirea la clinică, deoarece boala care o măcina nu putuse fi diagnosticată decât prea târziu. Marie cumpărase o vilă mare și se stabilise în Elveția, aproape de doctorul Fiedler, pe care-l ajuta cum putea, pentru a-i mulțumi pentru tratamentul intensiv aplicat fetiței sale.

– De aceea pare că se atașează atât de mult de Sybil, spuse Elaine în șoaptă.

– Da. Ea o vede în Sybil pe micuța ei Virginia devenită adolescentă. Pentru o mamă ca Marie, asta reprezintă probabil o mare mângâiere sufletească.

Așadar, acela era secretul "pacientei bogate", cum îi spunea Winnie. Elaine respinse cu hotărâre ideea că doctorul Nicholl ar fi putut cândva să se însoare cu ea ca să reușească să-și continue cercetările științifice. Se zvonea că doamna Villard era destul de

bogată. Nu admitea că Robert avea un suflet atât de negru încât să pună la cale o asemenea capcană. Colaborând zi de zi cu el, își dădea seama foarte clar că omul acela dintr-o bucată și orgolios nu era în stare de atâta fățărnicie.

Nicholl o întrebă într-o zi, pe nepusă masă:

– Aș vrea să te mai rog ceva, Elaine.

Doctorul era încruntat.

– Te ascult, șopti ea.

– Este vorba de Gray Linton. S-a hotărât să se mute din nou la clinică. Am nevoie de ajutorul tău.

– Ce pot să fac?

Elaine încerca să se concentreze, dar nu reușea. Apropierea fizică de Robert o făcuse să-și dea seama de ceea ce simțea față de el. Sentimentele erau atât de puternice, încât acestea măturau din mintea ei tristețea și suferința provocate de prima ei iubire nefericită. "Nu voi mai iubi niciodată!" decretase ea cam pripit, atunci când se despărțise de aprigul Stephen Crane. I se puse un nod în gât. Ca și cum se putea lua asemenea hotărâre! Ce copil fusese!

Făcând un mare efort, reuși să-și revină. Nu era posibil! Nu putea fi îndrăgostită de Robert Nicholl. "Așa ceva e de neconceput", îi șoptea cu tristețe rațiunea. "De ce să te ferești de iubire?" o ironiza inima.

Tânăra se auzi întrebându-l pe însoțitorul ei cu o voce pe care o recunoscu cu mare greutate:

– Spune-mi, ce aștepți de la mine?

– Să-i susții moralul prin prezența ta reconfortantă. Atât și nimic mai mult. Am încredere în intuiția ta. Sunt sigur că vei găsi cuvintele potrivite prin care tânărul să se poată reconcilia cu el însuși.

"Știi foarte bine că aș face tot ce-mi ceri", strigă în sinea ei tânăra infirmieră. "Aceasta este rațiunea vieții mele, întreaga rațiune a vieții mele".

Oare dragostea era aceea care-i inspira acea purtare supusă? Nu știa ce să facă. În orice caz, destinul ei era de acum încolo legat de cel al lui Robert Nicholl.

Gray Linton sosi a doua zi după-amiază, în timp ce Elaine pregătea ceaiul pentru pacientele ei.

– Asta se numește a sosi la țanc! glumi tânărul. Robert m-a cazat lângă prietenul meu Fritz.

Fritz era omul bun la toate al clinicii și unul din pacienții lui Elaine, deoarece suferise și el grave arsuri în noaptea incendiului.

Curând, Sybil și Jack Brogan își făcură intrarea în sala în care zăceau bolnavii. Fețele lor plesneau de sănătate. Gray înclină capul politicos spre Brogan, dar nu reuși s-o întâmpine la fel de indiferent pe cât ar fi vrut pe neastâmpărata Sybil. Iubirea îl adusese înapoi la clinică, unde spera că Robert și Hans Fiedler vor reuși să facă minuni. Elaine se crispă ușor. Sarcina ei nu era deloc ușoară. Trebuia ca prin prezența ei liniștitoare să-i întărească dorința de vindecare care încolțise în inima lui Gray.

Pe măsură ce zilele treceau, acesta din urmă părea să devină mai puțin pesimist.

Când Hans Fiedler se puse din nou pe picioare, trecea neobosit de la un pacient la altul, neavând nicio clipă de astâmpăr. Cu toate astea, și acum cea mai mare parte a poverii apăsa pe umerii lui Robert. Elaine observa cu o bucurie nespusă că medicul îi acorda din ce în ce mai multă încredere.

Treptat, devenea conștientă de respectul pe care toți, de la bolnavi și până la personalul de îngrijire, îl aveau față de tânărul

medic. Simțea că pe măsură ce se apropie data operației, Gray Linton își recăpăta speranțele de vindecare.

– Nicholl ăsta e un mare medic! îi spuse într-o zi infirmierei lui profesioniste. Simt că poți să pui bază pe el. În caz de nereușită, sunt convins că lui nu i se va putea reproșa nimic.

– Trebuie să ai încredere în el, i-o reteză Elaine.

– Aș mai vrea să te rog ceva, domnișoară infirmieră, glumi Gray. Aș vrea să fii lângă mine în acea zi fatidică, la Grindenwald.

– O să mă aflu acolo. Cred că doctorul Fiedler nu va avea nimic împotrivă.

– O s-o lași singură pe Sybil?

– Fără nicio problemă. Va avea grijă de ea doamna Villard.

– Nu vreau să vină ea cu mine. Nu e o ființă făcută pentru întuneric și dramă. Ea trebuie să se dezvolte la lumina soarelui. Aș fi bucuros să o știu fericită.

O oră pe zi, Sybil se așeza lângă Gray. Îl asculta povestindu-i cu umor și în mod comic peripețiile prin care trecuse pe parcursul numeroaselor lui călătorii prin lume. Ea pufnea în râs ca o școlăriță și povestitorul, stimulat de receptivitatea publicului său, se străduia să facă pe măscăriciul, ca să-i facă pe plac. În ochii lui Sybil, Gray devenise un prieten drag cu care vorbea în mod deschis despre sentimentele pe care le avea față de Jack. Operația pe care urma s-o facă Linton o îngrijora însă permanent, și atunci când pomenea acest subiect doamnei Villard, aceasta spunea cu hotărâre:

– Gray n-ar putea fi în mâini mai bune, copila mea. Cu ajutorul lui Dumnezeu, putem să tragem nădejde că totul va fi bine!

Începuseră să se simtă semnele premergătoare primăverii. Zilele iernii erau de acum numărate. O schimbare subtilă a atmosferei avea loc în timp ce un freamăt magic agita măruntaiele pământului. Gray

se întreba dacă va mai apuca să vadă natura înverzind. Nu-l mai apăsa nicio tristețe și părea să-și accepte soarta cu curaj și demnitate. Purta cu Nicholl conversații serioase despre subiecte simple, lipsite de ironie.

Robert o felicită pe Elaine pentru munca de îmbărbătare pe care o îndeplinise cu succes. El însă continua să se spetească muncind, dormind uneori pe câte un pat de campanie înghesuit în grabă în infirmerie.

Marie Villard era supărată din cauza ritmului infernal pe care și-l impunea doctorul. Cu un talent specific franțuzesc, îl certa ca pe un copil.

– La ce vei mai fi bun dacă o să te prăbușești din cauza surmenajului? îi spuse ea într-o zi medicului sleit de puteri. Fii rezonabil. Mai menajează-te și tu puțin!

Prinzând curaj, Sybil și Jack se aventurau din ce în ce mai departe. Într-o dimineață, plecară să culeagă ciubotica-cucului pentru a înveseli masa la cină. Pe măsură ce treceau orele, Elaine simțea că Linton era cuprins de o stare de neliniște din ce în ce mai mare. Fără să vrea, privirile îi erau atrase de zona înaltă a văii.

– Ce-ar fi să facem o plimbare, îi propuse ea în cele din urmă. Avem destul timp până la servirea ceaiului.

– Ce o să creadă doctorul Nicholl? zâmbi el, evident mulțumit.

– Păi.... nimic! Vrea să mai respir și eu din când în când puțin aer curat.

– Sybil și Jack și-au ales bine ziua, observă Gray luând-o pe o potecă plină de gropi. Poate că s-a întâlnit Robert cu ei....

– Da, șopti Elaine. Mi se pare că e foarte fericită, nu-i așa?

– Da, dar sunt sigur că trage speranțe să se întoarcă în Scoția lui natală. Ca și tine, Elaine!

Tulburată de observația lui, ea ocoli răspunsul cu indiferență în glas.

– Ca toată lumea, bănuiesc. Nu voi uita însă niciodată aceste săptămâni petrecute în Elveția.

– O să mai revii aici? se interesă Linton.

– Puțin probabil. Mă aflu aici datorită generozității mătușii mele. După ce mă întorc acasă, va trebui să-mi găsesc un post într-un spital și să mă pun pe treabă.

Își continuară drumul în tăcere și apoi auziră pe cineva plângând și gemând jalnic. Sybil! Gray se năpusti înainte, urmat de Elaine.

Oare cât timp alergase astfel adolescenta prin pădure? Răsufla cu greutate printre buzele întredeschise.

– Oh.... gemu Sybil înainte să se prăbușească în brațele lui Gray.

Elaine se albi la față. Tremurând din toate mădularele, încerca să încălzească mâinile verișoarei sale, frecându-le cu putere.

– Du-te și adu-l pe Robert, spuse Sybil gâfâind.

Adolescenta era scuturată de hohote de plâns.

– Jack.... A suferit o căzătură. Trebuie să mă duc să-l anunț pe Robert....

– Spune-ne nouă ce s-a întâmplat, interveni Gray. Unde este Jack?

– Am alergat.... am traversat pădurea, începu Sybil cu spaimă în privire. Gray.... Trebuie să-i sari în ajutor. Nu poate să se miște, și apa e în creștere. Zace pe un povârniș situat deasupra unei râpe. Trebuie să-l anunț pe Robert....

– N-avem timp să facem cale-ntoarsă, calculă rapid Gray. O să mergem să-l salvăm chiar noi. Explică-mi, Sybil, unde e.

– Aproape de Roza cea Mare, șopti ea. Robert cunoaște locul.

– O să-l găsim, hotărî Gray, privind-o drept în ochi pe Elaine.

Sybil se va întoarce singură la vilă. Am nevoie de ajutorul tău. Dacă este acolo unde bănuiesc eu, vor fi de-ajuns două persoane! Din cauza topirii zăpezii, probabil că apa coboară la vale cu o viteză foarte mare.

– O să-l salvezi, Gray? spuse Sybil cu ochii plini de lacrimi.

– Da, spuse el sărutând-o ușor pe buzele tremurânde. Acum, du-te!

Sybil porni la drum, împleticindu-se.

– N-ar fi trebuit s-o lăsăm să se întoarcă singură, se lamentă Elaine.

– Avem de ales? spuse el cu un aer posomorât.

O luară în direcția indicată de Sybil, cu capul plecat. Drumul avea denivelări și amândoi gâfâiau din cauza efortului. Se cățărau pe versantul muntelui, lăsând mult în urma lor pășunile. Ajunseră în sfârșit la o zonă plină de stânci care zăceau ca un pumn de oase lăsate acolo de niște uriași din poveste. Din loc în loc erau presărate vârfuri pe acel teren de joacă parcă destinat creaturilor supranaturale. Zăriră un început de potecă îngustă care șerpuia spre o creastă negricioasă. Un pârâiaș subțire și învolburat curgea la picioarele lor, rostogolindu-se și apele tulburi și cărând cu el mii de pietricele.

Drumul era practicabil, cu condiția să te deplasezi pe el cu foarte multă atenție. Gray o luă în sus, spre dreapta pe povârniș în direcția din care se auzea huruitul apei și a urmelor de pași lăsate pe zăpadă. Se opri brusc în fața unui grup de stânci care se înălțau precum niște santinele uriașe pe fundalul cerului plumburiu.

– Mai avem puțin, șopti el.

Cercul vânăt din jurul gurii lui și greutatea cu care vorbea îi dădură de înțeles lui Elaine cât de rău se simțea.

– Gray, șopti ea, asta e curată nebunie....

– Se zărește ceva acolo, spuse el arătând cu degetul. Acolo jos.... Parcă a fi un rucsac. Încearcă să vezi dacă n-are în el o frânghie.

Elaine îl ascultă ca un automat și reuși să-l prindă. Aproape de marginea râpei, zări o frânghie cu care probabil Sybil încercase să-l tragă în sus pe Jack. Elaine începu să tremure când văzu prăpastia adâncă și umedă în fundul căreia spumega apa învolburată.

Atunci când se întoarse la Gray, îl găsi stând pe burtă pe marginea prăpastiei și privind cu atenție în jos.

– Vezi ceva? îl întrebă ea.

Gray se răsuci și se ridică în picioare.

– S-ar părea că a leșinat. Nu mai avem nicio clipă de pierdut. Dacă se mișcă fie și un centimetru, o să cadă în apă.

– Gray, se sperie Elaine, nu poți să cobori.

– Trebuie. Acesta este singurul mijloc prin care-l putem scoate de acolo.

– Cam în cât timp crezi că va ajunge Robert aici?

– O oră, poate chiar mai mult. Nu putem să așteptăm atât.

El se uită calm la ea, cântărindu-i rezistența fizică.

– Poți să te ții de frânghie până o să-l leg eu în jurul acestei stânci?

Elaine îl privea fără să spună nimic. Ce încerca el să facă, era pur și simplu o prostie. Își risca viața lui pentru cea a lui Jack, deci pentru fericirea lui Sybil.

Atunci când el încălecă peste marginea prăpastiei, ea începu să se roage pentru succesul acelei aventuri, strângând frânghia în mâini cu o forță care o miră. Trecu o veșnicie până când îi auzi vocea. Trăgea de frânghie din toate puterile ei, înfășurând-o în jurul mâinilor până când acestea căpătară o paloare ciudată.

Gray o striga la intervale regulate, pentru ca ea să-i poată urmări coborârea. Când acesta tăcu brusc, înțelese că Gray ajunsese la Jack.

– Dă-i drumul, Elaine! Încet de tot!

Frânghia din cânepă se întinse brusc și, ca urmare a tracțiunii, Elaine fu gata-gata să se rostogolească peste marginea abisului. Respirând greu, își reveni și prinse cu mâna zdravăn de frânghie. Gray nu mai zicea nimic. Umezindu-și buzele, strigă cu o voce tremurândă:

– Gray.... Ești bine?

Dar chemarea ei rămase fără răspuns. Extrem de îngrijorată, începu să se târască încet, centimetru cu centimetru, spre marginea prăpastiei. Presiunea se exercita acum asupra stâncii în jurul căreia legaseră frânghia, dar ea trăgea din toate puterile și zgomotul produs de pârâu se auzea cu un huruit înspăimântător. Aplecată deasupra prăpastiei, se uita cu atenție spre apa neagră. În mijlocul spumei, zări brusc silueta lui Jack care zăcea pe povârnișul care-i salvase viața. Gray, cu apa până la genunchi, stătea aplecat chiar deasupra rănitului. Atunci când ridică fața spre ea, tânăra văzu că aceasta șiroia de sânge și mâinile lui erau zgâriate de fibrele de cânepă.

– L-am găsit! urlă el pe un ton triumfător. Am să traversez râul și am să leg frânghia de malul celălalt până o să vină Nicholl.

Se afundă în apă până la brâu și Elaine urmări cu răsuflarea tăiată mersul lui din piatră în piatră spre malul celălalt. O dată sau de două ori, închise ochii. Tânărul își pierduse echilibrul pe pietrele alunecoase, dar își revenise și-și continuase drumul.

Deodată, în spatele ei se auziră voci. Ea se ridică în picioare și strigă:

– Pe aici, Robert!

Atunci când văzu că vine spre ea, în ochi îi apărură lacrimi de bucurie. Doctorul aruncă rucsacul la pământ și-i luă frânghia din mâini.

– Păstrează-ți sângele-rece, îi ordonă el cu asprime în glas.

Era însoțit de doi munteni solizi. Toți trei lucrară în mod eficient și mișcările lor erau extrem de sincronizate.

Îl aduseră sus mai întâi pe Jack, care gemea de durere și Robert îi pipăi cu degetele lui lungi și subțiri membrele rănite.

– Are o fractură de șold, puse el diagnosticul. Elaine, o să găsești o ploscă plină cu coniac în rucsacul meu.

În timp ce se agita în jurul lui Jack, Elaine nu se putea împiedica să nu se gândească la Gray. Trecu o jumătate de oră. Cei trei oameni se întoarseră singuri.

– Și Gray? îngăimă ea.

– E rănit grav, o anunță Robert. Trebuie să ne pregătim să-l scoatem de acolo.

Și, întorcându-se către cei trei nemți, le explică repede ce aveau de făcut.

– Trebuie neapărat să-l ducem dincolo de trecătoare. Janon zice că de partea cealaltă a lanțului muntos există o sanie a Crucii Roșii. Trebuie să fie transportat de urgență la spitalul din Meiringen.

– Ca să fie.... operat?

– Imediat.

– Robert, lasă-mă să merg cu el la Meiringen. I-am promis că o să fiu acolo în ziua în care va fi internat.

Medicul ezită câteva clipe, apoi aprobă cu un semn din cap.

– O să-i iei locul lui Janon în sanie. El îl va duce pe Jack la clinică.

Elaine îl privi cu recunoștință.

– În timp ce coborâți, încearcă să-i ții capul drept, o sfătui el. În

trecătoare nu sunt prea multe denivelări în șosea, dar după aceea drumul ar putea fi periculos.

– Bine, îi promise Elaine.

– Era să uit..... continuă Nicholl. A sosit o telegramă din Anglia pentru tine. Sybil și-a permis s-o deschidă.

Simțind că i se pune brusc un nod în gât, Elaine șopti:

– Mama....

– Stai liniștită. Mesajul e de la mătușa ta. Va lua avionul și va fi la Interlaken mâine dimineață.

Elaine respiră ușurată.

– Îmi pare rău că ți-am dat emoții, spuse medicul. Trebuia însă să te anunț.

– Venirea mătușii mele nu schimbă cu nimic hotărârea pe care am luat-o deja. Îl însoțesc pe Gray la spital.

Elaine avu impresia că Robert o aprobă. Doamna Fenwick n-avea decât să aștepte.

Drumul fu mai greu decât și-l închipuise tânăra. În sinea ei, mulțumea îndemânării vizitiului care conducea vehiculul său rudimentar pe pârtiile alunecoase. Robert, cu schiurile în picioare, îi urma la distanță și se apropia din când în când de ei ca să-i încurajeze.

Elaine avu impresia că nu vor întâlni nicio locuință în drumul lor. Totuși, dădură peste una, un fel de mic hotel izolat pe un vârf de stâncă, în mijlocul zăpezilor veșnice. Robert le-o luase înainte. Atunci când veniră în fața lui, proprietarul apăru repede cu o tavă încărcată cu cești aburinde.

– Beți, le ordonă medicul. O să-i mai fac o injecție cu morfină, adăugă el aplecându-se asupra lui Gray, care era alb ca varul la față.

Acesta începuse să se miște și era lac de transpirație.

– Crezi că va rezista până la spital? șopti Elaine.

– Vom face totul în acest sens. Înainte să pornim din nou la drum, să bei o dușcă zdravănă de coniac și să mănânci niște sandvișuri. După ce o să ajungi la spital, o să ai alte lucruri de făcut și n-o să mai apuci să te hrănești. Am nevoie de o infirmieră sănătoasă!

Elaine îl ascultă. Lichidul îi arse gâtlejul și ochii i se umplură de lacrimi. Nu era obișnuită cu băuturi tari. O plăcută senzație de căldură i se răspândi prin tot corpul. Gustă din pâinea crocantă.

– De acum, vom putea să mergem pe șosea. Carl e un vizitiu cu experiență. El o să știe cum să evite hopurile.

– Cât mai avem până ajungem? îl întrebă Elaine.

– În jur de o oră.

Ajunseră la al doilea hotel mai devreme decât prevăzuseră. La ordinele lui Robert, Gray fu întins pe o targă, iar aceasta fu urcată pe o șaretă trasă de un cal murg. Cu un suspin de ușurare, Elaine îl văzu pe Robert sărind pe capră și luând frâiele. Carl se așeză în spate, lângă targă. Totul decurgea perfect, își spuse ea, plină de încredere în calitățile medicului.

Nu era momentul potrivit să analizeze sentimentele pe care le avea față de Robert. Într-adevăr, Gray avea nevoie de toată atenția ei. Dar faptul că îndrăznea să recunoască față de ea însăși că îl iubea pe acel bărbat, că iubea din nou, dădu brusc sens vieții ei. Reușise acest lucru după o așteptare lungă și dureroasă și nu voia să se gândească la viitor, concentrându-se în întregime asupra clipei prezente. N-o interesa viitorul, ci numai orele petrecute lângă Robert și certitudinea că-i era indispensabilă.

În depărtare licăreau niște puncte luminoase, care anunțau apropierea de oraș. În curând cursa aceea nebunească va lua sfârșit

și va începe alta, sub degetele pricepute ale chirurgului. Inima începu să-i bată mai repede pe măsură ce se apropiau de spital.

Priveliștea oferită de clădirea luminată ca un vas de croazieră îi făcu să mai prindă curaj. La sosirea lor, se deschiseră larg ușile. Un portar se grăbi să le iasă în întâmpinare, urmat curând de infirmiere îmbrăcate în bluze albe. Robert rosti câteva vorbe și se întoarse spre Elaine.

– Le-am spus că ești de meserie. O să fac aranjamentele necesare ca să poți rămâne lângă Gray până va fi dus în sala de operație.

Își dădu repede jos mănușile groase căptușite cu blană și-i șopti repede:

– O să reziști, Elaine?

Ea dădu din cap afirmativ.

Intrară împreună în clădire și imediat ce ușile din sticlă se închiseră în urma lor, Elainei i se păru că se afla pe terenul ei. Pătrunsese din nou în atmosfera eficienței, pe care o cunoștea dintotdeauna. Simți mirosul cunoscut de dezinfectant și în față îi apăru culoarul lung pardosit cu gresie albă care i se păru că-i este foarte familiar.

I se dădu voie să rămână lângă Gray într-o cămăruță de lângă sala de urgențe, în timp ce Robert discuta cu colegii lui chirurgi. Reapăru îmbrăcat în bluză și tichie albe. Avea fruntea încruntată.

– Îl vom opera imediat. Stai aici și odihnește-te. O să te chem imediat ce am nevoie de tine.

Așadar, ea nu va asista la operație. Poate că așa era mai bine, deoarece încă nu dispunea de detașarea necesară pentru a fi cu adevărat de folos.

– O să dureze mult?

– O oră poate. Depinde de multe aspecte....

El îi întinse mâna și o ajută să se ridice în picioare.

– Trebuie să te odihnești, spuse el cu blândețe. O să-ți găsim un pat și ceva de mâncare.

Dar Elaine nu reuși să se relaxeze. Aștepta sfârșitul operației cu sufletul la gură.

Un zgomot ușor o scoase din gândurile ei negre. Robert stătea în pragul ușii, cu fața schimonosită de oboseală. Elaine înțelese imediat. Luptase și pierduse. Înfrângerea părea să-l fi distrus total.

– A rămas prea mult timp în apa rece ca gheața. Am intervenit prea târziu. Poate să moară dintr-o clipă în alta.

– Are pleurezie?

– Da.

– Pot să mă duc să-l văd?

– Ar trebui să te odihnești.

Ochii lui observaseră urmele de oboseală pe care ultimele evenimente le lăsaseră asupra trăsăturilor feței.

Elaine lăsă capul în jos și-l urmă.

În mica încăpere în care fusese dus Gray înainte de operație fusese pus un pat în jurul căruia se așezaseră niște persoane. În lumina slabă, echipa de noapte se mișca fără zgomot în jurul bolnavului, îndeplinind gesturile rituale. Fețele bucălate ale infirmierelor nu mai afișau zâmbetul lor obișnuit și erau pline de compasiune. Privirile rușinate și triste li se îndreptară spre Elaine. Oare aceea era Sybil, căreia rănitul îi rostea numele mereu?

Elaine trăversă parchetul ceruit și se aplecă spre fața slăbită a lui Gray. Amărăciunea eșecului îi frânse inima. Soarta se opusese planurilor lui Robert și ale doctorului Fiedler, grăbind operația. Dacă nu avea loc acel accident, era sigură că operația s-ar fi soldat cu un succes. Elaine fusese atât de convinsă de reușita intervenției

chirurgicale, încât fu cuprinsă de disperare.

Gray se mișcă ușor și ea îngenunche lângă el, strângându-i în mână degetele aproape lipsite de viață.

Buzele bolnavului schițară un zâmbet.

– Sybil.....

Deși numele verișoarei sale sunase mai mult a hârâit, Elaine îl pricepu imediat și Robert, care stătea aproape de ea, îl auzi și el. Privirile li se întâlniră și se înțeleseră fără cuvinte.

– Atâta măcar putem să mai facem pentru el, spuse doctorul cu o voce înăbușită de emoție.

Capitolul 7

Jack Brogan fu adus la vilă în etape scurte. Cei doi oameni din zonă se străduiseră și reușiseră să evite denivelările. Când ajunse la clinică, Jack reuși chiar să râdă atunci când află că Sybil era teafără și nevătămată. Nu-i vorbi nimeni despre Gray.

– Va trebui să-mi prelungesc permisia, exclamă el entuziasmat.

Janon zâmbi.

– Căzăturile astea au și ele partea lor bună! se bucură soldatul. Și când mă gândesc că ar fi trebuit să mă întorc mâine în Austria.....

Reconstitui în minte împrejurările în care avusese loc accidentul. Oare visase sau chiar o auzise pe Sybil urlând.

– Jack, dragul meu! Ești rănit?

Auzi vocile lui Sybil și a doamnei Villard. Jack strânse brusc din dinți, deoarece piciorul rupt îl durea îngrozitor. Se uita la Sybil care stătea aplecată asupra lui și-l privea drept în ochi.

– Doamna Villard s-a ocupat de tot, îi șopti ea tremurând.

– Ești sigură că te simți bine? Eram foarte îngrijorat că te-am lăsat singură pe pârtie.

– N-am avut drum lung de făcut și l-am întâlnit apoi pe Robert.

Ușurel..... îi spuse ea munteanului. Duceți-l la radiologie. Doctorul Fiedler îl așteaptă.

Hans Fiedler confirmă repede diagnosticul colegului său mai tânăr. Jack avea o fractură de șold, nimic altceva.

În timp ce Marie servea supa, Sybil pregătea o tavă cu mâncare pentru rănit.

– Ce mult mă bucur că nu e atât de grav rănit! exclamă fata. Mi-a fost atât de frică....

– Emoțiile sunt niște fenomene foarte enervante, glumi doamna Villard. Te fac să-ți pierzi sângele-rece. Dar așa e dragostea.

Obrajii lui Sybil se înroșiră brusc.

– Probabil ți se pare că sunt cam egoistă, șopti ea.

Marie îi adresă un zâmbet îngăduitor.

– Dragostea e egoistă, precizează ea. Dar știu că te gândești și la Robert și la verișoara ta.

Franțuzoaica se încruntă și se întoarse spre fereastră. Scheletele negricioase ale pinilor începuseră să scârțâie, semn că se apropia furtuna.

– Robert a trebuit să meargă prin trecătoare, pentru că a avut loc un accident grav.

– Nu-mi vine să cred că Gray... începu să spună Sybil cu ochii aburiți de lacrimi. Și-a riscat viața pentru Jack.

– Și pentru tine.

– De ce? gemu ea cu o voce copilărească. E vina mea. Trebuia să-l împiedic.

– Ar fi făcut-o oricum, șopti Marie. Nu există niciun alt motiv să te simți vinovată. Și Robert ar fi procedat la fel dacă ar fi fost primul la fața locului A fost un concurs nefericit de împrejurări.

– Dar nu mai putem să facem nimic?

– Adesea, cea mai dureroasă e așteptarea. O să obținem vești abia mâine dimineață. Sunt sigură că Robert îi va suna pe Herr Rubi sau pe Janon.

Marie nu vru să mărească neliniștea tinerei sale prietene pomenindu-i despre viscol, dar se înfioră atunci când auzi mugind vântul printre copaci și apele tulburi ale pâraielor năvalnice.

– Să așteptăm. O să primim vești de la Grindenwald.

– Oh, exclamă deodată Sybil când auzi rostindu-se acel cuvânt. Era să uit! Mama m-a anunțat în telegramă că mâine se va afla la Grindy. Ce mă fac?

– O să mergem amândouă s-o așteptăm la coborârea din tren, hotărî imediat Marie.

– Îți mulțumesc, spuse Sybil cu recunoștință. Dar nu putem să-l părăsim pe doctorul Fiedler.

– Hans se va descurca foarte bine și singur. Sunt sigură că va înțelege situația.

– Mă întreb ce caută în Elveția.... spuse Sybil cu un aer gânditor.

– Bănuiesc că vrea s-o acopere pe fiica ei cu sărutări! Care mamă n-ar traversa mări și oceane ca să-și strângă fiica în brațe!.....

Privirea adolescentei se întunecă.

Când pendula bătu de ora șase, doamna Villard insistă ca Sybil să meargă să se culce.

În zorii zilei următoare, Marie Villard o trezi pe fata care dormea adânc. După ce se spălă, Sybil se duse la căpătâiul lui Jack. Ghemuită într-un fotoliu, se uita la fața lui energică pe care crescuse barba și se mira de faptul că el reprezenta de acum încolo ce avea mai drag pe lume. Și această constatare o duse înapoi cu gândul la Gray, care se sacrificase pentru fericirea ei.

Erna, cea mai tânără din cele trei infirmiere convalescente, fu

aceea care-l anunță pe Jack că Sybil trebuia să meargă la Grindy ca s-o ia pe mama ei.

La această veste, Jack păru să se întristeze.

– Cum se face că încă n-am văzut-o pe Elaine? întrebă el în cele din urmă.

– Ea este la Meringen, cu doctorul Nicholl. L-au dus acolo pe Gray Linton, care e rănit grav.

– Rănit? îngăimă Jack cu ochii măriți de spaimă. El m-a scos din râpă?

– Împreună cu domnișoara MacLaren și cu doctorul Nicholl, precizează Erna.

Jack se crispă și tot trupul îi înțepeni din cauza șocului. Putea să-și ierte vreodată imprudența pe care o făcuse?

Atunci când Marie veni la el, el zăcea tot nemișcat și palid la față.

– De ce mi-ați ascuns adevărul? o acuză el.

– Referitor la domnul Linton? Era prea devreme ca să abordăm acest subiect.

– În cât timp o să aflăm mai multe?

– În dimineața asta, vom avea vești de la Grindenwald.

– O însoțiți pe Sybil la gară?

– Da, dar te rog să nu-i spui nimic care ar putea s-o tulbure. E și așa destul de fragilă.

Sybil apăru imediat, înfofolită într-o uriașă pelerină din lână.

– N-o să lipsesc mult, îi spuse lui Jack. Se vor ocupa de tine doctorul Fiedler și Erna.

Apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre sanie.

– S-ar putea să nu mă mai întorc în această casă, șopti ea lipindu-se de însoțitoarea ei ca de o mamă. Mă îndoiesc că mama o să vrea să stea la Grindy.

– De ce n-ar profita de invitația lui Hans? Va fi binevenită la vilă.

Sybil nu spuse nimic. Avea un aer preocupat. Intuind starea ei de spirit, Marie îi propuse:

– Vrei să fiu cu tine atunci când te vei întâlni cu mama ta?

– Oh, da! exclamă Sybil fericită. Sunt sigură că mama se va bucura să vă cunoască. Ați fost atât de drăguță cu mine și cu Elaine....

Ochii franțuzoaicei se întristară. Sania le ducea acum cu viteză și vântul le biciuia obrajii.

– Am ajuns mai devreme de sosirea trenului. O să ne oprim mai întâi la Janon, hotărî doamna Villard.

– Credeți că are ceva vești de la Gray? îngăimă Sybil.

– E foarte posibil, spuse Marie evaziv. Am ajuns!

Sania opri în fața unei uși rustice din pin și Sybil îl recunoscu pe munteanul care-l adusese pe Jack la clinică. Acesta ieși din grajd, unde se ocupa de animalele sale și alergă spre Marie, cu care schimbă rapid câteva vorbe.

– N-a reușit să ia legătura cu Meiringen, îi spuse doamna Villard îngrijorată. Viscolul s-a dovedit foarte puternic și firele de telefon au fost rupte.

Era clar că Marie era serios îngrijorată în legătură cu Robert, Elaine și mai ales cu Gray. Își mușca nervos buza de jos.

– Probabil au ajuns la spital înainte de declanșarea viscolului, șopti ea gândind cu voce tare.

Se întoarse apoi spre Janon și-l întrebă:

– Ce-ar fi să mă duc la poștă?

Bărbatul făcu o mutră neîncrezătoare.

La poștă, răspunsul primit fu scurt. Liniile telefonice fuseseră tăiate și încă nu fuseseră restabilite.

Valerie Fenwick se plimba de colo-colo pe peronul gării și se uita de jur-împrejur cu o nerăbdare evidentă. Sybil se repezi spre ea.

– În sfârșit, ai apărut! spuse doamna Fenwick ținându-și buzele și sărutând obrazul stâng al fetei. Ai fi putut cel puțin să fii la timp aici, dacă n-ai venit să mă iei de la Interlaken, unde cred că ți-am spus să mă aștepți.

– Îmi pare rău, șopti Sybil, dar nu puteam să-ți explic.

– Evident! o ironiză Valerie Fenwick furioasă.

Privirea ei trecu peste fiica sa și poposi asupra lui Marie Villard, care stătea discretă ceva mai în spate.

– Unde naiba e Elaine? De ce nu se află aici? spuse doamna Fenwick nervoasă. Nu e treaba ei să aibă grijă de tine?

– E la Meiringen, de partea cealaltă a trecătorii, spuse Sybil cu timiditate și roșie la față de emoție. Mamă, ce-ar fi să mergem să bem o cafea? Trebuie să te pun la curent cu tot ce s-a întâmplat....

Sprâncenele creionate cu artă ale lui Valerie se încruntară.

Sybil o luă pe Marie de braț și se grăbi să i-o prezinte mamei sale.

– Mamă, dânsa este doamna Villard. Locuiește lângă clinică. Dânsa a fost salvatoarea noastră!

Valerie îi aruncă necunoscutei o privire scurtă. Asta i-a fost de-ajuns ca să poată constata că se afla în prezența uneia din acele femei pe care le invidia în sinea ei. Marie era întruchiparea eleganței pariziene pe carea Valerie se străduia s-o cumpere cu bani grei. Simți că o cuprinde ciuda. Expresia de afecțiune sinceră de pe fața frumoasă a lui Sybil atunci când se uită la franțuzoaică o enerva pe doamna Fenwick într-un mod ciudat. Făcând apel la rezervele ei de diplomație, schiță un zâmbet politicos.

– Mă bucur să vă cunosc. Sper că fiica și nepoata mea nu v-au deranjat prea mult. Tare mi-e teamă că Elaine nu s-a ridicat la

înălțimea așteptărilor.

Și, întorcându-se spre Sybil, adăugă scrâșnind din dinți:

– Unde naiba este? Am uitat numele pe care mi l-ai spus adineauri.

Sybil se înălță brusc în vârful picioarelor și pe fața ei fermecătoare apăru o expresie de ușurare deplină.

– Uite-o! anunță ea.

Elaine venise de la Meiningen având în minte un singur gând: s-o găsească pe Sybil și s-o ducă la căpătâiul lui Gray. Noaptea nedormită și evenimentele tragice prin care trecuse o epuizaseră atât de mult încât nici măcar nu clipi atunci când văzu aerul încruntat al mătușii sale.

Marie îi ieși în întâmpinare.

– Copila mea! Ce rău arăți! Pur și simplu mă sperii!

– Marie... spuse Elaine cu o voce lipsită de orice expresie. E vorba de Gray. Sybil, mergi cu mine la Meiringen? Gray e pe moarte.

Sybil se înfioră ușor și vru să spună ceva, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Se făcu albă ca varul la față.

– Oh, Elaine! șopti ea agățându-se de mâna verișoarei sale.

Scoasă din sărite, Valerie Fenwick făcu un pas spre micul grup.

– Cu riscul de a părea indiscretă, tare aș vrea să știu și eu ce se întâmplă.

Această frază rostită pe un ton tăios, o aduse pe Elaine cu picioarele pe pământ.

– Scuză-mă, mătușă Valerie, spuse ea cu umilința politicoasă potrivită momentului. Nu știam ora la care sosești.

– Asta mi se pare evident! Vreau niște explicații. Ai o purtare impertinentă. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că pari a neglija total misiunea pe care ți-am încredințat-o.

Elaine aruncă o privire îngrijorată în direcția trenului. Pasagerii se urcau deja în vagoane.

– Nu mai e timp, îi șopti ea mătușii sale. Unul din prietenii noștri a fost rănit grav ca urmare a unui accident pe munte.

– Și asta crezi că justifică întârzierile și acest du-te-vino pe care-l practici? E vorba cumva despre doctorul Fiedler?

– N.... nu, îngâimă Elaine. E cineva pe care l-am cunoscut la "Alpina".

– În cazul acesta, nu te mai agita atâta! Iar cât privește plecarea lui Sybil împreună cu tine, află că mă opun categoric. Mi se pare normal ca ea să se ocupe în primul rând de mama ei! De altfel, această călătorie m-a epuizat și n-am dispoziția necesară să mai suport mult timp aiurelile tale!

În privirea lui Elaine apăru o sclipire de dispreț.

– Mătușă Valerie, asta e o problemă de viață și de moarte. Gray Linton a cerut ca fiica ta să vină la căpătâiul său! I-am promis să i-o aduc. Sybil, ce-ai hotărât?

Adolescenta dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic.

– Asta-i bună! se opuse Valerie pusă pe ceartă. Ce drept are acest necunoscut să-i ceară ceva lui Sybil? Îl cunoașteți de foarte puțin timp.....

– Încearcă să înțelegi, o rugă Elaine. E o hotărâre pe care poate s-o ia numai Sybil. Eu și cu Sybil vom fi înapoi până se va înserа.

Marie Villard îi zâmbi cu încurajare doamnei Fenwick.

– Veniți, o să mergem la mine acasă.

Valerie înțepeni, dar nu se opuse. Era evident că va face explozie la prima ocazie care i se va oferi.

Elaine își alungă acel gând din minte. Când ajunseră la Interlaken, alergă împreună cu Sybil, ca să prindă trenul de

Meiringen. Fiecare minut era important în cursa aceea nebunească. Gray încă respira când se iviseră zorile. Buzele lui rosteau la nesfârșit numele lui Sybil.

Robert le aștepta la gară, într-o mașină pe care o închiriase în ultima clipă.

– Am ajuns cumva..... prea târziu?

– Nu.

Mașina porni să străbată străzile însorite și opri în scrâșnet de frâne în fața porților spitalului.

Patul lui Gray era tot ascuns în spatele unor paravane.

Atunci când se apropiară de el, îi auziră respirația șuierătoare și horcăită. Sybil se duse la căpătâiul lui și Robert îi întinse un scaun pe care ea se prăbuși.

– Știe că ești aici, îi șopti el. Acum, e o chestiune de minute.

Sybil clătină din cap, cu ochii ațintiți asupra trăsăturilor slăbite ale muribundului.

– Nu știu dacă își va mai recăpăta cunoștința, îi mărturisi el.

– Parcă ar fi așteptat-o.... șopti Elaine.

– Mulți se întreabă de unde își iau oamenii ultimele resurse ca să reziste atunci când sunt în pragul morții....

– Era atât de tânăr! spuse ea plângând fără nicio reținere.

– Vino cu mine, îi ordonă el. Trebuie să te odihnești puțin. Rămân eu lângă Sybil.

Se aflau într-o încăpere vecină, care părea să servească drept farmacie.

– Și tu? spuse Elaine, aproape furioasă. N-are rost să te mai ocupi de mine. Mai degrabă ai grijă de Gray.

– Acum nu mai e nevoie, sublinie cu tristețe doctorul. Dar viața merge înainte. Dacă n-am grijă de tine, ai să te îmbolnăvești. Vrei să

îngroși rândurile pacienților mei?

Luă o sticluță și turnă câteva picături de lichid de culoarea laptelui într-un pahar, pe care apoi i-l întinse lui Elaine. Ea se uita fix la pahar fără să-l vadă, cu obrajii umezi de lacrimi.

– Bea, micuțo, îi ordonă el cu compasiune. O să-ți facă bine.

Blândețea vocii lui o izbi pe Elaine ca forța unui pumn. Orice încercare de rezistență o părăsi. I se părea că toată ființa ei se dezintegrează la auzul acelei voci ferme, dar tandre în același timp. Iubirea pe care o simțea pentru acel bărbat îi strânse inima cu o putere nouă și amețitoare. Văzându-l cum se luptă toată noaptea alături de ea, știa acum ce fel de om era Robert Nicholl. Îl cunoștea și-l respecta. Era mândră că-l însoțise în acea călătorie lungă și dureroasă.

Puse paharul jos și se întoarse spre ușa întredeschisă dintre cele două camere. Zări silueta imaculată a infirmierei la picioarele patului și tivul pelerinei lui Sybil, care stătea îngenuncheată lângă muribund.

Când se apropiară de el, constatară că pe fața lui Gray apăruse o expresie senină. Gura lui fermă nu mai era schimonosită de rânjetul acela cinic pe care Robert și Elaine îl cunoșteau atât de bine. Un zâmbet ușor plutea peste buzele lui. Mâna lui palidă se odihnea în cea a lui Sybil.

***

Robert, Sybil și Elaine luară trenul spre Grindenwald în aceeași după-amiază. Acum, Elaine se temea cu adevărat de reîntâlnirea cu

mătușa ei. Sybil însă părea absorbită de alte motive de îngrijorare. Moartea lui Gray o adusese pentru prima oară în fața realităților tragice ale vieții și se gândea mereu la sacrificiul tânărului. Pe moment până și Jack trecuse pe locul doi în ordinea priorităților ei.

La Interlaken trebuia să aștepte o oră ca să ia trenul de legătură. Robert la invită să bea un ceai într-un hotel drăguț cu priveliște spre lac. Era o zi superbă, lipsită de vânt.

– Mama ta avea reținută o cameră? se interesă Robert, mai mult ca s-o scoată pe Sybil din mutismul ei decât să obțină o informație.

– Da. La "Alpina", interveni Elaine. Doamna Villard ne-a promis că se va ocupa de ea.

– Probabil că mama s-a supărat că am părăsit-o imediat ce a coborât din tren, observă Syb il.

– Nu te stresa. Știe Marie cum s-o facă să uite de această întârziere, o asigură Robert. E atât de diplomată!

– Nu-i așa că e minunată? întări Sybil cu entuziasm. Când mă gândesc că va trebui să-mi iau rămas-bun de la ea.....

– De ce? se miră Robert, renunțând să mai admire apa liniștită a lacului pe care pluteau niște bărcuțe cu pânzele în dungi.

– Cred că mama n-o să vrea să mai stea mult la Grindy....

Apoi explodă brusc, roșie la față de supărare.

– Nu e drept! Îmi plăcea atât de mult aici!

Atunci, Robert se prefăcu brusc să studiază ornamentele sculptate de pe placa de deasupra șemineului.

– Am putea să încercăm s-o convingem pe mama ta să-și prelungească șederea, spuse el pe un ton indiferent. Cel puțin până se va pune Jack pe picioare.

Fața lui Sybil se lumină, strălucind de bucurie.

– Ce idee minunată! exclamă ea în culmea fericirii. Cu condiția

să aveți succes!

Elaine nu spunea nimic. Dorințele ei secrete erau foarte asemănătoare cu cele ale verișoarei sale.

– Trenul ar fi trebuit să fie în gară deja. Hai să mergem, hotărî Robert.

Când ajunseră la Grindy, nuanțele cenușii ale amurgului învăluiau totul în jur. Munții din apropiere își sumețeau frunțile mândre pe fondul cerului de culoarea cobaltului.

– Să mergem la "Alpina", poate că mama ta se află acolo, spuse Robert în timp ce le ajuta pe cele două verișoare să se urce în sania hotelului.

Pe când el o acoperea cu pătura moale, o privi drept în ochi.

– Ar suna prostește să-ți mulțumesc, Elaine. Cuvintele sunt uneori neputincioase să exprime ce simt oamenii.... Sunt sigur că mă înțelegi.

– Da, spuse ea în șoaptă, în timp ce-i întinse o mână pe care el i-o strânse îndelung.

Sania se urni din nou în clinchet de zurgălăi.

– Mama părea foarte furioasă dimineață, spuse Sybil. O să avem parte de o scenă urâtă, Elaine.

– Nu și dacă și-a petrecut ziua în compania doamnei Villard.

– Așa este! Numai dacă Marie și-a exercitat influența ei benefică asupra sa. Voia s-o ia pe mama la ea acasă, la vila "Braithorn". Sper că a acceptat, spuse Sybil.

Urcară vioi panta care ducea la "Alpina". Silueta cunoscută a hotelului o emoționă în mod ciudat pe Elaine. Se afla în Elveția de numai câteva săptămâni și avea deja impresia că locuise acolo întreaga ei viață....

Herr Rubi făcea niște calcule în micul lui birou. Le ieși repede în

întâmpinare, cu un zâmbet cald pe buze.

– Domnișoară Fenwick! Ce bucurie! Mama dumitale își va petrece noaptea în hotelul meu după ce se va întoarce de la doamna Villard, care a invitat-o la masă. Sper că îi va plăcea aici.

– Sunt convinsă, Herr Rubi. Aveți vreun mesaj pentru mine?

– Da, am un bilet pentru dumneata. Din partea doamnei Villard.

Sybil deschise plicul. Pe măsură ce citea, fața i se lumina.

"Dragă Sybil", spunea Marie, "eu și mama ta te așteptăm la vila "Breithorn". Te va conduce aici Robert sau, în lipsa lui, Herr Rubi. Te sărut".

Elaine împături la loc hârtia și Sybil o vârî cu drag în buzunar după care-i explică lui Robert schimbarea de program a mamei sale.

– N-aș vrea să te oblig să faci un ocol prea mare, spuse ea.

– Stai liniștită, zâmbi medicul. Vila doamnei Villard nu e atât de depărtată de lumea civilizată, deși ea așa crede! În plus, trec adesea pe la ea s-o văd când mă întorc de la clinică. Oricum, vreau s-o cunosc pe mama ta.

Atunci când satul nu mai era decât o umbră uriașă și albăstruie în spatele lor, Robert arătă cu degetul spre o clădire izolată.

– Acela e bârlogul lui Marie, glumi el. Vedeți și voi că nu e totuși ruptă de restul lumii.

În fața lor, în mod fantomatic, se afla o vilă a cărei fațadă era împodobită cu niște balcoane micuțe. Ferestrele erau luminate și păreau să le facă cu ochiul. Ultimii metri care-i despărțeau de clădirea sobră îi parcurseră pe jos.

Robert sună la ușă și Marie veni să le deschidă.

– În sfârșit, ați apărut! oftă ea ușurată.

Răspunsul la întrebarea ei mută îi fu dat de aerul posomorât al medicului. Ea îi întinse mâna și el i-o strânse îndelung.

– Dacă există ceva ce aș putea să fac, te rog să-mi spui.

– Mulțumesc, spuse el ușor emoționat.

Gazda lor îi introduse într-o imensă cameră de zi scăldată în lumină portocalie. Valerie Fenwick stătea pe o canapea din catifea bej, în fața focului de lemne din șemineu. Ea se răsuci spre nou-veniți, îi zâmbi lui Sybil, o ignoră pe Elaine și îl privi curioasă pe doctorul Nicholl.

– Am reușit să-l conving pe Robert să ia masa cu noi, explică Marie cu ușurința ei obișnuită. Dar refuză să doarmă aici.

– Te asigur că insistența ta e inutilă, glumi el. Sunt foarte aproape de clinică și e lună plină. O plimbare nocturnă îmi va prinde foarte bine. Nimic nu e mai bun pentru alungarea gândurilor negre!

În timpul mesei, Marie se dovedi o gazdă perfectă. Avea grijă să nu lâncezească discuția, încercând s-o convingă pe Valerie Fenwick că trebuie să petreacă mai multe zile la Grindenwald. "Aici e un loc ideal pentru a te odihni" îi spunea ea. "Ca și cum mătușa Valerie ar fi o femeie care ar dori să se odihnească", își spuse cu tristețe Elaine.

Robert o studie cu mare atenție pe mama lui Sybil și acea examinare părea să-i întărească părerea pe care și-o făcuse despre ea prin intermediul fiicei ei. Atunci când se ridică în picioare să plece, Valerie îi spuse, fandosindu-se:

– Nu pot să plec din Grindenwald fără să-l salut pe doctorul Fiedler. Întrebați-l dacă pot să-i fac o vizită mâine. Vreau să-i mulțumesc pentru ospitalitatea fiicei și..... nepoatei mele.

– Robert, chiar trebuie să pleci? interveni doamna Villard cu afecțiune.

– Drumul pe jos mă va ajuta să mistui mai bine cina delicioasă pe care ne-ai servit-o.

– Spune-i lui Jack că o să vin mâine dimineață, îl rugă Sybil.

Robert aprobă înclinând ușor capul și se întoarse spre Elaine, să-i ureze noapte bună.

– O însoțești pe Sybil la clinică? îi șopti el.

Elaine îi răspunse afirmativ, conștientă de grimasa nemulțumită care schimonosea frumoasa gură a mătușii sale.

– Am rezervat o cameră pentru tine la "Alpina", spuse Valerie fulgerând-o cu privirea pe nepoata ei. Sybil își va petrece noaptea aici. Noi două avem ceva de discutat. Deci ne-am înțeles, domnule Nicholl? Mă duc mâine să-l vizitez pe doctorul Fiedler.

– Vom fi extrem de bucuroși să vă reținem la masa de prânz, spuse tânărul înclinându-se spre ea cu o curtoazie ușor ironică.

– Sunteți foarte amabil, răspunse Valerie bățoasă.

***

Scena care mocnise până atunci făcu explozie pe când Elaine și mătușa ei coborau spre Grindy. Aceasta fu declanșată de o frază oarecare aruncată de tânără.

– Mă bucur că Sybil rămâne cu Marie, șopti Elaine cu o ușurare reală. Biața micuță a avut o zi foarte grea.

– Din cauza ta! explodă Valerie ca un șarpe care-și împroașcă veninul.

Razele lunii luminau slab trăsăturile încruntate ale lui Valerie.

– Am aflat de la doamna Villard despre "isprăvile" tale

spitalicești. Atunci când l-am văzut pe doctorul Nicholl, am înțeles totul. Ai sperat să-l prinzi în mrejele tale, oferindu-ți serviciile, nu-i așa?

Obrajii lui Elaine se înroșiră brusc.

– Mătușă Valerie! spuse ea, indignată. Cum poți să mă bănuiești de o asemenea fățărnicie? Incendiul a făcut victime în rândul personalului de îngrijire și....

– .... ți-ai spus că venise momentul să profiți de ocazie! i-o reteză Valerie cu limba ei otrăvită. Probabil îți închipui că o să te întrețin în continuare pentru a-ți permite să devii doamna Nicholl? M-am prins ce joc faci! Taci din gură! În plus, pe lângă că ai lăsat-o pe Sybil de capul ei, o încurajezi să înceapă o idilă anostă cu un soldat fără niciun șfanț! Îți dai seama cât de scandaloasă e purtarea ta? Nici nu se pune problema ca fiica mea să se mărite cu un pungaș. Doar n-am trimis-o la pensiuni scumpe și elegante ca să sfârșească în mizerie! urlă Valerie bătând cu piciorul în pământ.

– Sybil are nevoie mai puțin de bani, cât de iubirea care i-a lipsit toată viața. Eu cred că este îndrăgostită sincer de Jack și el....

– Încetează să-mi mai oferi explicații stupide, o opri Valerie în culmea furiei. Am fost informată despre această jalnică telenovelă! O oarecare Alicia Garret mi-a făcut o vizită la Londra. Era una din acele femei neghioabe, cu un defect de pronunție și ochi de bovină.

Elaine simți că o apucă râsul, dar reuși să se stăpânească. Era incredibil! Simțea că trebuie să se trezească, toată scena aceea caraghioasă devenise un adevărat coșmar!....

– Perfect, continuă Valerie pronunțând silabele răspicat și accentuat.

Adăugă apoi, ca să întărească ce spusese mai înainte.

– Niște ochi de bovină cuprinsă de boala vacii nebune! Și ce

meliță avea! Credeam că n-o să mai scap niciodată de ea! Pe scurt, mi-a descris în așa fel viața voastră la Grindy, încât am luat primul avion spre Elveția. Oricum, aveam treabă la Geneva. Peste puțin timp, vreau să mă întâlnesc acolo cu un prieten de-al meu. În lipsa mea, doamna Villard mi-a promis s-o găzduiască pe Sybil o săptămână sau două.

– Probabil că Sybil e în culmea fericirii!

Adăugă apoi abătută, cu obrajii îmbujorați.

– Îmi pare rău că ți-am lăsat impresia că nu m-am ridicat la înălțimea misiunii pe care mi-ai încredințat-o. Te asigur însă că am făcut tot ce a depins de mine.

Elaine simțea că adevăratul motiv al supărării mătușii ei era de fapt unul legat de bani. Dar de ce nu-i spunea deschis acest lucru?

– Am trăit aici niște clipe minunate, spuse ea visătoare.

– Mă bucur nespus, spuse Valerie, cu mai puțină răutate de data asta. Oricum, șederea aici a lui Sybil nu se va putea lungi la nesfârșit. Faptul că doamna Villard o simpatizează mi-a luat o mare povară de pe suflet. Poate că asta mă va ajuta să-mi rezolv și eu problema... spuse ea ca și cum ar fi gândit cu voce tare.

Elaine o urmă pe Valerie în holul hotelului. Cu veșnicul lui zâmbet pe buze, Herr Rubi le ieși vioi în întâmpinare.

– Bună seara, doamnele mele. Ați avut o seară plăcută? În salon se află o surpriză pentru dumneavoastră, continuă el vesel. Doi din prietenii dumneavoastră au poposit aici pentru noapte, în drumul lor către Geneva. Domnul Holland și domnul Chator! strigă Herr Rubi ca un prezentator de televiziune care anunță vedete de faimă mondială.

– Nu se poate! șopti Valerie. Jameson n-ar îndrăzni să....

Abordând în grabă o figură semeață, se îndreptă cu pași mari

spre salon, unde Jameson Chator, stând în fața șemineului, își freca mâinile înghețate. Lângă el stătea un individ înalt cu aer distins, îmbrăcat într-un costum de lână englezească uzat, așa cum îi stătea bine unui aristocrat.

– Pari surprinsă, draga mea! spuse el.

– Așa este, recunoscu Valerie punându-i mâna pe braț de parcă ar fi fost proprietatea ei. Bănuiesc că a fost ideea lui Jameson....

Ochii ei reci ca gheața îi întâlniră pe cei ai avocatului.

– Mă crezi chiar atât lipsit de spirit de inițiativă? o ironiză elegantul personaj. Să zicem că ideea ne-a venit la amândoi în același timp! spuse el cu o bunăvoință prefăcută. M-am hotărât să fac mai devreme călătoria la Geneva și Jameson a beneficiat de mașina pe care am închiriat-o la aeroportul din Zürich.

Valerie oftă ușurată.

– Înseamnă că nu ești decât în trecere? Dar tu, Jameson?

– Mi-a venit brusc chef să-i fac o vizită vechiului meu prieten Fiedler.

El apropie un scaun de Valerie, pe care aceasta se așeză.

– Nu v-am prezentat-o pe nepoata mea, spuse ea, rugând-o pe Elaine să se apropie. Peter, ea este Elaine MacLaren. Jameson....

– Ne-am mai întâlnit o dată, i-o reteză tânăra. La gara Victoria.

Lăsă capul în jos și așteptă ca Valerie să-i spună să plece, ceea ce se și întâmplă. Porni spre camera ei cu o ușurare vădită. Tensiunea care domnea în cadrul acelui grup de trei persoane o făcuse să se simtă stingheră. Jameson Chator, pe care-l văzuse pe peronul gării londoneze, i se păruse încă de la început simpatic. Își aminti cu plăcere purtarea lui politicoasă, ochii lui inteligenți și gura frumos arcuită sub mustața de maior al armatei din India. Trebuia să aibă vreo douăzeci de ani mai mult decât Valerie Fenwick.

Peter Holland, zvelt și atletic în același timp, ar fi putut să interpreteze foarte ușor roluri de june-prim în superproducțiile hollywoodiene. Fața lui colțuroasă și bronzată, privirea melancolică și obraznică, îl situau în specia prădătorilor. Elaine îi dădea doisprezece ani mai puțin decât mătușa ei.

Dacă ar fi trebuit să aleagă între cei doi bărbați, ar fi optat imediat pentru primul. În timp ce vâra cheia în broască, tânăra tresări. Oare Valerie chiar avea intenția să se mărite cu bărbatul mai tânăr ca ea? Acesta ar fi fost motivul pentru care se străduia din răsputeri să-și apere fizicul de atacurile timpului? La acest gând, pe Elaine o cuprinse o lehamite ciudată. De ce vor unii să se consacre acestei lupte ridicole, când în viață sunt atâtea lucruri interesante de făcut? Sybil, de exemplu.... De ce Valerie Fenwick o neglija atât de mult?

Adevărul o izbi pe Elaine drept în față. Înțelese brusc motivul real care o determinase pe mătușa ei s-o trimită în munți. Trebuia să o depărteze de ea! Peter Holland nu trebuia să știe că frumoasa Valerie avea o fiică de optsprezece ani!

Elaine intră în camera ei. În clipa în care se pregătea să se dezbrace, își aminti că toate bagajele ei rămăseseră la clinică. Auzind mișcare în camera de alături, se hotărî să împrumute ceva de îmbrăcat noaptea de la mătușa ei. Tocmai se afla pe punctul de a bate în ușă, când zgomotul produs de niște voci o făcu să renunțe. Discuția avea loc pe balcon și se vorbea destul de tare ca ea să poată auzi tot.

– Deci așa, Jameson.... Mi-ai făcut o figură, spuse Valerie scrâșnind din dinți. Ești mulțumit, dragul meu?

– În dragoste, e ca la război, frumoasa mea prietenă, în sensul că sunt permise toate vicleșugurile posibile. Dar, mă crezi sau nu, să știi că n-am nimic de-a face cu prezența lui Peter aici.

– Din fericire, părăsește hotelul devreme mâine dimineață, așa că nu riscă să se vadă cu Sybil.

Împunsăturile reciproce continuară vreme de câteva minute. Când se făcu liniște, Elaine bătu încet la ușă.

– Intră! spuse Valerie.

– Am venit să împrumut de la tine o cămașă de noapte, îngăimă Elaine.

– O să-ți găsesc eu una, spuse ea vârându-și mâna într-o valiză burdușită, de unde ieșeau colțurile unor haine scumpe.

– Mulțumesc, șopti tânăra privind ușor speriată o cămășuță fină din mătase de culoarea caisei. O să ți-o dau înapoi spălată și călcată.

Valerie își aprinse o țigară cu o brichetă din aur. Camera se umplu de vălătuci de fum parfumat.

– Mâine dimineață te duci și-ți iei bagajele de la clinică, îi spuse ea între două fumuri. Plec înainte de sfârșitul săptămânii

– La Geneva?

– Da.... la Geneva.

Capitolul 8

Elaine se trezi din somn la clinchetul unor zurgălăi. Acel sunet cristalin îi aminti în mod ciudat de imaginea verișoarei sale.

Traversă camera în pas vioi, deschise ușa și se trezi nas în nas cu Sybil, care agita un mănunchi de clopoței, zâmbind fericită.

– Sst! făcu Elaine. O să trezești tot hotelul!

– E aproape ora zece. Ar fi timpul să se trezească. Oricum, toată lumea e în picioare, în afară de mama și de tine. Ghicește pe cine am întâlnit în salon?

Elaine fu străbătută de un fior.

– Pe unchiul Jameson în persoană! exclamă Sybil cu o voce pițigăiată.

– Te-ai întâlnit cu mama ta? o întrebă ea repede, simțind că se pregătea o catastrofă. De ce ai venit până aici? Ar fi trebuit să trecem să te luăm de la doamna Villard.

– Marie vrea să vină cu noi la clinică. S-ar putea să fie nevoie de ea acolo.

Și fără nicio introducere, Sybil continuă:

– Clopoțeii sunt un cadou pentru tine! Sunt mai originali decât

ai noștri, nu-i așa? Îmi place la nebunie zgomotul pe care-l fac. Parcă ar fi o turmă de capre care coboară de la munte.

– Îți mulțumesc, ești foarte drăguță. Îmi vor aminti de Elveția....

– Îți ia mult timp ca să te pregătești?

– Nu.

– Atunci, mă duc să te aștept în salon. S-ar putea ca unchiul Jameson să mai fie acolo.

– Nu vrei s-o saluți mai întâi pe mama ta? spuse repede Elaine, convinsă că trebuie cu orice preț s-o țină pe fată la etaj.

– E și asta o idee, bombăni Sybil, fără niciun entuziasm.

Cu un gest apatic, puse mâna pe clanșa ușii, care se deschise brusc, fiind împinsă de către Valerie.

– Ce cauți aici? urlă ea albindu-se la față văzând-o. Ți-am spus să mă aștepți la vila "Breithorn".

– Am venit cu Marie să te iau, îngăimă Sybil nedumerită de violența tonului mamei sale.

Valerie se năpusti spre camera ei.

– Să nu te miști de aici până nu-ți dau eu voie! Nu mai am chef să-l vizitez pe doctorul Fiedler.

Sybil păli.

– Oh, Elaine, gemu ea. Ce se întâmplă? Asta înseamnă că n-o să-l mai văd pe Jack?

– Nu cred, ocoli răspunsul Elaine. Oricum, ești destul de mare ca să știi ce vrei să faci, nu-i așa?

– N-are dreptul să-mi interzică așa ceva, se smiorcăi Sybil.

– Te înșeli în privința intențiilor mamei tale. Nu din cauză că s-a răzgândit în privința programului ei nu ne lasă să mergem la clinică.

– Atunci, din cauza unchiului Jameson? se interesă Sybil ceva mai liniștită.

– E posibil....

– Dar e o prostie! El a venit să stea câteva zile acasă la doctorul Fiedler. Crezi că mama are de gând să părăsească Grindenwald?

– Mi se pare că am auzit-o spunând că are intenția să se ducă la Geneva, spuse ea dintr-o răsuflare.

– Elaine! se plânse Sybil. În loc s-o iei pe ocolite, mai bine mi-ai vorbi sincer. Vrea să merg cu ea, nu-i așa?

– În niciun caz. În lipsa ei, tu ar urma să stai la Marie.

– La Marie? spuse Sybil, nevenindu-i să creadă. Mama s-a hotărât să mă lase în grija lui Marie? Dar e minunat, Elaine! N-aș fi îndrăznit niciodată să-i cer așa ceva! Nu te bucuri?

– Ba da. Pentru tine.

Sybil se apropie de verișoara sa și se uită în ochii ei.

– Nu vrei să rămâi? Credeam totuși că îți place să lucrezi cu Robert și cu doctorul Fiedler.

– Acum, după ce Hilda și Erna s-au pus pe picioare, nu mai au nevoie de mine, îngăimă Elaine, neputând să-i spună lui Sybil că sosise vremea să se despartă.

– Da, dar au un bolnav în plus și Jack e un pacient dificil.

Dar Elaine se simțea tensionată și tot nu reușea să rostească vorbele care trebuia. Cu nasul lipit de geam, începu să privească ghețarii, în timp ce Sybil scotocea prin lucrurile mamei sale.

– Mama e femeia cea mai distinsă pe care o cunosc, spuse ea cu tristețe în glas. Are un gust desăvârșit. Când sunt lângă ea am mereu impresia că sunt împopoțonată ca o țoapă. Și Marie este elegantă, dar ea e de o eleganță mai puțin afectată, mai puțin rigidă. Nu mi-o imaginez pe mama stând în patru labe lângă șemineu și cocând cartofi în spuza focului! Pe când pe Marie o văd făcând așa ceva!

– Dar nici n-ați avut prea mult timp la dispoziție ca să vă

cunoașteți mai bine una pe alta, observă verișoara ei mai mare.

– E mereu foarte ocupată, șopti adolescenta, cu o expresie supărată.

Elaine nu mai apucă să-i răspundă. În pragul ușii apăruse Valerie Fenwick.

– Doamna Villard o să te ducă acasă la doctorul Fiedler ca să-ți iei bagajele. O să ne vedem mâine la hotel, Elaine. E clar?

– Da, mătușă.

– Perfect. Acum, să coborâm. Doamna Villard ne așteaptă.

– Ce păcat că nu poți să vii și tu cu noi! îndrăzni să spună Sybil. Ți-ar plăcea grozav vilele din zonă.

– Azi e imposibil! i-o reteză Valerie. Dar o să mă duc să-l salut pe doctorul Fiedler înainte să plec la Geneva.

Le invită cu un gest nervos pe cele două fete să coboare scările. Elaine, care cunoaștea motivul acelei grabe excesive, își stăpâni cu greu un zâmbet amar.... "Unelteşte..... mereu unelteşte câte ceva.... Ce complicată viață poate avea mătușa Valerie!" își spuse ea cu tristețe.

Urcară în sanie și se așezară lângă Marie. Vizitiul pocni din bici, dar în clipa în care animalele vrură să întoarcă, unul din ele alunecă pe pământul acoperit cu polei și căzu lat.

Bondocul cu multe jachete pe el coborî în grabă de pe banchetă și începu să desfacă rapid chingile calului. Aplecată deasupra animalului, Marie se îndurioșă.

– Bietul animal! Sper să nu se fi rănit în cădere.

Cele două verișoare săriră jos din sanie și se oferiră și ele să dea o mână de ajutor. O voce clară spuse însă deodată:

– Deshamă celălalt cal.

Elaine se răsuci pe călcâie și văzu că Jameson Chator și Peter

Holland își dădeau jos pelerinele groase și rezolvau problema, spre marea bucurie a rotofeiului vizitiu care nu mai contenea cu mulțumirile.

În timp ce acesta înhăma din nou caii la sanie, Valerie ieși din hotel cu o încetineală fantomatică. Cu o față albă ca varul, se apropie de locul accidentului.

– Peter, spuse ea cu o voce lipsită de orice inflexiune, nu cred că ai cunoscut-o pe fiica mea. Sybil! Sunt convinsă că m-ai auzit vorbind despre Peter Holland.

– Mă bucur de cunoștință, spuse adolescenta mirată.

De ce oare o privea așa bărbatul acela? Ce semnificație avea privirea aceea în care se putea citi uimire, dispreț și un amuzament arogant? Concluzia ei fu aceea că individul îi era antipatic.

– Și eu, spuse necunoscutul cu un aer ambiguu

Privirea lui rece se mută de la mamă la fiică.

– Valerie mi-a vorbit despre tine. Nu știam că te afli în Elveția. Credeam că ești la pension, undeva în Anglia.

– Ce-ar fi să amânăm acest interogatoriu pe mai târziu? spuse doamna Fenwick în timp ce o ajuta pe Sybil să se urce în sanie. Dragă Peter, vizitiul așteaptă.

Elaine se înfioră. Jameson Chator luă loc lângă ea și sania se urni din loc, lăsându-i în urmă pe Valerie și pe Peter.

Pe tot parcursul drumului, domni o atmosferă tensionată pe care nu reuși s-o rupă nimeni. Elaine sporovăia prostește, conștientă de inutilitatea eforturilor ei.

Sybil se apropiase de Marie, ca și cum prezența acesteia ar fi putut să risipească proasta dispoziție pe care acea întâlnire neașteptată cu Peter i-o provocase.

Se opriră în fața vilei lui Robert ca să-i permită saniei să întoarcă.

În timp ce urca scările, Marie se înfurie.

– Sunt sigură că Robert nu s-a întors acasă noaptea asta. Probabil că s-a culcat pe un pat ponosit la clinică. S-ar putea chiar să nu fi dormit deloc... N-are minte deloc! Vezi? Ce ți-am zis eu? Casa e goală și ușa nu e nici măcar încuiată....

– Ce-ar fi să mergem împreună cu Sybil să-l luăm de la clinică? propuse imediat Elaine.

– Ceartă-l din partea mea! bombăni Marie.

– Să mă certe? se auzi o voce cunoscută. Și de ce mă rog? Află că am dormit, dragă Marie. La clinică neapărat, dar am dormit.

Elaine se întoarse spre el și se înduioșă în sinea ei când văzu semnele de oboseală de pe fața lui.

– Avem un musafir pentru doctorul Fiedler, îl anunță Sybil. Unchiule Jameson, ți-l prezint pe doctorul Nicholl, care e asistentul prietenului tău!

Cei doi își strânseră mâinile.

– Tare mi-e teamă că vila nu e încălzită, șopti Robert parcă cerându-și scuze.

– O să-l conduc pe unchiul Jameson la clinică, îi propuse Sybil. O să profit de ocazie să-l văd pe Jack, în cazul în care nu mai doarme.

– S-a trezit în zorii zilei, zâmbi Robert. De atunci, bombăne în permanență. S-ar părea că-i e dor de tine!

Sybil pufni în râs. Se depărtă de brațul avocatului și Marie intră în salon.

– Doamnei Villard i se pare că te surmenezi, spuse Elaine în șoaptă. Te acuză că îți ruinezi sănătatea din cauza acestor excese.

– Stai liniștită, sunt foarte rezonabil atunci când trebuie, dar acest incendiu....

– Știu, i-o reteză Elaine. E un caz de forță majoră și, colac peste pupăză, a mai avut loc și această tragedie....

– Da, această tragedie, repetă Robert ca un ecou. Cum să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat? Nici nu știi cât de bine mi-a prins.

Stăteau la baza scărilor, în plin soare, și Elaine își propuse să nu uite niciodată acea clipă.

– Unde e mătușa ta? o întrebă brusc Robert. Credeam că trebuie să te însoțească în dimineața asta.

– S-a întâlnit cu un prieten, la Grindy.

– Am înțeles.

După o scurtă pauză, continuă:

– Trebuie să mă întorc la Meiringen în după-amiaza asta. Sunt niște formalități de îndeplinit.

– Pot să..... te ajut cu ceva?

– La Meiringen? Nu. De altfel, mă întreb dacă mătușa ta vede cu ochi buni faptul că lucrezi pentru noi....

– Robert, îl anunță brusc Elaine. Plec.

– Mă așteptam la așa ceva. Cu mătușa ta?

– Nu.

În tăcerea care se lăsă brusc, Elaine o auzi pe Marie agitându-se pentru a aprinde focul.

– Te întorci acasă?

– Da, Robert.

– Pe undeva, te invidiez.

– Dar cândva o să te întorci și tu în Scoția.

– Mărturisesc că uneori mi-e dor de țară.

– Când te hotărăști, anunță-mă și pe mine, da? M-aș bucura să te revăd..... în Scoția.

El se uită la ea intens și observă că avea fața încruntată.

– Modurile noastre de viață nu sunt compatibile, Elaine, îi spuse el cu asprime în glas. Tu o să uiți de vile, de munți și toate celelalte cu mult înainte să pun eu piciorul pe pământ scoțian.

Elaine încremeni și-l văzu intrând în cameră. Ea urcă scările cu un pas greu. "O să uiți tot".... îi spusese Robert. Cât de mult se înșela! Nu va uita niciodată zilele de muncă și de fericire pe care le cunoscuse aici.

Marie se afla în fața plitei din bucătărie, care în sfârșit funcționa.

– Casa va ajunge curând la o temperatură la care se poate trăi! exclamă ea veselă. Atunci când Robert se va întoarce de la Meiringen, va găsi un cămin primitor și noi o să-l forțăm să se odihnească.

Elaine se uita pe fereastră.

– Marie, spuse ea încet. Mă întorc în Anglia.

– Pentru că i-am promis mătușii tale că o să am eu grijă de Sybil? spuse cu tristețe franțuzoaica.

– Tare mi-e teamă că Valerie e foarte nemulțumită de mine. Se pare că nu mai are nevoie de serviciile mele.

– Și..... vrei să pleci? șopti Marie.

– Nu facem mereu ceea de dorim, îngăimă Elaine.

– Vila "Breithorn" e destul de mare. Ești binevenită în casa mea.

– Aș vrea să pot accepta invitația ta, dar nu prea știu nici eu ce vreau, mărturisi Elaine cu lacrimi în ochi.

– Crezi că trebuie să înăbuși îndemnurile inimii? Robert are nevoie de tine, Elaine!

– Nu e adevărat. Am descoperit de curând că tocmai din acest motiv vreau să plec.

Marie nu mai spuse nimic, dar în timp ce Elaine își făcea

bagajele, ea se duse să-l caute pe doctorul Fiedler, care se afla la căpătâiul lui Jack, așa cum proceda de obicei de două ori pe zi. Ținură împreună, sub razele slabe ale soarelui o lungă consfătuire. Pe drum, doctorul îl întâlni pe prietenul să Jameson. În timp ce cei doi bărbați purtau o discuție plăcută și Marie împreună cu Elaine pregăteau masa, Sybil și Jack, ținându-se de mână, stăteau de vorbă.

– Nicholl e formidabil! spuse Jack cu admirație sinceră atunci când tânăra l-a pus în temă cu evenimentele care avuseseră loc la Meiringen. Sper că n-o să pleci din Grindy acum, după ce a venit mama ta.

– Mama m-a lăsat în grija doamnei Villard, spuse Sybil în culmea entuziasmului, uitându-se la rănit cu ochi plini de tandrețe.

– Unde se duce?

– La Geneva, spuse Sybil cu tristețe.

– Sybil, ții măcar un pic la mine? îndrăzni Jack să spună, aproape în șoaptă.

– În sfârșit, ai pus o întrebare la care merită să mă gândesc! exclamă ea cu fața strălucind de bucurie. Mi se pare că mi-ai pus-o cu oarecare întârziere.....

Capitolul 9

În timp ce cele două verișoare se agitau făcându-și bagajele, Sybil îi mărturisi lui Elaine secretul ei.

– Oh, știam de multă vreme, glumi Elaine cu afecțiune. Nu prea știi să te prefaci..... Când ai de gând să-i spui mamei tale?

– Imediat ce Jack își va recăpăta poziția verticală, spuse Sybil, pufnind în râs ca o școlăriță. Ceea ce se va întâmpla foarte curând.

– Într-adevăr, ar trebui să se pună pe picioare în vreo două săptămâni, o asigură Elaine.

– Ce fericită sunt! exclamă Sybil cu naivitate. Nu știam că e așa de minunat să iubești.

Elaine o sărută pe obrazul bronzat.

– Așa e, șopti ea cu melancolie, tu vezi viața în roz.....

Atunci când se întoarseră în salon, Marie și avocatul își beau cafeaua pe balcon, la soare. Hans Fiedler, în schimb, stătea la biroul lui Robert și încerca să facă ordine într-un maldăr de documente. O chemă pe Elaine când aceasta trecu prin dreptul lui.

– Tot muncești? glumi Elaine.

– Hârțogăria mă calcă pe nervi! spuse el supărat. Dar să lăsăm

acest subiect.

Medicul schiță un zâmbet prietenos.

– Dragă domnișoară MacLaren, o să merg drept la țintă. Ești infirmieră și noi avem nevoie de tine aici. Am aflat de la Marie că vrei să pleci. Îți pot cere să-ți schimbi planurile? Salariul pe care ți-l ofer e mic, dar tu duci o viață simplă. Pe scurt, dorești să lucrezi mai departe în clinică?

Ochii Elainei se aburiră de lacrimi.

– Mi-ar plăcea foarte mult să continui să colaborez cu dumneavoastră, șopti ea.

– Perfect! spuse bucuros doctorul Fiedler, bătând-o ușor pe mână. O să îndeplinim toate formalitățile după ce mătușa ta va părăsi Grindy. Ca să meargă la Geneva.

O sclipire șireată apăru fugar în ochii lui.

– Ce viață epuizantă duc aceia care aleargă tot timpul de colo-colo prin lume în căutarea unor noi modalități de a se desfăta....

– O asemenea viață mie nu mi se potrivește, spuse Elaine. Lenevia mă enervează. De aceea am fost atât de bucuroasă să-mi pot oferi serviciile la clinică.

– Acesta e un punct de vedere pe care-l împărtășim toți cei care lucrăm aici. Formăm o echipă foarte unită; dar îmi spun adesea că Robert exagerează și se obosește prea tare. E tânăr. Într-o zi se va îndrăgosti, dar va trebui ca aleasa sufletului său să înțeleagă locul pe care-l are munca în viața lui și să nu devină bănuitoare. Va trebui să fie suficient de matură ca să-l sprijine în momentele dificile.

– Nu-și dorește orice bărbat acest gen de femeie? îndrăzni să spună Elaine, roșind.

– În orice caz, el de așa ceva are nevoie, spuse medicul, gânditor.

Atunci când Marie se întoarse în salon, el îi zâmbi cu subînțeles.

– Sunt gata bagajele voastre? întrebă ea.

– Marie! exclamă Elaine. Doctorul Fiedler tocmai mi-a propus un post de infirmieră în clinica dânsului.

– Asta e o idee foarte bună, spuse ea fără să se emoționeze prea tare.

– A acceptat să rămână printre noi. Îi vom reda libertatea numai în ziua în care munții noștri o vor plictisi prea tare! o ironiză bătrânul.

– N-o să mă satur niciodată să-i admir! protestă Elaine. Ei îmi amintesc de Scoția mea natală.

– Sunt convinsă că într-o zi o să te întorci acasă, dar până atunci te ținem aici, spuse veselă Marie. Sybil o să rămână cu mine la vila " Breithorn", iar tu rămâi cu doctorul Fiedler. Ți-ai făcut valiza degeaba, copila mea!

Elaine păru că ezită.

– Trebuie să mă duc să-i dau vestea mătușii mele. Îi datorez o explicație.

– În cazul acesta, o să vii cu noi și o să te întorci la clinică mâine dimineață.

Peste câteva minute, își luară rămas-bun de la cei doi bărbați care erau cufundați în depănarea unor amintiri.

– Chiar vrei să cobori din nou în vale? o întrebă timidă Elaine.

– Bineînțeles! exclamă Marie. Sper că Robert va reuși să ia ultimul tren și să-și petreacă noaptea la vila "Breithorn".

Își puse mâna fină pe umărul lui Elaine.

– Accepți să rămâi la mine în noaptea asta?

– Cum să-ți mulțumesc?.... șopti Elaine. Ești minunată!

Sania veni să le ia pe la sfârșitul după-amiezii și parcurseră

drumul deja cunoscut în lumina aurie a soarelui aflat la asfințit. Când ajunseră la vila "Breithorn", primele stele apăruseră deja pe cerul de culoare indigo.

– Eu și Sybil coborâm aici. O să-i împrumut un șorț și o să pregătim o cină delicioasă. Așa că invit-o pe mătușa ta s-o înfrupte cu noi, draga mea Elaine.

***

O uriașă mașină americană parcată în față la "Alpina" bloca intrarea. Elaine sări din sanie și vizitiul plecă, pocnind ca de obicei din bici. Era încă destulă lumină pentru ca Elaine să-l recunoască pe proprietarul acelei limuzine puternice. Împărțind indicații în stânga și-n dreapta cu mare autoritate, Peter Holland supraveghea încărcarea bagajelor lui în portbagajul încăpător.

– O cauți pe mătușa ta? spuse el cu un zâmbet crispat. Mi se pare că se odihnește în camera ei.

Elaine se uită ostentativ la personaj. El îi întoarse privirea cu aroganță:

– Plecați la Geneva? se interesă ea.

– Chiar în clipa asta.

Se urcă în automobilul imens și Elaine îl văzu aprinzând o țigară cu o brichetă din aur masiv. Profilul lui de pasăre de pradă se detașa clar pe fundalul cerului noptatic și tânăra se înfioră.

"Mătușa Valerie nu mi-e prea simpatică, dar el pare fericit că nu va avea loc o căsătorie", își spuse ea ușurată.

Herr Rubi o aștepta în hol, cu un aer abătut:

– Mătușa ta s-a închis în apartamentul ei. E bolnavă și nu vrea să vadă pe nimeni. S-ar putea să facă o excepție cu tine?

– Nu vreau s-o deranjez, herr Rubi.

Îi adresă apoi proprietarului hotelului un zâmbet care păru să-l mai liniștească puțin. Brusc îi veni în minte imaginea lui Robert. "Dă Doamne să fi reușit să prindă ultimul tren ca să poată petrece o seară plăcută la vila "Breithorn!" Probabil că ziua aceea fusese extrem de obositoare pentru el".

Se auzi bătaia gongului care anunța cina. Ghemuită într-un fotoliu, Elaine se întreba dacă trebuia s-o deranjeze pe mătușa ei. Se ridică brusc și urcă scările. Când ajunse în fața ușii, făcu o pauză, după care bătu. O voce fermă îi ordonă să intre, ceea ce și făcu.

Valerie se întoarse spre ea. Era machiată cu grijă și chiar îmbrăcată. Totuși, fardurile nu reușeau să-i ascundă oboseala care-i boțise trăsăturile. Elaine observă acest lucru fără nicio plăcere.

– Unde e Sybil? întrebă Valerie cu o voce tăioasă.

– Doamna Villard o inițiază în secretele bucătăriei franceze. M-a însărcinat să-ți transmit că ești invitată la cină.

Valerie se întoarse brusc cu spatele la ea.

– N-am niciun chef să ies în seara asta. O să mănânc la hotel. Doamna Villard organizează această masă ca să sărbătorească plecarea ta?

– Nu, mătușă. Nu se mai pune problema să plec. Doctorul Fiedler mi-a propus un post aici și eu am acceptat.

Văzu în oglindă zâmbetul răutăcios de pe buzele lui Valerie.

– Felicitări, micuța mea Elaine! Se pare că această călătorie în Elveția a fost profitabilă pentru tine! observă ea cu ipocrizie. Înseamnă că mariajul tău cu doctorul Nicholl e sigur. Ți-ai atins scopul, nu-i așa?

Tânăra încremeni.

– Nu e vorba despre asta, se revoltă ea.

– Dar atunci.... de ce rămâi aici? se miră Valerie.

– Pentru că îmi place meseria mea, spuse Elaine, accentuând fiecare silabă. Dragostea nu e totul în viață.

Frumoasele sprâncene ale interlocutoarei sale se încruntară.

– Nu reușesc să te înțeleg. Chiar ești sinceră?

– Da, răspunse ea privind-o drept în ochi. Și pot să te ajut.... îndrăzni ea să-i spună.

– Să mă ajuți! izbucni Valerie cu trufie. Cine ți-a spus că aș avea nevoie de ajutor?

– N-aș vrea să par indiscretă....

– Cred că am să accept această invitație la cină, spuse Valerie după câteva clipe de tăcere. În definitiv, s-ar putea să fie o seară amuzantă.

– Va fi o cină restrânsă: doamna Villard, Sybil și eu.

Alăturase în mod voit numele lui Marie de cel al adolescentei.

– Sybil seamănă cu un cățeluș, comentă Valerie cu un glas rece ca gheața. E mereu gata să se atașeze de primul om care-i dă un cât de mic semn de prietenie.... Și această doamnă Villard pare a avea un spirit matern foarte dezvoltat! E evident că Sybil suferă din cauza lipsei de afecțiune. Biata copilă pare să fie foarte dezamăgită de o mamă ca mine!

– Te cunoaște foarte puțin, spuse Elaine pe care ironia mătușii ei o întrista foarte tare. Poate că dacă ți-ai petrece câteva zile cu ea la "Breithorn"....

– Asta mi-a propus și doamna Villard. Nu ți se pare că e o coincidență ciudată? N-am luat încă o hotărâre referitoare la acest subiect.

Parcurseră drumul într-o tăcere aproape desăvârșită până la vilă, unde Marie le întâmpină simplu și natural.

– Mă bucur că ați venit amândouă! Hotelul trebuie să fie tare mohorât în perioada asta, spuse Sybil.

– Mohorât? se miră Valerie. Nu, ziua nu mi s-a părut mohorâtă, ci mai degrabă instructivă.

În tăcerea care se lăsă după această afirmație, Marie, care pregătea cafeaua într-o cafetieră veche, spuse brusc:

– După cum vedeți, îmi plac obiectele trecutului. Robert mă necăjește mereu în legătură cu acest subiect, dar un adevărat colecționar nu se poate despărți de o piesă la care ține, nu-i așa? Ei bine, eu nu procedez așa!

Traversă încăperea cu pași mari și luă o cutie care trona pe o măsuță joasă prelucrată cu mare artă:

– Ia-o Elaine! Știu că îți place la fel de mult ca și mie. Nu-i așa că seamănă cu vila lui Robert?

– Dar, Marie, e prea frumoasă! Nu te poți lipsi de ea atât de ușor! protestă Elaine roșie toată la față.

– Mă superi dacă insiști să mă refuzi, glumi ea întinzându-i lui Elaine, copia unei vile tradiționale elvețiene, care era de fapt o cutie muzicală.

– Îți mulțumesc! șopti Elaine aruncându-se în brațele ei.

– Ar trebui să vă duceți să vizitați clădirile în care sunt cazați pacienții doctorului Fiedler, o sfătui gazda lor pe Valerie. Aveți un minut la dispoziție ca să-l salutați pe doctor înainte să plecați la Geneva?

– Plecarea mea s-a amânat, așa că nimic nu mă împiedică să fac cunoștință cu domnia sa, îi răspunse ea cu aroganță.

– Aș vrea tare mult să-l cunoști pe Jack, spuse Sybil

îmbujorându-se la față.

De data aceasta, Valerie se posomorî ușor.

– Pretendentul tău? spuse ea cu asprime în glas. Idila asta mi se pare cel puțin pripită. Știi măcar de unde e băiatul ăsta?

– E irlandez. Mama lui Jack e văduvă și el mai are și o soră, care de altfel e foarte simpatică.

– Așa spune el, i-o reteză Valerie. Tu n-ai văzut-o încă la față.

Marie se ridică de la masă ca să servească mâncarea și Elaine, cu obrajii în flăcări, o urmă.

– Nu suport s-o văd cum o chinuie în halul ăsta pe biata Sybil, spuse ea punând pe o masă un teanc de farfurii.

– Calmează-te, Elaine! Nu vezi că asta e un semn bun? Până acum, era foarte indiferentă față de fiica ei, dar acum îl critică pe sărmanul Jack.... Așadar, nu e chiar atât de insensibilă.

Marie, bucurându-se pe ascuns, părăsi bucătăria și invită pe toată lumea în salon. Atmosfera dintre mamă și fiică părea încordată, iar gazda lor se prefăcu că nu observă. Așezată la picioarele lui Marie, adolescenta ridica spre ea o față plină de adorație.

– Ți-am pregătit și ție o cameră Elaine, spuse curând Marie. O să ți-o arate Sybil. Poți să te duci la clinică mâine dimineață.

Lui Elaine îi tresări inima în piept. Marie se gândea la toate....

Rămasă singură cu invitata ei, doamna Villard se așeză pe un fotoliu și se uită gânditoare la fața ei frumoasă și obosită:

– Sunteți foarte amabilă că vreți să vă ocupați de Sybil, începu Valerie.

– Deloc! exclamă ea. De fapt, sunt foarte egoistă: ea e fermecătoare și plină de calități. Mă mir că vă puteți lipsi de plăcerea de a fi alături de un copil atât de drăguț.

Valerie își mușcă buza de jos, fiind luată prin surprindere de

atacul acela frontal.

– Nu e loc în viața mea pentru o fată de vârsta ei, spuse ea cu cruzime.

– Sunt sigură că ați putea să faceți foarte multe pentru ea. Lui Sybil îi lipsește încrederea în forțele proprii. În acest domeniu, i-ați putea fi de mare ajutor ca și în multe altele. Veți obține astfel mari satisfacții care ar compensa cu prisosință ceea ce pierdeți în altă parte.

Respirația lui Valerie deveni șuierătoare.

– Ca să fiu sinceră până la capăt, doamnă, trebuie să vă spun că n-am simțit niciodată nevoia să am lângă mine o fiică, și cu atât mai puțin o tânără adolescentă. M-am căsătorit foarte tânără. Soțul meu se străduia să-mi satisfacă cel mai mic capriciu. Poate că m-a răsfățat prea mult.... Atunci când s-a născut Sybil, a fost nebun de bucurie. O idolatriza pe micuță.

Valerie, cu trăsăturile crispate, părea să-și vorbească sie însăși! Treptat însă, pe fața ei apăru o emoție pe care nu mai încerca să și-o ascundă.

– Iubirea pe care mi-o arăta deveni repede de nesuportat pentru mine. N-aveam niciodată vreun moment de liniște. Soțul meu avea tot timpul grijă să fiu fericită; mă enerva prin prezența lui permanentă. Trebuia să corespund imaginii ideale pe care și-o făcuse despre mine. Mă sufocam pur și simplu din cauza insistențelor lui. Atunci când a murit, eram încă tânără, așa că m-am hotărât să mă bucur de libertatea pe care o căpătasem. Voiam să cunosc lumea, să călătoresc.... Am dus-o pe Sybil într-un pension, dar îmi petreceam vacanțele de vară cu ea.

– Sunt sigură că n-ați neglijat-o niciodată, o asigură Marie Villard. Dar acum are nevoie de dumneavoastră.

– M-am măritat din interes, i-o reteză Valerie, rămasă în continuare absorbită de trecut. Poate din această cauză afecțiunea soțului meu mi s-a părut supărătoare. Am întâlnit însă de curând un bărbat de care m-am îndrăgostit nebunește și m-am hotărât să mă mărit cu el cu orice preț.

– Și Sybil vă deranjează? o întrebă Marie cu blândețe.

– Oarecum, îi mărturisi ea. O fiică de vârsta ei nu e un mijloc prin care să ai succes în genul ăsta de afaceri.

– Totul depinde de caracterul logodnicului dumneavoastră. Dacă ar fi cunoscut-o pe Sybil....

– A întâlnit-o azi-dimineață pentru prima oară! spuse Valerie, râzând acru.

Marie își aminti privirea rece și expresia dură de pe fața lui Peter Holland, când îl văzuse lângă sanie.

– Înțeleg, dar viața merge înainte, doamnă Fenwick. Ați uitat de....

– .... Sybil? o completă Valerie pe un ton amar. Și bucuria de a fi mamă?

– Da, chiar așa, confirmă Marie Villard cu mare blândețe. Am cunoscut și eu chinurile unei iubiri neîmpărtășite și am înțeles că trebuie să mă resemnez. Am renunțat la bărbatul de care eram îndrăgostită și care era mai tânăr cu cincisprezece ani decât mine.

Valerie tresări, de parcă ar fi fost mușcată de o viespe.

– Mi-am organizat altfel viața, continuă franțuzoaica. Acum mă interesează cu totul alte lucruri, care au un caracter mai puțin egoist. Prietenia e o consolare dragă mie. În acest moment, Sybil, fata dumneavoastră, îmi încălzește sufletul prin prezența ei. Seamănă foarte mult cu fetița pe care am pierdut-o....

Ciudat de tulburată, Valerie se uită în altă parte. Vorbele acelei

femei o făceau brusc să-i fie rușine. Și dacă înțelesese greșit sentimentele pe care le avea pentru soțul ei? Dacă se înșelase asupra intențiilor lui? Ce proastă fusese! Se crezuse liberă, în sfârșit, când de fapt se lăsase manipulată de propria vanitate. Dorința ei disperată de a arăta mai tânără decât era și eșecul suferit de curând o făcură să se simtă brusc dezgustată. De ce să se folosească de atâtea șiretlicuri pentru a-și ascunde vârsta?

– Probabil că vă par ridicolă, șopti ea.

Când se întoarse Sybil, Valerie îi aruncă o privire surprinsă. Abia acum observa că era frumoasă, așa cum poate fi o adolescentă care descoperă iubirea.

Descumpănită, Valerie Fenwick se gândi să-i ceară sfatul lui Jameson Chator încă o dată. Nu o ajutase și o susținuse întotdeauna? În fond, poate că el era bărbatul mai în vârstă de care avea nevoie....

– Sybil și Elaine vă vor conduce la hotel, o anunță Marie punând capăt reflecțiilor partenerei sale de discuție.

– Pe mâine, spuse Valerie.

Imediat ce le zări, herr Rubi le ieși în întâmpinare, cu înfățișarea cuiva care urmează să le dea niște vești proaste.

– Bună seara, spuse Valerie. Păreți îngrijorat.

– Bună seara, doamnă Fenwick, spuse bondocul. Am primit o telegramă pentru domnișoara MacLaren.

Le conduse în încăperea care-i servea drept birou. Elaine simți că inima îi bate mai repede în piept. Avea presimțirea că telegrama era de la Kilmore, și când o citi, află că așa era. "Te rog să te întorci. Mama se simte foarte rău...." Era semnată "Callum". Vestea o lăsă fără grai, în timp ce Elveția i se părea brusc că se află la capătul celălalt al lumii.

– Ce s-a întâmplat, Elaine? o întrebă Valerie.

Ea îi întinse hârtia, fără să spună niciun cuvânt. Sybil se apropie de verișoara ei și o luă de braț.

– E groaznic, șopti Valerie. Oare ce i s-o fi întâmplat? Suferea de ceva?

– Nu, mătușă, șopti ea. Mama a avut întotdeauna o sănătate de fier. Înseamnă că e grav, dacă mi-a telegrafia Callum. Și eu sunt atât de departe de ei! Bănuiesc că nu există niciun mijloc de locomoție cu care să plec mâine dimineață din Grindenwald....

Valerie căzu pe gânduri, încruntând din sprâncene.

– Herr Rubi, ar fi posibil să ne închiriați o mașină care să ne ducă la aeroportul din Zürich?

– Bineînțeles! spuse repede hotelierul, punând mâna pe receptorul telefonului.

– Elaine, spuse Valerie. Ia tu biletul meu de întoarcere la Londra. O să facem o rezervare de la Londra la Renfrew. Astfel, drumul se va micșora la jumătate și vei reuși să ajungi la Mull mâine seară.

Elaine nu putea să-i mulțumească mătușii ei, deoarece plângea în hohote.

– Mai bine m-aș întoarce la vila "Breithorn", reuși ea să spună la un moment dat. Ne vedem mâine, înainte să plec, mătușă Valerie?

– Vin cu tine în mașină până la Zürich. Nu, spuse ea pe un ton fals morocănos, nu-mi mulțumi! Și eu sunt la fel de îngrijorată ca și tine. Mă întreb ce i s-a putut întâmpla surorii mele. Du-te și dormi la doamna Villard. Sybil, poți să vii și tu cu noi la aeroport. O să-mi ții de urât la întoarcere. Încercați să dormiți, copii. Mașina va veni să vă ia destul de devreme.

Atunci când cele două verișoare îi dădură vestea lui Marie, aceasta se dovedi inflexibilă.

– Nici nu se pune problema să faci acum bagajele, Elaine! Mă ocup eu de ele. Tu odihnește-te! E un ordin!

Din nefericire însă, Elaine nu închise ochii toată noaptea. Când se iviră zorii, auzi un ciocănit ușor în ușă.

– Ți-am făcut ceaiul, o anunță Marie. În curând se va face ziuă.

Așezate amândouă în fața plitei, băură licoarea fierbinte cu înghițituri mici.

– Eu am pașaportul valabil, îi spuse cu blândețe gazda ei. Vrei să vin cu tine?

– Oh, nu! E un drum lung și obositor. E nevoie de tine aici. Doctorul Fiedler, Robert și ceilalți. Le veți explica dumneavoastră cum stau lucrurile cu mama, nu-i așa?

– O să înțeleagă, nu-ți face griji, o asigură Marie. Vrei să-i transmit vreun mesaj lui Robert?

Când o auzi rostind numele, Elaine puse încet ceașca pe masă. Mâna îi tremura.

– Spuneți-i doar că-i urez tot succesul din lume în misiunea pe care și-a propus-o. Sunt sigură că o să aud vorbindu-se de numele lui cândva în Scoția.

– O să-mi scrii, Elaine? Nu pot să cred că prietenia noastră se va sfârși astfel. Poate că după ce se va pune pe picioare mama ta, o să revii în Elveția...

Continuară să stea de vorbă în șoaptă până când auziră că se trezise Sybil. Atunci, Marie se ridică de pe scaun ca să-i ducă și ei o ceașcă de ceai.

Tremurând, Elaine luă cutia muzicală pe care i-o dăruise Marie și o ținea strâns la piept.

– Oh, Robert! șopti ea.

Fu cuprinsă de o tristețe imensă și se luptă cu lacrimile care-i

apăruseră în colțul ochilor. "Nu voi mai revedea niciodată Elveția, gemu ea. Am această presimțire. Adio, iubirea mea!"

Privi îndelung vila în miniatură, apoi, încercând să-și revină, o puse la fundul valizei pe care apoi o încuie.

– Ți-am pregătit un mic dejun englezesc, o anunță vesel Marie. Trebuie să prinzi puteri înainte de călătoria asta lungă. Dar n-am uitat însă cornurile cu gem și dulceață de cireșe pentru Sybil!

– Marie! exclamă Elaine cu recunoștință. Te gândești la toate!

– Din fericire! Sper că mama ta se va face bine repede. Lasă-mi adresa ta înainte să pleci.

Elaine se grăbi s-o scrie pe spatele unui plic. Marie se agita, se uita în stradă și la ceas.

– E șapte și douăzeci, observă Elaine.

– Da, suspină gazda ei. Și n-am nicio veste de la Robert. Probabil a pierdut trenul de dimineață.

– Uite! exclamă deodată Sybil care mușca dintr-un sandviș în fața ferestrei. Parcă ar fi.... el! E mașina care vine să ne ia. Mă duc să-mi pun paltonul!

În încăpere se lăsă tăcerea. Marie o strânse în brațe pe Elaine.

– Drum bun, draga mea, îi șopti tinerei care, foarte emoționată rămase așa multă vreme după care se duse s-o ia pe Sybil, care o aștepta în pragul ușii.

Capitolul 10

Elaine parcurse drumul până la Zürich ca în transă. Deoarece nu mai contenea cu mulțumirile, Valerie îi spuse să tacă, dar nu pe un ton arțăgos, așa cum făcea de obicei.

– Măcar atâta să fac și eu! A venit vremea să mă gândesc puțin și la familia mea. O să-mi scrii, nu-i așa?

– Promit.

Sybil o prinse cu brațele după gât când își luară rămas-bun.

– Oare o să ne mai vedem, Elaine? spuse ea cu ochii aburiți de lacrimi.

Tânăra se urcă grăbită în avion. Era atât de îngrijorată, încât i se părea că aparatul nu va mai decola niciodată. În cele din urmă, motoarele începură să uruie și uriașa carcasă argintie se puse în mișcare pe pistă. Cu nasul lipit de hublou, i se păru că Valerie flutură o mână în direcția ei. Aparatul prinse înălțime și survolă oglinda de apă a lacului din Zürich.

Stewardesa le aduse niște reviste și se interesă dacă se simțeau bine.

Atunci când ajunseră deasupra mării, Elaine respiră ușurată.

Herr Rubi telegrafiase la Kilmore ca să-i anunțe pe ai ei că sosea. Se gândi la mama și la fratele ei. Callum fusese întotdeauna un fiu iubitor, dar foarte discret. Nu era un om prea deschis față de ceilalți, dar sentimentele pe care le avea față de cei dragi erau foarte puternice. Oare aceea să fi fost trăsătura de caracter care a cucerit-o pe Edith? Greu de spus. Logodnica lui Callum reprezentase întotdeauna o enigmă pentru Elaine.

O ploaie fină cădea din cer, dar nu bătea aproape deloc vântul. Treceau din când în când prin zone fără nori. La un moment dat, comandantul anunță că urmau să aterizeze pe aeroportul din Londra.

Difuzoarele dădeau instrucțiuni cu o voce stridentă. Elaine, cu valiza în mână, se năpusti spre ghișeul pentru călătorii interne. Avea o oră de așteptat pentru cursa de Scoția și încă nu era sigură dacă va reuși să obțină un bilet.

– Vă rog, îi spuse ea funcționarului. Trebuie să ajung acolo cât mai repede posibil.

Bărbatul în uniformă albastră ca cerul nu păru impresionat din cale-afară, dar peste o jumătate de oră veni în sala de așteptare s-o anunțe că-i găsise un loc. Ea îl privi cu recunoștință. Atunci când se așeză în micul aparat de zbor, se lăsă pe spătarul capitonat al scaunului suspinând, ceea ce spunea multe despre starea ei de neliniște.

Când stătu de vorbă cu stewardesa, află că trebuie să aștepte o zi întreagă la Renfrew dacă voia să-și continue drumul cu avionul.

– În locul dumneavoastră, o sfătui tânăra, aș lua trenul până la Obas și de acolo primul vapor care efectuează traversarea.

Elaine se hotărî să urmeze sfatul înțelept al acesteia. Aterizară pe ploaie și opriră în fața turnului de control în care se vedeau

strălucind luminile prin ceață.

– Probabil că sunteți obosită, o compătimi stewardesa.

Dar urmărindu-și scopul pe care și-l fixase, Elaine nu mai simțea oboseala. Nu mai avea decât o singură dorință: să ajungă la Kilmore cât mai repede cu putință.

Trecând mai târziu în revistă peripețiile de pe drumul de întoarcere acasă, recunoscu faptul că cel mai greu îi fusese să aștepte vasul la Oban. Un braț subțire de mare albastră o despărțea de casa ei. Din postul ei de observație, deslușea clar dealurile din jurul orășelului Mull. Ascultă cu mare emoție valurile care se spărgeau de bărci. Oare atât de mult îi lipsise marea?

– Elaine? strigă deodată o voce cunoscută. Tu ești?

Răsucindu-se pe călcâie, se trezi nas în nas cu Angus MacAliston.

– Angus!

El citi întrebarea nerostită în privirea ei și, înainte să-i răspundă, îi luă mâna în a lui.

– Conform părerii medicului, mama ta se va restabili imediat ce te va vedea. Am înfruntat marea de la Duncan. Vii cu mine?

– Da, bineînțeles! spuse Elaine, simțindu-se eliberată de o mare povară. În felul ăsta câștig câteva ore bune!

Și, fără să observe tulburarea însoțitorului ei, îl luă de mână ca să-i mulțumească.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, îngrijorată.

– Totul a început în urmă cu trei săptămâni. Ar fi trebuit să fie operată. A refuzat să fie dusă la Glasgow. Nu voia să părăsească dragul ei Kilmore. Doctorul Cameron și un alt specialist au făcut operația aici. Din nefericire, a ieșit din ea foarte slăbită. După aceea, vestea a ajuns pe continent. Apoi.... Callum a rugat-o pe Morag să vină.

– Pe Morag? se miră Elaine. Dar Edith unde era?

Gura lui Angust se strânse:

– Se pare că ea nu era femeia care-i trebuie fratelui tău, spuse el scurt.

Așadar, Edith o ștersese exact în momentul în care Callum avusese nevoie de ajutorul ei, își spuse Elaine cu tristețe. Din fericire, Morag era la Kilmore!

La bordul "Pescărușului de Argint", Angus ridică pânzele în vânt cu calmul lui obișnuit.

– E o vreme frumoasă pentru navigat, spuse el umplându-și cu grijă pipa. Tare mă bate gândul să-i fac o ofertă de cumpărare lui Duncan pentru barca lui. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru coaja asta de nucă... spuse el cu falsă ironie. Va fi o metodă practică pentru a face naveta între Mull și uscat.

Se uită la Elaine și pe fața lui bronzată se putea citi afecțiunea pe care i-o purta.

– E practică pentru că s-ar putea ca Morag să rămână la Kilmore? se interesă repede Elaine.

– Nu numai din acest motiv, spuse Angus trăgând melancolic din pipă. Tu te întorci pentru totdeauna acasă, Elaine?

– Da, se auzi ea rostind aproape în șoaptă.

El manevră cârma, fără să scoată un cuvânt. Nu era momentul potrivit să-i vorbească lui Elaine despre sentimentele lui. Abordă cu tact alte subiecte de discuție: insula, prietenii comuni, pescuitul și evenimentele imprevizibile referitoare la practicarea lui și, la sfârșit, Elveția.

– Te-ai dus destul de departe ca să-ți cauți de lucru, observă Angus cu blândețe.

– Da, șopti ea.

– Ai de gând să te întorci acolo?

– Deocamdată, nu.... sau poate niciodată.

– Mă bucur că te-ai întors.

– Și eu mă bucur, Angus, îngăimă Elaine.

Traversarea continuă în tăcere. "Pescărușul de Argint" străpungea valurile cu o mare ușurință. Stropii duși de vânt înțepau obrajii Elainei și gustul de sare de pe buzele ei îi amintea de un sărut udat cu lacrimi. Simți o strângere de inimă. "Am ajuns și la capătul călătoriei mele", își spuse ea cu tristețe. "Nu voi mai vedea niciodată Alpii. Am părăsit Elveția pentru totdeauna. Elveția, Robert și iubirea".

Acostară în golf și Callum se grăbi să le iasă în întâmpinare. O prinse în brațe pe Elaine.

– Mama e mult mai liniștită de când a aflat că te întorci acasă. I-a fost tare dor de tine și.... să știi că n-a fost prea ușor pentru ea.

– Acum, sunt aici.

Angus îi dădu valiza.

– Acum vă las, probabil că veți fi foarte ocupați.

– Nici nu mă gândesc, protestă Callum. Vii și tu cu noi. Morag te așteaptă.

Urcară în șir indian panta abruptă care ducea spre ferma albă și scundă cocoțată pe deal. Callum era probabil bucuros că sora lui se afla în sfârșit acolo. Probabil trăise niște clipe cumplite. Se întoarse însă instinctiv spre Morag, care răspunsese imediat rugăminții lui.

– Morag! exclamă Elaine când văzu că tânăra apare în pragul ușii. Cât mă bucur să te găsesc aici!

– Mama ta o să renască a doua oară! exclamă ea sărutând-o pe prietena ei din copilărie.

Mary MacLaren stătea întinsă într-un pat așezat într-un colț al

bucătăriei.

– Aici e mai puțin curent, îi explică Morag.

Elaine se năpusti spre mama ei.

– Mămico! șopti ea.

Ca și cum acele cuvinte ar fi fost înzestrate cu o putere miraculoasă, bătrâna deschise ochii încet. Fața i se lumină.

– Draga mea! Ai venit în sfârșit!

Și Mary MacLaren închise din nou ochii, epuizată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Elaine strângând mâna slăbită a mamei sale.

– Pietre la vezica biliară, spuse Morag. A trebuit să fie operată urgent și încă la fața locului, deoarece nici nu voia să audă de o internare în spital.

– Îți mulțumesc că ai venit, șopti Elaine.

– Stai liniștită. Ce-a fost mai greu a trecut. Acum că ești aici, pare mai calmă. Te aștepta, îi spuse Morag.

Mary dormi adânc până la prânz, după care avu o figură odihnită, pe care nu i-o mai văzuseră de multă vreme.

– Fetița mea, mă bucur că ești lângă mine, șopti ea emoționată.

Atunci când veni doctorul, pe la ora trei după-amiază, adormise din nou.

– Nu trebuie s-o supraveghezi, îi zâmbi el lui Elaine. Prezența ta e cel mai bun medicament! Pentru cineva care se întoarce din Elveția însă, mi se pare că ești pur și simplu istovită. Ești și foarte palidă.

– Călătoria a fost obositoare, minți doar pe jumătate Elaine.

– Atunci, o să te duci la culcare, îi ordonă Morag. O să rămân la fermă peste noapte. Angus o să vină să mă ia mâine dimineață.

– O să treceți și mâine s-o vedeți, domnule doctor? întrebă

Elaine, reprimându-și un căscat.

– Nu, mi se pare inutil. Singurul lucru de care are nevoie acum e odihna.

– O să stau eu lângă ea, promise Elaine.

La ora aceea a după-amiezii, în Kilmore domnea o dulce toropeală. Soarele se oglindea în bălțile de apă dintre stânci și încălzea algele îngălbenite. Pe cerul albastru fără nicio urmă de nor, pescărușii își executau dansul lor grațios, tulburând pacea din jur cu țipetele lor stridente. Elaine fu cuprinsă de o ușoară nostalgie.

Întoarse spatele peisajului atât de familiar și urcă scara îngustă care ducea spre camere. Morag îi desfăcuse valiza, care zăcea pe un scaun. Zări cutia muzicală, așezată pe o măsuță joasă. Acel obiect îi amintea perfect dar și dureros de vila lui Robert....

Elaine ridică emoționată capacul și sunetele pițigăiate sparseră liniștea din cameră, aducându-i în ochi lacrimi fierbinți. Hotărându-se să-și revină totuși, închise brusc capacul și vârî casa în miniatură în fundul unui sertar.

– Oare îmi voi petrece toată viața de acum înainte depănând amintiri fără niciun rost? se revoltă ea brusc. Doamne Dumnezeule! Robert! Cum să te uit?... Cum să trăiesc fără tine?....

***

Petrecu lunile de vară la Kilmore. Nu încerca să-l alunge din minte pe Robert, dar se străduia să-și imagineze viitorul fără el. De fapt, locul ei era în Scoția, acolo va începe să practice meseria de infirmieră.

Cei din familia MacAllister îi vizitau adesea. Angus reușise să-l convingă pe Duncan să-i vândă "Pescărușul de Argint", și acum făcea naveta între insulă și uscat o dată pe săptămână.

– Crezi oare că Morag și Callum se vor.... regăsi? o întrebă într-o zi Elaine pe mama ei.

– Sunt convinsă că așa va fi. Asta a fost mereu dorința mea cea mai arzătoare, dar uneori e nevoie de timp ca astfel de lucruri să se întâmple. Drumul vieții e presărat cu multe capcane, draga mea.

Elaine lăsă capul în jos, ca și cum ar fi apăsat asupra ei o grea povară. Mary îi aruncă o privire gânditoare. Nu-i trebuise mult timp ca să-și dea seama că sub zâmbetul prefăcut al Elainei se ascundea o tristețe profundă.

– Uneori, cred că îmi lipsește curajul pentru a da piept cu greutățile, spuse Elaine cu amărăciune în glas.

– Și eu am crezut că m-a părăsit curajul, oftă Mary. Poate gândul că trebuie să plec din Kilmore, mi-a tăiat brusc cheful de luptă. Cine știe? Apoi m-am hotărât să strâng din dinți. Dacă tot trebuie să plec, măcar s-o fac cât mai repede posibil și să-mi refac viața în altă parte.

– Te admir, mamă, șopti Elaine cu o voce tremurândă. Când mă gândesc că te-am lăsat singură să treci prin aceste evenimente! Nici nu știi cât de rău îmi pare! Mai ales după ce am aflat cum s-a purtat Edith cu tine...

Mary clătină din cap cu indulgență.

– Eu sunt cea care te-am încurajat să pleci, îi aminti cu blândețe.

– În cazul în care Callum se hotărăște să se însoare cu Morag, toate visele tale se vor împlini, observă Elaine schițând un zâmbet.

– Aproape toate, o corectă Mary. Tu ce ai de gând să faci?

– O să lucrez într-un spital. Acesta e singurul lucru care mă interesează.

– În ținutul nostru?

– Aș vrea să obțin un post într-un sanatoriu, ca cel la care am lucrat în Elveția. La noi sunt multe de făcut în domeniul ăsta. Cercetarea e un element capital în această specialitate. Unii oameni i se dedică acesteia trup și suflet. Am întâlnit astfel de medici. O să fiu asistenta lor.

În aceste cuvinte puține își ascundea întregul ei secret, dar continuă să vorbească pe un ton mai hotărât, fără să-și dea seama că se dăduse de gol.

– Numai dedicându-mă acestei cauze cred că voi putea să dau un sens vieții mele. Pentru mine, acesta va fi un mod prin care să ajung la oarecare împlinire sufletească.

Oare gândurile lui Mary se îndreptau în clipa aceea spre Angus MacAllister? În orice caz, chiar dacă așa stăteau lucrurile, le păstră pentru ea.

Elaine o îngriji pe mama ei cu devotament. Așa cum promisese, îi telegrafiase și apoi îi scrisese mătușii Valerie.

Trecură vreo cincisprezece zile până să primească răspuns la mesaj.

"Marie mă găzduiește în vila "Breithorn", spunea scrisoarea lui Valerie. "Sybil e fericită. Vom profita la maximum de vremea frumoasă".

Lui Elaine i se păru că tonul scrisorii era mai puțin egoist. Regretă totuși că nu pomenise nimic în ea despre clinică sau despre Robert. Peste patruzeci și opt de ore însă, sosi o nouă scrisoare. Elaine recunoscu scrisul înclinat și ordonat al lui Sybil. Coborî pe țărm ca să citească în liniște.

"E grozav să trăiești alături de Marie, îi scria verișoara ei. Ea

exercită o influență extraordinară asupra tuturor celor din jurul ei. Mama e de nerecunoscut: mai întâi de toate, e mai comunicativă și în plus, Jack a reușit s-o cucerească. Acum, îi place foarte mult de el. Cred că și unchiul Jameson a contribuit cu ceva la toate astea! El pare să știe cum să procedeze cu ea. Mama e neobosită. Dacă ai vedea-o cum se cațără pe munte!.... Parcă ar avea douăzeci de ani!"

Urmă o lungă poveste referitoare la Jack și la convalescența acestuia. Și brusc, cu inima bătându-i cu putere în piept, Elaine citi numele pe care-l aștepta.

"Pe Robert îl vedem foarte rar. Muncește mai mult ca niciodată. Abia dacă apucă să bea o ceașcă de cafea cu noi, atunci când coboară la Grindenwald. Marie își face griji pentru el. Îi pare rău că a ratat plecarea ta și m-a rugat să-ți urez toate cele bune".

Elaine lăsă să-i cadă foile de hârtie cu un gest obosit. Soarele se afla la asfințit atunci când se hotărî să se ridice în picioare. "Pescărușul de Argint" se legăna ușor pe apele micului golf. Ea grăbi pasul în timp ce urca dealul. Morag stătea în pragul ușii.

– E trecut de ora cinci! o certă ea. Era gata să pornim în căutarea ta.

– Am fost în golf, îi explică Elaine. Am citi scrisoarea din Elveția.

Morag o fixă îndelung, dar nu spuse nimic. Ceaiul era gata. Era atât de frumos afară, încât ea și Angus se întorseseră de la coasă mai devreme decât prevăzuseră și se hotărâseră să-și ofere o după-amiază de relaxare. Așa se explica vizita pe nepusă-masă.

– Unde e Angus? se interesă Elaine în timp ce ungea o felie de pâine cu unt.

– Îi arată lui Callum ultimele amenajări pe care le-a făcut la barcă. În plus, cred că meșteresc ceva. Am avut probleme cu funga.

– Ți-ai îmbogățit vocabularul! glumi Elaine. Parcă ai fi un bătrân lup de mare!

– E ceva diferit de agricultură, pufni în râs Morag. Începusem să mă cam plictisesc să vorbesc numai despre producția de ouă a găinilor mele sau despre cea de lapte!

Mary și Elaine izbucniră în râs.

Când veniră Callum și Angus, discutară în continuare despre barcă și petrecură astfel o seară liniștită.

– Rămâneți peste noapte aici, le propuse Mary. Briza de dimineață vă va ajuta să faceți drumul în timp record.

– Mă înclin în fața cunoștințelor dumneavoastră din domeniul navigației! glumi Angus, încântat la gândul că va petrece câteva ore în plus cu Elaine.

O căută cu privirea, dar ea avea un aer total indiferent. Se apropie de ea zâmbind ușor.

– Vrei să te duc să vezi "Pescărușul"?

– E cam târziu, ocoli ea răspunsul. Poate în altă zi, Angus.

– Păcat! spuse el, dezamăgit. Aș fi vrut să-ți arăt această mică minunăție. Am făcut niște modificări la bordul ei.

– Așa mi-a spus și Morag, spuse Elaine politicoasă.

– Chiar nu vrei să te plimbi? insistă tânărul.

– În orice caz, nu în seara asta, zâmbi ea ușor.

Simțea nevoia să rămână singură. În jurul ei deja se formaseră perechile și începuse să prindă contur jocul puzzle al fericirii. Sybil și Jack, Morag și Callum, și poate în curând Valerie și Jameson. Câteva piese rămâneau însă risipite: Robert, Marie Villard, Angus și ea. Știa că Angus vrea s-o ia în căsătorie, dar ceea ce simțea pentru

el nu avea nicio legătură cu iubirea. Oricum, nu se va mărita niciodată, atâta timp cât va fi obsedată de amintirea lui Robert. Nu reciti scrisoarea de la Sybil, al cărei conținut îl știa pe dinafară.

Stătea aplecată peste fereastră și admira visătoare umbrele copacilor alungite pe pajiște. Dintre acele umbre se desprinseră brusc cele ale îndrăgostiților Callum și Morag, care mergeau ținându-se de mână la lumina stelelor. Înainte să intre în casă, se opriră în pragul ușii și se sărutară.

Inima lui Elaine începu să bată mai rapid în piept, dar îi întâmpină calmă și cu zâmbetul pe buze în sala mare de la parter.

– Nu spune nimic! exclamă ea veselă. Vă trădează fețele voastre!

– Oh, Elaine! Suntem atât de fericiți! spuse Morag. Am impresia că ar un pământ cu totul nou!

După ce Morag se duse la culcare, Callum îi spuse liniștit:

– N-are rost să te mai gândești să pleci din Kilmore, Elaine. Eu și Morag avem intenția să ne căsătorim în toamnă, dar aici e loc pentru toată lumea.

Elaine fu cuprinsă de un sentiment de profundă recunoștință.

– Mama și Morag sunt parcă făcute să se înțeleagă. Eu însă, Callum, am de gând să-mi caut de lucru. Dar o să plec cu inima mai ușoară știind-o pe mama alături de voi.

Callum părea să ezite să-i vorbească. Tuși și începu cu timiditate:

– Acum, Angus va rămâne singur. Va trebui să angajeze pe cineva ca să-i facă menajul și să-l ajute la treabă. Numai dacă nu se hotărăște să se....

Înghiți cu greutate și spuse:

– .... însoare.

– Bănuiesc că se va însura, răspunse Elaine, dar sper că va avea alte motive decât cele.... gospodărești.

– Sunt un prost, se scuză Callum. Știu că nu mă prea pricep la vorbe, dar sunt convins că ai înțeles ce am vrut să spun.

– Da, îl asigură Elaine. Și încă foarte bine.

***

– Ce de căsătorii urmează să aibă loc! exclamă Mary MacLaren deschizând al doilea plic. Mătușa ta Valerie m-a anunțat că Sybil se mărită în luna octombrie. Sunt sigură că va fi ceva extrem de fastuos.

– Te vei duce, mamă? o întrebă Callum în timp ce se spăla pe mâini în chiuveta de la bucătărie.

Își petrecuse dimineața cosind și avea o foame de lup.

– Va trebui să meargă unul din noi, confirmă Mary visătoare.

– Eu nu, spuse Callum. Nici tu, ești în convalescență. De ce nu Elaine?

– O schimbare de aer îi va prinde foarte bine, recunoscu Mary.

Expresia absentă de pe chipul fiicei sale o îngrijora din ce în ce mai mult.

– De altfel, ea și Sybil corespondează în permanență, spuse ea.

– Ăsta e un motiv în plus să se ducă, spuse Callum.

În timpul mesei, acesta spuse:

– Elaine, tu o să fii ambasadoarea noastră la Londra.

Ușor nedumerită, ea citi scrisoarea de la mătușa ei și spuse doar atât:

– Bine.

O să-i facă plăcere lui Sybil.

Peste două zile, primea un bilet de la verișoara ei.

"Dragă Elaine, vreau ca tu să fii domnișoara mea de onoare. Știu, ar fi trebuit să te anunț mai devreme, dar ceremonia va fi foarte simplă. Festivitățile pompoase știi că mă plictisesc. Marie va participa la eveniment. Nu pot rezista de a-ți da această veste bună".

Sybil adăugase un post scriptum ușor amenințător: "Îți interzic să mă refuzi".

Corespondența dintre cele două verișoare fu foarte bogată în săptămânile care urmară, dar în scrisorile lui Sybil nu se pomenea niciodată de Robert.

La Kilmore se pregătea nunta lui Callum cu Morag, care urma să fie celebrată după strângerea recoltei. Intrarea lui Morag în familie nu urma să producă mari schimbări. Mary MacLaren pierdea o fiică, dar își găsea imediat alta.

Elaine se duse la Londra la începutul lui octombrie. Sybil o aștepta pe peronul gării. Se aruncară una în brațele celeilalte.

– Parcă a trecut o veșnicie! exclamă Sybil. Mai avem trei zile până la ceremonie, trei zile de agitație! Din fericire, unchiul Jameson s-a pus la dispoziția mea. Mama nu se mai poate lipsi de el. Îl consultă pentru orice fleac!

– Și Jack ce rol are în toate astea? o întrebă Elaine zâmbind cu indulgență.

– S-a dus în Irlanda, să le ia pe mama și sora lui.

În taxi vorbiră despre toaletele pe care le vor purta.

– Mama e cea care ți-a ales rochia, spuse Sybil foarte emoționată. Îți va plăcea culoarea. Sunt niște nuanțe stinse, așa cum îți plac ție.

– Și.... Marie? îndrăzni să întrebe Elaine

– Vor veni mâine cu avionul.

Inima lui Elaine începu să bată neregulat în piept.

– "Vor veni"? repetă ea tremurând ușor.

– E însoțită de Robert, spuse Sybil cu prefăcută nepăsare. Nu ți-am scris? Au treabă la Londra. Sper să-și găsească ceva timp între două întâlniri, ca să asiste la nunta mea.

Sybil flecărea vrute și nevrute, dar din toată sporovăiala ei, Elaine nu reținuse decât un singur cuvânt: "Robert". Venea la nunta lui Sybil. Se vor revedea... Fu cuprinsă brusc de o dorință de a cânta, dorință pe care și-o stăpâni cu greu. Se simțea în culmea fericirii și plutea ușoară pe un nor roz. În acea stare de spirit coborî din mașina care oprise în fața unei case frumoase în stil victorian din cartierul londonez Chelsea.

– Elaine! exclamă vocea radioasă a mătușii Valerie. Arăți foarte bine, draga mea, poate că un pic cam slabă. Bănuiesc că de vină e munca la câmp, nu-i așa? Cum se simte scumpa ta mamă?

– Mai bine, mult mai bine. E încântată că-și însoară băiatul luna viitoare.

– Da, m-a anunțat și pe mine în ultima scrisoare. Din păcate, n-o să pot participa și eu, dar o să vin să vă fac o vizită la primăvară. Sybil o să fie în Germania, unde a fost trimis Jack. Nu se vor întoarce decât la vară, îi explică ea cu ușoară părere de rău.

Aparent, Valerie nu se schimbase. Era la fel de elegantă și rafinată, dar din când în când se putea observa într-un zâmbet sau o privire o afecțiune reală față de fiica ei, pe care o respinsese atât de multă vreme. Atunci când Elaine o văzu alături de Jameson Chator, înțelese că transformarea ei era mult mai profundă. Valerie vorbea fără nicio reținere despre viitorul "copiilor" și părea să se fi resemnat până la urmă cu ideea că nu mai era chiar atât de tânără. Părea mai liniștită, asta era de necontestat. Nu-i mai rămânea decât să se mărite

cu Jameson ca să fie pe deplin fericită, își spuse Elaine, înveselită.

Marie ajunse a doua zi dimineață și fu întâmpinată la aeroport de Sybil și Jameson. Elaine refuzase să facă parte din comitetul de primire.

– Scumpa mea! exclamă Marie atunci când se îmbrățișară în salonul casei din Chelsea. Sybil l-a forțat pe Robert să-i promită că va asista la ceremonie.

Făcu un pas înapoi și se uită cu atenție la fața lui Elaine.

– Ce palidă ești! spuse ea cu părere de rău. Probabil te-ai consumat excesiv la căpătâiul mamei tale! Mă bucur atât de mult să te revăd!

Prezența tonică a lui Marie încălzi atmosfera din casă. Ziua de dinaintea nunții trecu cu o viteză fulgerătoare. Jack veni să ia masa la logodnica lui împreună cu mama și sora lui și după-amiaza, Marie și Elaine se retraseră pentru o ultimă probă la rochia de domnișoară de onoare.

Marie devie intenționat discuția spre persoana lui Robert.

– Se află la Londra pentru a rezolva problema succesiunii lui Gray Linton. Era un om bogat și a lăsat moștenire o mare parte a averii lui lucrărilor de cercetare și pentru crearea unei fundații undeva, în Scoția. Și-a întocmit testamentul în acest sens încă de când s-a internat în clinica doctorului Fiedler. În plus, a menționat că Robert trebuie să fie numit în fruntea acestei fundații.

– Și a fost de acord?

– Știi foarte bine că da, spuse Marie pe un ton convins.

Obrajii lui Elaine se îmbujorară.

– Pentru că niciodată munții Elveției nu vor putea să înlocuiască în inima lui Scoția! Folosiți inteligent, banii aceia reprezintă un lucru minunat! suspină Marie. Dar asta nu e tot. Robert va avea

nevoie de colaborator și..... colaboratoare, ca să pună pe picioare o asemenea instituție.

Elaine se foi pe bancheta taxiului care mergea cu o viteză amețitoare.

– Va accepta oare serviciile mele? spuse ea în șoaptă.

– Propune-i! o încurajă Marie.

În noaptea aceea, Elaine nu închise deloc ochii, atât de mult o tulburaseră veștile aduse de Marie. În semiîntunericul din cameră, se răsucea pe toate părțile în patul ei moale. Lângă ea, Sybil respira regulat, fiind epuizată după ziua aceea istovitoare.

Sybil însă fu aceea care o trezi pe verișoara ei, sărutând-o zgomotos pe obraz.

Marie veni repede să le ajute să se îmbrace și Valerie se ocupă de buchete. Atunci când părăsiră cartierul Chelsea, soarele care până atunci fusese acoperit de nori plumburii, binevoi să strălucească în sfârșit.

Sybil se aruncă în brațele mamei sale.

– Sunt atât de fericită! Sunt atât de fericită! fredona ea mereu sub privirile fals severe ale lui Valerie, care încerca să-și ascundă emoția și lacrimile cu demnitate.

Biserica i se păru plină lui Elaine atunci când intră ea, împreună cu Sybil și Jameson. Ceremonia fu simplă și emoționantă.

***

Robert bea șampanie în compania lui Marie și Jameson atunci când ea îl zări la petrecere. Imediat ce o văzu, trăsăturile tânărului

fură luminate de un zâmbet. Era ca și cum toate acele luni în care trăiseră despărțiți nu existaseră și Elaine își croi drum prin mulțime ca să ajungă la el.

– Ar fi trebuit să ne întâlnim în Scoția! glumi el. Am ratat ocazia!

Ceva anume din vocea lui o făcu să se înfioare de fericire pe Elaine.

O căldură ciudată îi îmbujoră obrajii când auzi acea voce pe care credea că o cunoaște... Simți imediat că el nu putea să refuze s-o angajeze la clinica pe care urma s-o înființeze.

Sybil o monopoliză pe domnișoara ei de onoare până în ultima clipă.

Numai după ce mașina care trebuia să-i ducă pe tinerii miri în călătorie de nuntă dispăru în noapte putu Elaine să se gândească puțin și la ea.

Petrecerea avea loc într-o casă luxoasă care aparținuse mamei lui Jameson Chator. Marele salon fusese eliberat de mobilele scumpe pentru a fi instalat un mic podium pe care cânta o orchestră. Gâfâind puțin după primul lor vals, Robert și Elaine se opriră lângă bufet ca să bea ceva răcoritor.

– Trebuie să-ți vorbesc, îi spuse el brusc, punându-și paharul pe o masă. Du-te și ia-ți pardesiul. În grădină putem discuta în liniște.

Elaine îl ascultă.

– În legătură cu testamentul lui Gray? îl întrebă ea peste cinci minute.

– Parțial da, spuse medicul.

Inima tinerei începu să-i bată nebunește în piept.

– Am fost un prost atunci când am crezut că modurile noastre de viață sunt incompatibile, spuse el cu o voce răgușită de emoție.

– N-am uitat fraza asta scurtă, șopti Elaine.

– Da, ar fi fost mai bine să-ți spun că te iubesc, în loc să mă leg de statutul tău social.

– "Statutul meu social"? se minună Elaine.

– Bineînțeles! spuse Robert, exaltat. Dat fiind că erai verișoara lui Sybil, am crezut că ești una din acele moștenitoare bogate....

– Robert! i-o reteză Elaine cu o bucurie abia stăpânită. Eram numai ruda săracă a ei și nimic mai mult!

– Asta am aflat abia după aceea, de la Marie, îi mărturisi el șoptit. Ce dobitoc am fost! exclamă el cu ciudă.

Mâinile lui puternice o prinseră pe Elaine de umeri și o traseră spre el.

– Bănuiam eu că nimic nu ne va putea despărți! Acum știu cu precizie. Te iubesc, Elaine. Am nevoie de tine. Fără tine, viața n-are niciun haz. Te rog, spune-mi că....

Buzele lui Elaine tremurau atunci când șoptiră cu greutate:

– Te iubesc, Robert. Te iubesc încă din prima zi când te-am văzut.

Gura lui se lipi pătimaș de a ei și Elaine se lăsă în voia unui vârtej de emoții amețitoare. Buzele lui Robert îi acopereau cu o ploaie de sărutări gâtul și părul. Ea se smulse din brațele lui musculoase.

– Așadar, accepți? îndrăzni ea să spună aproape în șoaptă.

– Ce să accept?

– Serviciile mele. Aș vrea să fac parte din echipa ta.

– Oh! făcu Robert, prefăcându-se dezamăgit. Ăsta e motivul pentru care te-ai grăbit să-mi ieși înainte în salon?

– Știi bine că nu, șopti ea, roșie la față.

– Ei bine, iubirea mea, nu vrei să fii mai explicită? Preferi să-ți dezvălui mai întâi ce gândesc eu? Bine. Află că n-am intenția să mă stabilesc în Scoția.

– Nu? îngăimă ea.

– Nu! spuse Robert fără milă.

– Dar....

– Niciun dar. Crezi că pot să-l părăsesc pe prietenul meu Fiedler de azi pe mâine? Trebuie să asigur continuitatea până când îmi găsește un înlocuitor, așa că o să te duc înapoi în Elveția, dulcica mea.

– În vila ta.... șopti Elaine în culmea fericirii

– Da, în vila mea, dacă ideea unei nunți rustice nu-ți displace prea mult, iubirea mea! încheie medicul sărutând-o cu patimă.

Sfârșit